

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 150
15 Ağustos 1992
Fiyatı 3.00 DM

Aylık gazete

İŞTE PKK

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Bir zafer maratonu: 15 Ağustos

15 Ağustos Atılımı, her şeyden önce Kürdistan tarihinin en çağdaş, hatta bazı yönleriyle bunu aşan, sağlam, kararlı, kesintisiz, yenilgiye kapalı, sürekli yeniye giden, gittikçe daha da derinleşerek çözümlenen, bu anlamıyla birçok ulusal ve toplumsal kurtuluş adımlarından farklı bir biçimde Kürdistan somutunun derin doğru tahliline dayalı olup Kürdistan halkının en temel diriliş hamlesi ve biricik şansıdır. Bunun başarısı halinde tarihin kurtuluş temelinde yürüyeceği, aksi halde ise sadece önder bir partinin, hatta bir sınıfın yenilgisi de değil, bir ulusun şahsında insanlığın da kaybedeceği kesindir. 15 Ağustos Atılımı çok büyük bir çabayla hazırlanan, iç ve dış saldırılara karşı çok az imkanlarla yürütülmeye çalışılan, eşine ender rastlanan bir fedakarlık ve cesaret örneği olarak sadece Kürdistan halkının kurtuluş tarihinde değil, insanlığın tarihinde de daha şimdiden önemli bir yer kazanacağını kanıtlayan soylu

Devamı 27. sayfada

ZAFERE HER ZAMANKİNDEN DAHA YAKINIZ

- Diyarbakır'da 181 asker öldürüldü, 1 helikopter düşürüldü
- **Ağrı ve Kars'ta 90 asker, 17 özel tim öldürüldü**
- Hakkari ve Dersim'de 40 asker ve 1 yüzbaşı öldürüldü
- **Son bir ay içinde 2 uçak, 1 helikopter düşürüldü**

Haberler 3-4 s.

PKK 15 Ağustos çıkışıyla bölge halklarının büyük başbelasını dizginlemiştir
Yazısı 9-10-11-12. s.

Güney Kürdistan'da tehlikeli gelişmeler
Yazısı 16. s.

Yurtsever gazeteci ve yazarlar TC tarafından katlediliyor
Yazısı 18-19. s.

Serhed Eyaleti üzerine bir değerlendirme
Yazısı 21-22. s.

Kürdistan devrimi ve Kıbrıs sorunu
Yazısı 24-25. s.

BERXWEDAN'DAN

AYIN GÜNDEMİ

15 Ağustos'un 8. yıldönümüne ayak bastığımız bu günlerde halk ve ulus olarak başımız dik, alnımız açıktır. Yılların korkusundan, ezikliğinden, umutsuzluğundan sıyrılmış durumdayız. Başımıza bela olan örgütsüzlükten, öndersizlikten kurtulmuş ve bunlara kavuşmuş bir halk olarak tarih sahnesinde yerimizi aldık.

Halk olarak katliam, sinsi saldırılar ve özel savaşın her türlü iğrençliği ile karşı karşıya olmamıza rağmen, düşmanımızı tanıyoruz. Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Kurtuluş umudumuz güçlü, davamız haklı, bütün ulusal ve insani haklardan yoksun olduğumuzun bilincindeyiz. Köleliğimizi biliyoruz ve buna müthiş tepki duyuyoruz. Çoğumuz zincirlerimizi kopardık, kafalarımızdaki kara-kolları yıktık.

Sömürgeciliğin içimizdeki, ruhumuzdaki, beynimizdeki, iliklerimizdeki kalelei yerle bir oldu. Sadece bizi kurşunlayan, köylerimizi bombalayan, barbarlaşan işgalci-askeri bir güç olarak kaldı sömürgecilik ülkemizde. Bu haliyle sömürgeciliğin yaşamayacağını herkes biliyor. Başta halkımız bunun derin bilincinde olduğu için müthiş direniyor.

Sömürgecilerin kendileri de bunun bilincine vardıkları için bir yandan şaşkınlığı yaşıyorlar, diğer yandan ise

Devamı 19. sayfada

Direnişin simgesi
XALO

12 Eylül darbesi arifesinde Adana'da faşist MHP'nin en fazla örgütlü olduğu, her türlü etkinliklerini rahatça yürüttüğü bir mahallede kalıyorduk.

Daha önceleri devrimci geçinenlere sempati duyan halk, elindeki olanakları hem Türk soluna, hem de reformist Kürt örgütlerine sunmuş ve fedakarlıktan kaçınmamıştı. Fakat faşistlerin etkinlikleri ve halktan insanların katledilmeleriyle birlikte devrimci geçinen güçler halkın sunduğu değerlere ve halka sırt çevirmeye başladılar.

Böyle bir ortamda, Kürdistan'dan göç etmiş ve gelip Adana'ya yerleşmiş yurtsever Kürt aileleri, kendiliğinden ellerindeki kısıtlı imkanlarla faşistlere karşı direniyorlardı. Bundan dolayı sık sık çatışmalar oluyordu. İşte böyle bir çatışmanın akabinde yeni bir güne girerken, halktan insanlar ve sosyal-şoven hareketlerin yakın mahallelerde kalan şefleri, kahvehanede toplanmışlardı. Halk tedirginlik ve panik içindeydi. Artık kandırılmaya ve yüzüstü bırakılmaya tahammülü yoktu.

Yapılan bu toplantıda ben de vardım. Daha önce de birçok toplantı yapılmış ve çok şey söylenmişti. Bu toplantıda da sözde birçok devrimci şef hiç anlamadığımız "ezop" dilini kullanarak eski şeyleri anlatmaya başladılar. Biz, halktan insanlar, çaresiz "denize düşen yılana sarılır" misali anlamadığımız halde bu konuşmaları dinlemek zorunda kaldık.

Konuşmaların devam ettiği bir anda, kahvehanenin arka sıralarında oturan esmer, uzun boylu, siyah saçlı, belirgin kaşlarıyla, saçlarının ön kısmında doğuştan beyaz bir nişan bulunan otuz yaşlarında gösteren bir genç, kahvede bulunanlardan söz hakkı alarak konuşmaya başladı; "Burada halkın istediği devrimci eylemdir. Saatlerce burada konuşuluyor, fakat bir şey anladığımı söyleyemem" dedi. Biraz sustuktan sonra, bu defa Kürtçe konuşarak, "Hezar gotin ne niw kırinê" dedi. Sözün anlamı şuydu: "Söylenen bin söz, yapılan yarım bir iş değildir." Ve ardından, "Anladığım kadarıyla halkımız burada faşistlerin baskılarından dolayı büyük bir endişe içindedir. Biz devrimciler olarak buradaki halkı kandırmayacağız. Şimdiye kadar burada yoktuk. Bundan böyle er geç bir haftaya kadar burayı faşislere cehennem yapacağız" dedi. Konuşurken kendinden son derece emindi. Konuşması hemen halktan insanlara yansıdı. Tanıdığım Mardinli yaşlı bir dayı tepkisini şöyle dile getirdi: "Namusuma, bir tek bu genç doğru söylüyor. Diğerleri yalan söylüyor" dedi.

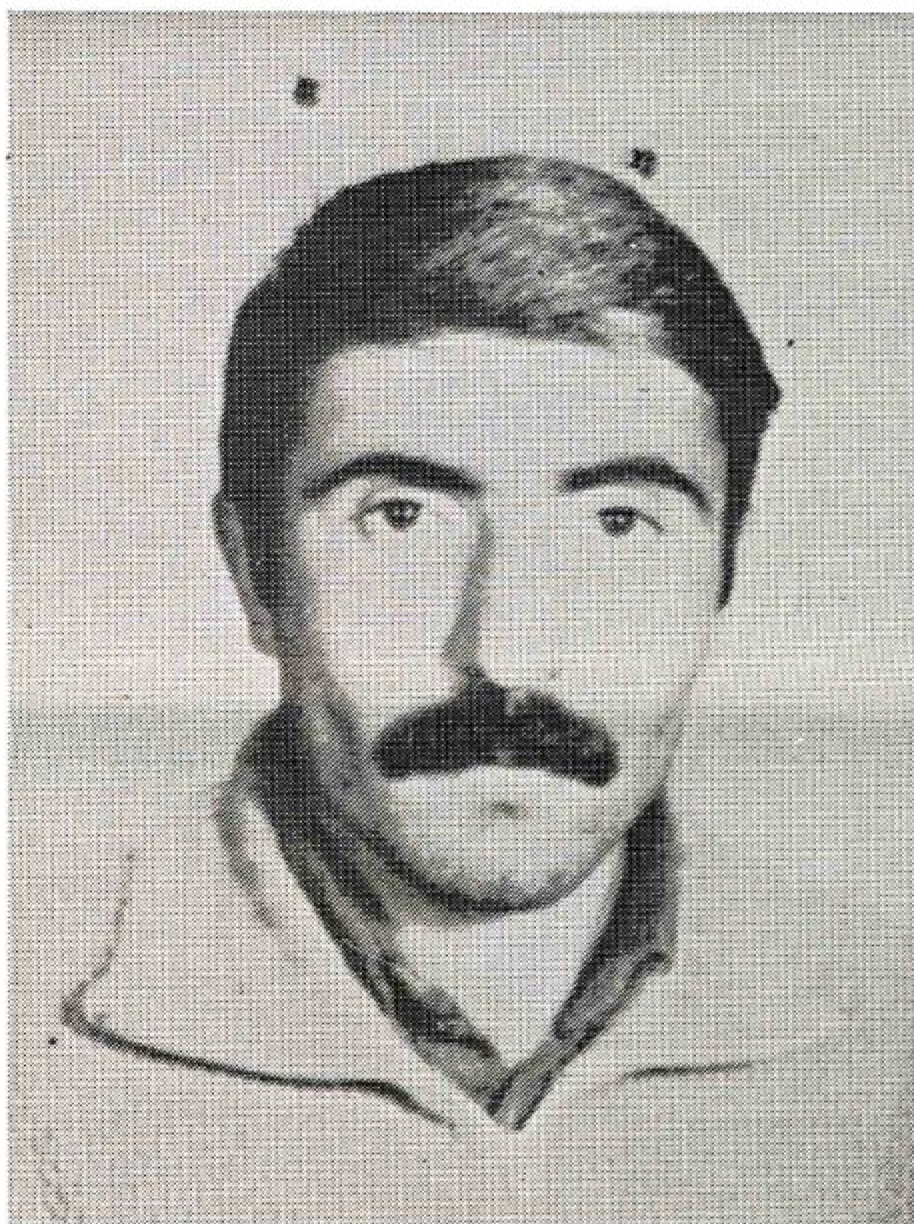
Abdulkadir BİÇİM'i (Xalo'yu) ilk defa orada gördüm. Konuşmasını yaptıktan sonra kahveden çıkıp giderken, biz mahallenin gençleri de kalkıp O'nun peşine takıldık. Ve ısrarlarımızla O'nu alıp eve götürdük. Arkadaş orada bizimle daha derli-toplu konuştu. Bu arkadaşın bir PKK'li olduğunu öğrenmiştik. Bize göstermiş olduğu yaklaşımı, konuşma üslubu ve davranışlarından etkilenmiş ve O'na iman etmiştik adeta.

Xalo, aynı gece başta "Kürdistan Devriminin Yolu" ve daha birçok yayını getirerek hemen eğitimi başlattı. Hiç unutmam; ilk eğitim çalışmamızda eğitime şu sözlerle başlamıştı: "Bir insanın devrimci olabilmesi için dört şart vardır. Bir, devrimci ahlak; iki, devrimci cesaret; üç, devrimci disiplin ve devrim bilinci; dört, bilimsel sosyalizm bilincidir."

Aradan bir müddet geçtikten sonra Xalo, kahvede söylediği sözleri yerine getirmeye başladı. Faşistlere karşı geliştirilen eylemlerle faşistlerde panik ve kaçmalar başladı. Kısa bir zaman içinde Xalo artık Adana'da herkes tarfından konuşulan bir militan durumuna gelmişti.

12 Eylül'le birlikte yoğun operasyonlar yapılmaya başlamıştı. Xalo'nun yakalanmasından korkuyordum. Bu korkumu O'na da söyledim. Bana şu cevabı vermişti: "... Genç, biz gerçek PKK'liler, parti bize emir vermedikçe bulunduğumuz alanı asla terk etmeyiz. Halkımızın gönlünde kurduğumuz direniş kalelerini düşmana bırakmayız. Bu kale burçlarında şehit düşebiliriz, cesetlerimiz düşman tarafından hayasızca çiğnenebilir. Ama halkımızın gönlünde kurduğumuz direniş kalelerine dökülen kanlarımız yeni direnişler yaratacak ve devrimci savaşımız asla dinmeyecek."

Xalo, yurtdışına giderken, benim de gitme yönündeki ısralarıma karşı, "Sen daha çok geniçsin. Üstelik okuyorsun, aranmıyorsun da. İmkanlarımız olsa seni de götürürdük" demişti. Yurtdışına çıkarken kod adını Rasim diye değiştirmişti. Bana da, "Sana mutlaka haber göndereceğim. O zaman ben olduğumu anlarsın" demişti.

1983'ün sonlarında biraz da tesadüfen mi desem Abdulkadir BİÇİM, Ramazan Kaplan (Celal Hoca) ve Ali UĞUR'u (CİHAN) doğup büyüdüğüm Siirt'in Şirvan kazasında gördüm. Xalo beni unutmamış olacak ki, bana haber göndermişti. Yanlarına gittiğimde diğer iki arkadaş da O'nunla birlikteydi. Yüksek bir yerde olan Bünisran yaylasında oldu karşılaşmamız. Abdulkadir arkadaşın elinde G-1 silahı olmasına rağmen, roketatar ve mermileri de O'nun yanındaydı. Bisifing denilen roketatar ve mermileri bana tarif ederek ve boynuma sarılıp gülerek, "Biliyor musun genç; TC'nin kökünü kazıyacağız, TC'nin hiç şansı yoktur. Ha şu elimdeki mermi; personel mermisidir, 28 cm çeliği deler. Bir atışta en az hedefini bulursa 60 tane mehmetçiği yerle bir eder" dedi.

Henüz 15 Ağustos Atılımı olmamıştı. Siirt'in merkezinde oturan ve aslen Şirvanlı olan Hacı Ali Kalkan diye bilinen ulusal bir hain vardı. Ajanlık yapıyordu. Şirvan kazası ve yöre halkı bu hainin cezalandırılmasını istiyordu. Bir gün akşam üzeri bir köye propaganda yapmaya gitmiştik. Arkadaşlara sempati duyan ufak bir kız çocuğu (ailesinden duymuş olacak) arkadaşların boynuna sarılarak, "Neden ajan Ali Kalkan'ın kafasını kesmiyorsunuz" dedi. Abdulkadir arkadaş, saçlarını okşayarak, "Söz, o ajanı mutlaka cezalandıracağız" dedi.

Daha sonra, bu arkadaşlar tarafından Siirt'in merkezinde askeri tugaya yakın bir yerde Hacı Ali Kalkan denilen hain cezalandırıldı.

Yöreyi iyi bildiğimden eylem sonrası onların belirttiği noktada kendilerini ilk karşılayan ve kutlayan ben olmuştum. Eylemin yörede yaptığı yankıyı ve etkilerini anlattığımda sevinçten uçacak gibi oldular.

15 Ağustos Atılımı akabinde, arkadaşlar beni metropole, bazı arkadaşları (eğitim adaylarını) getirmem için gönderdiklerinde, gitmeden önce Xalo'ya, "Sizin eve de uğrayacağım. Ailene, eşine ve çocuklarına diyeceğin bir şey var mı" dedim. O, "Sadece selamlarımı söylersin" dedi. "Hepsi bu kadar mı" deyince de, "Evet, hepsi o kadar. Benim ailem, evim ve çocuklarım yalnız onlar değil, Kürdistan'ın tümü benim ailemdir. Kaygım bütün Kürdistan ailesidir" deyip beni yolcu etti.

Kucakladı
Mazlum
Mahsum'u
Analar mutlu
bu kardeşlikten
Analar umut dolu
Ama yine de bir
acı var
Şu yüreğimizde
Sızlayan derin
bir yara gibi
Var mı bize de
bir yer diye
bu kızıl gül
bahçesinde
Mart'ta
gülleşmenin
güzelliğinde
var mı bize de
bir yer diye

Döndüğümde Xalo'nun Bitlis'in Mutki ilçesine bağlı Kolans köyünün muhtarı tarafından ağır bir şekilde yaralı olarak düşmana teslim edildiğini ve işkencehanede hunharca katledildiğini öğrendim.

Xalo ve iki arkadaşı, Şirvan yöresinde faaliyet yürütürlerken, Şirvan'da güçlü bir eyleme ihtiyaç duyuluyor. Ve kararlaştırıyorlar. Şirvan'da eylemin gerçekleştirilmesi dahilinde Mutki'de üslenilmesi gerekiyor. Bunun hazırlıklarını yapmak için Mutki'ye gidiyorlar. Üç gün, üç gece yol aldıkları için iyiden iyiye yorgun düşüyorlar. Kolans köyünde konaklıyorlar. Ama bu köyün muhtarının işbirlikçi bir hain olduğunu bilmiyorlar. Mayıs ayı başlarında oralarda soğuk olur. Muhtar, sobayı ateşler, Xalo ve arkadaşlarını odaya alır. Ardından hain planı uygular. İlkin Xalo'yu etkisizleştirmeyi planlıyorlar. Yoksa işleri zormuş. Xalo, battaniyeye sarılmış bir şekilde sobanın önünde oturuyor. Muhtar ve adamları ellerindeki baltayla Xalo'ya saldırıyorlar. Xalo, kafasından yediği balta darbeleriyle etkisiz kalıyor. Diğer arkadaşları da yakalıyorlar. Yoğun bir işkenceden sonra Türk ordusuna teslim ediyorlar. Düşman ordusu Xalo ve arkadaşlarını teslim alınca hemen orada işkenceye tabi tutuyor. Hiçbiri konuşmuyor. Xalo, başından aldığı balta darbesiyle zor anlar yaşıyor. Buna rağmen düşman Xalo'yu reo arabanın arkadasına bağlıyor ve reoyu harekete geçiriyor. Xalo'yu o karlı yollardan yaralı bir şekilde süründürüyorlar. Acımasız bir şekilde uygulanan işkenceli bir yolculuktan sonra Siirt işkence merkezine götürüyorlar. Xalo direniyor. Adını bile söylemiyor. Her işkence faslından sonra Xalo'yu lağım suyunun içine atıyorlar. Devrimci direnişin sembolu, kararlılığın simgesi Xalo'nun vücudundan parça parça et koparark çözülmesini sağlamaya çalışıyorlar. Ayağını vücudundan kesip atıyorlar. Günlerce en vahşi bir biçimde süren işkencelerden sonra Xalo, Mayıs şehitlerinin kervanına katılıyor.

Bir mücadele arkadaşı

Berxwedan
Aylık gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
NAVENDA NÛÇEYAN
(HABER MERKEZİ)
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Çap: Druckhaus Bonn
Belavkirin: Agri Verlag Köln
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 36.- DM	6 ay 40.- DM
12 ay 72.- DM	12 ay 80.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

15 Ağustos'un 8. yılında ARGK'nin güçlü vuruşlarıyla...

ZAFERE HER ZAMANKİNDEN DAHA YAKINIZ

Kürdistan halkının silahlı gücü, Kürdistan halkının umudu ve geleceği, düşmanın korkulu rüyası halk kurtuluş ordumuz ARGK savaşın 8. yılında düşmana daha güçlü darbeler vurmaktadır. / Başkomutan Başkan APO'nun önderliğindeki ARGK'nin ölümcül darbeleri, Kürdistan halkının birliğini sağlamlaştırmış, işbirlikçileri ve düşmanı kahretmiş, bizi adım adım zafere yaklaştırmıştır. / Bize ulusal onur ve şeref bahşeden, umutsuzluğu umuda, teslimiyeti direnişe, yenilgiyi zafere dönüştüren partimiz PKK'ye selam olsun. / Ölüm uykusuna yatırılan, halkımızı uyandıran, ayağa kaldıran, savaştıran ve kazandıran Başkan APO'ya selam olsun. / "Biz halkız yeniden doğarız ölümlerde" sloganıyla Botan'ı fetheden, 15 Ağustos'la birlikte efsaneler yaratan Agitlere, Bedranlara, tüm komutan ve savaşçılara ve Taşdelen kahramanlarına selam olsun. / Selam olsun zılgıt ile çocuğunu savaşa yollayan anaya, babaya; kanı ve canıyla serîhildanlar yaratan halkımıza selam olsun. / Selam olsun direnen beyine ve direnen yüreğe, binlerce kez selam olsun destanlar yaratan yiğit gerillamıza. / Bugün 15 Ağustos Atılımı'mızın 8. yıldönümüdür; 15 Ağustos halkımızın tarihinde derin bir anlamı olan bir tarihtir; 15 Ağustos halkımızın yeniden yaratılış savaşımının başlangıcıdır; 15 Auğustos TC için sonun başlangıcıdır; 15 Ağustos sömürgeciliğe baş kaldırıdır; 15 Ağustos Kürt ve Türk halklarının maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaların bitiş sirenidir; 15 Ağustos direniş, 15 Ağustos kahramanlık, 15 Ağustos tepeden tırnağa isyandır.

Berxwedan Haber Merkezi

1992 yılının hızlı gelişmeleri Kürdistan halkında büyük değişiklikler yarattığı gibi, dünya kamuoyunda da derin yankılar uyandırmaktadır. Binyılların kini ve öfkesiyle ayağa kalkmış bir halk olarak gerillamızla gurur duymaktayız. Bu duyguları bağımsızlığa giden tüm halklar tatmıştır. Bizim de aynı duyguları tatmamız en doğal ve meşru hakkımızdır. Ancak bu gurur ve mutluluklar tek başına bizde yaşanmıyor. Savaşımızın zorlukları, acıları, yoklukları, işkence ve şahadetlerle dolu yönü ise bizde dayanılması zor acıları yaşatmaktadır. Acı ile mutluluğun kıyasıya yaşandığı bir sürecin içinden geçmekteyiz. Bu dayanılması zor acıları azaltmanın, yaşadığımız mutlulukları süreklileştirmenin yine kendi elimizde olduğu gerçeği de ortadadır. Biz yurtseverlik görevlerimizi layıkıyla yerine getirdiğimizde bu mutluluklarımızın süreklileşmemesi için hiçbir neden ortada kalmamaktadır.

Tarihimiz boyunca ilk kez kendi kaderimizi kendi ellerimizle çizme halkasını en sağlam şekilde yakalamış durumdayız. Düşman ilk kez böylesine ciddi bir şekilde silahımızdan, sözümüzden, birlikteliğimizden korkmaktadır. Tarihimiz kanla-canla yazılmaktadır. Yazılan bu tarihte her Kürdistanlı yurtseverin mutlaka imzası olmalıdır diyoruz ve inanıyoruz ki bu gerçeğe siz yurtseverler de yürekten katılıyorsunuz. Yeni bir sürece girmiş durumdayız. Sadece şimdiye kadar yaptıklarımızla sürece doğru tarzda cevap veremeyeceğimiz çok açık. Büyük mutluluklar, büyük fedakarlıklarla olmaktadır. Biz Berxwedan gazetesi olarak Kürdistan halkı ile Kürdistan gerillası arasında çelikten bir köprü olmaya çalışıyoruz. Günün 24 saati ülkedeki halkımıza ve savaşan gerillamızla iç içeyiz. Zorlukları, acıları, mutlulukları birlikte paylaşmakta ve tüm bu acı ve mutlulukları sizlere taşıyarak siz değerli yurtseverleri de bunlara ortak etmekteyiz. Size savaş cephesindeki çatışmalarda gerillanın şehit olduğu haberini verdiğimizde, yüreğinizdeki burukluğu iliklerimize kadar hissediyoruz. Düşmanın bir karakolunun imha edildiği haberini verdiğimizde ise mutluluğunuzu paylaşmaktayız.

Siz değerli yurtseverler de her gün 1 karakol yerine 3 karakol baskınını duymak ister; gerillamız 1 karakol yerine 4 karakol baskını yapmak ister. Ancak bu istemlerimizin yerine gelebilmesi için de fedakarlık gerekmektedir. Elbette kimse siz değerli halkımıza fedakarlık yapmıyorsunuz diyemez ve bunu demeye de hakkı yoktur. Ancak bir yıl önce köy karakolları basılırken, bugün gerillamız ilçe merkezlerine girerek taburları imha etmektedir. Bir yıl önce helikopter düşüren gerillamız, bugün düşmanın savaş uçaklarını düşürmektedir.

1 Aylık savaş Bilançosu

- 18 Temmuz gecesi Uludere şehir merkezini basan bir gerilla birliğimiz, hükümet konağını, jandarma karakolunu ve hainlerin kaldığı 3 evi roket ateşine tuttu ve uzun namlulu silahlarla taradı. Baskın sonrasında düşmana çok büyük maddi hasar verildi.

- 20 Temmuz günü Çukurca'nın Geliya Bestan mıntıkasında operasyona çıkan düşman güçleri ve gerilla birliklerimiz arasında çıkan çatışmada 1 baş çavuş ve 15 asker öldürüldü. Gerilla birliğimiz bu çatışmada 11 adet G-3 ile 1 adet MG-3 silahı, 1 adet el telsizini ele geçirdi.

- 20 Temmuz günü Mardin'in Mijin ve Steve köyleri arasında operasyona çıkan köy korucuları ve askerlere karşı ARGK birliğimiz pusu kurdu. Pusuya düşen 8 asker öldürüldü.

- 21 Temmuz akşamı Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Kurtlar köyü korucularına baskın düzenleyen bir ARGK birliğimiz, defalarca uyarılmalarına rağmen düşmanla operasyonlara katılan 5 korucuyu ölümle cezalandırdılar.

- 21 Temmuz gecesi Çukurca merkeze bağlı 49 nolu sınır taburu ARGK birliklerimizce basıldı. Uzun süren çatışmalar sonucunda 15 asker ve 1 yüzbaşı öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Çatışmalarda düşmana ait 2 adet G-3 silahına da gerillalarımız el koydu.

- 21 Temmuz günü Mardin'in Tilkitepe ve Esentepe mevkiinde, alınan istibaratı değerlendirerek pusu kuran ARGK birliğimiz, bir özel tim aracını roketlerle imha etti. İmha olan araçta 5 özel tim öldü. Mardin Özel Tim sorumlusu da ağır şekilde yaralandı.

- 26 Temmuz günü Iğdır, Diyadin ve Doğubeyazıt üçgeninde yer alan Tendürek dağlarında 3 gün 3 gece süren muharebede 57 özel tim ve asker öldürüldü. Bu muharebede 6 gerillamız da şehit düştü.

- 27 Temmuz günü Doğubeyazıt-Iğdır yolunda pusuya düşürülen iki askeri reo roketatarlarla imha edildi. Ağrı dağı eteklerinde uzun süren çatışmalarda, TC'nin hava gücü, gerillalarımız tarafından sıkıştırılan askerlerini kurtaramadı. Gerillalarımız tarafından dinlenen düşman telsizlerinde "Yardım istiyoruz, kıstırıldık" denmesine karşılık, diğer telsizlerden, "Helikopterler bölgeye inemiyorlar. Nasıl yardım gönderelim? Anlamıyor musunuz?" cevabı veriliyordu.

- 27 Temmuz akşamı bir ARGK birliğimiz Bitlis'e 5 km uzaklıkta bulunan Karayolları 2. Bbölge Müdürlüğü şantiyesine ve bir odun deposuna baskın düzenledi. 25 kişi etkisiz hale getirildikten sonra toplam 12 araç ve 200 ton odun ateşe verilerek yakıldı. TC, zararın 10 milyarın üzerinde olduğunu açıkladı.

- 28 Temmuz günü Kulp-Silvan-Sason üçgeninde Geresor mıntıkasında 2 gün, 2 gece süren çatışmada, 133 asker öldürüldü, 2 helikopter düşürüldü ve 2 panzer imha edildi. Çatışmada 1 gerillamız şehit düştü 2 gerillamız da yaralandı.

- 31 Temmuz günü Kerbo-

SUNACAĞINIZ HER KURUŞ, DÜŞMANA SIKILAN BİR MERMİDİR

"Devrim, bilinçli kitlelerin eseridir" tanımlaması Kürdistan'da en anlamlı ve en özlü ifadesine kavuşmaktadır. Yılların kirini-pasını temizlemek için yoğun emek ve direnişle oluk oluk kan akıtılmaktadır. Ulusal kurtuluş savaşımız, gerillamızın sert darbelerinin ve halkımızın kendi özgücüne dayanarak ayaklanışının en görkemli ifadesi olurken, serîhildanlarda ölümü hiçe sayarak yürüyen anaların, bacıların, ihtiyarlarımızın ve çocuklarımızın şahsında her gün biraz daha dallanıp budaklanmaktadır. Ölmüştür denilen bu halkın bağrında filizlenip büyüyen fedakarlık, cesaret ve yiğitlik en güzel temsilini bugün dağ, ova ve kentlerimizde bulmaktadır. Düşmana vurulacak her darbenin daha da güçlü olması için, fedakarlık diyoruz. Özgür ve bağımsız bir Kürdistan yaratmak için her şeyini ortaya koyan gerillamızın omuzundaki silaha, belindeki rexte alınterimizle sunulacak katkılar, Kürdistan'da düşmanın karakoluna, taburuna atılan roket daha çok imha ederek, hain ve işbirlikçiye, özel tim, kontra ve çapulcuya, işkenceciye vurulan intikam darbeleriyle düşmanı çöküşe götürürken, Kürdistan'ın dörtbir yanında patlayan devrimci intikam silahlarını da daha harlandıracaktır.

İşte bunun için gerillalarımıza daha fazla destek olalım ve gücümüzü seferber edelim! Namus ve onurumuzu korumak için muhteşem direnişler sergileyen ana ve babaların, oğul ve kızların cenaze törenlerinde attıkları zılgıtlara kulak vererek, şehitlere olan bağlılık görevlerimizi mutlaka yerine getirelim! Bizde ulusal birlik ve bütünlük aynı zamanda bağımsız ekonominin inşa edilmesiyle eşdeğerdir. Kendi bağımsız ekonomilerini inşa edemeyen halkların siyasal anlamda da bağımsız bir politikayı hayata geçiremeyecekleri çok kez kanıtlanmıştır. Bu, aynı zamanda geçmiş pratiğimizde de örnekleriyle gözler önüne serilmiş ve sorunun hayatiyetine defalarca değinilmiştir. Bu, şehitlerimizin bize emrettiklerinin de yerine getirilmesi olacaktır. Ordumuz ARGK ile dayanışma kampanyasına her birimiz en aktif şekilde katılalım, özgür ve bağımsız Kürdistan'ın inşasını yakınlaştıralım. Tüm yurtseverlerin savaş gerçekliğimizin bilincinde olduğu inancımızı bir kez daha tazeliyoruz.

Son bir ay içinde ülkemizde oldukça önemli gelişmeler yaşandı. Avrupa cephesindeki yurtsever halkımız, 15 Ağustos'un 8. yılında Bochum stadyumunda yarattığı birliktenlikle dosta düşmana PKK'nin halk, halkımızın da PKK olduğunu gösteren muhteşem tabloyu sergilerken, gerillamız da son bir ay içinde düşmanın tabur, bölük ve karakollarını en sert şekilde döverek, düşmanın "kahraman" ordusunu kalbura çevirdi. Düşman tarihi boyunca görmediği böylesi bir girdabı atlatmak için yine diplomatik faaliyetlerine ağırlık verirken, Kıbrıs sorununda geri adım attı. Arap ülkelerine tehditler savurdu. Artık diplomatik dili bile kullanmayarak, "ben ölüyorum kurtarın beni" feryatları attı durdu.

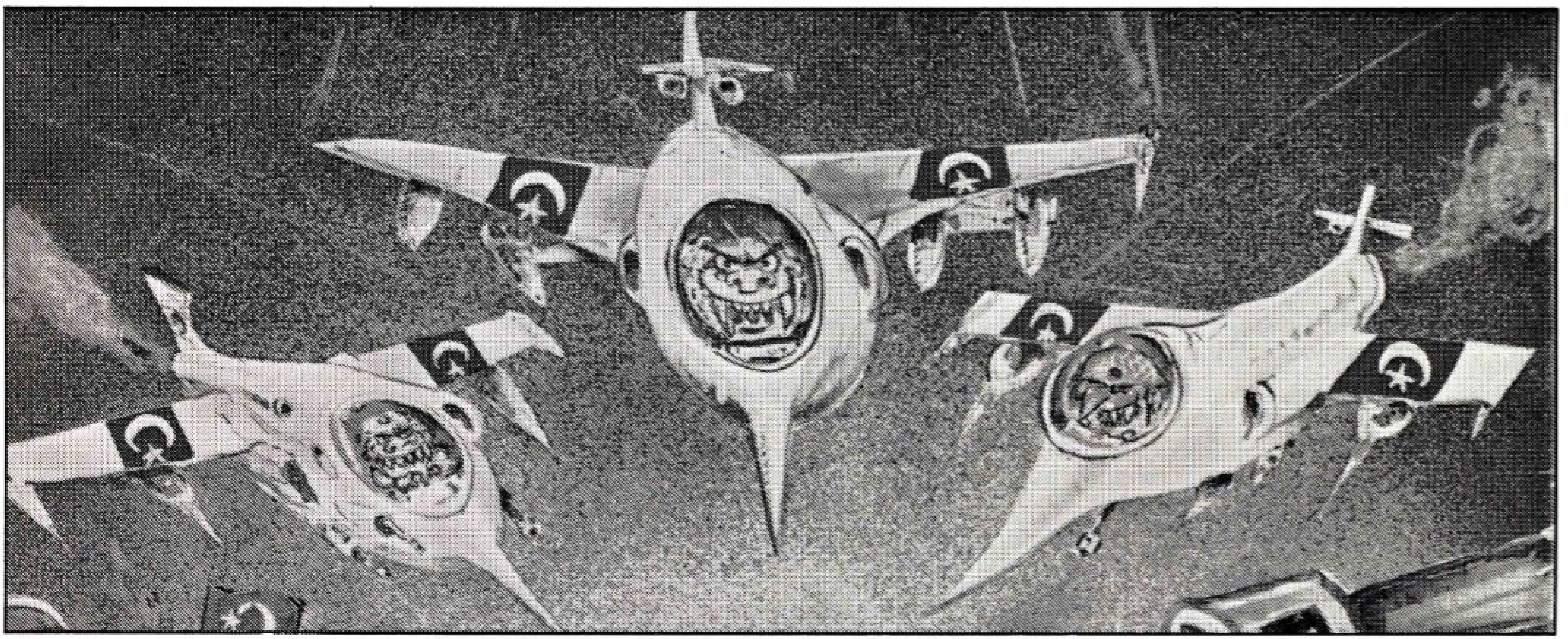

ran'ın Xalilan köyü karakolu bir ARGK birliğince basıldı. Baskında 3 subay ve 13 asker öldürüldü. Baskın anında karakola gelmekte olan 2 panzeri de yolu kesen birliğimiz savaş dışı bıraktı.

- 3 Ağustos günü Midyad-Kerboran yolunda devriye gezen bir gerilla birliği, Kerboran'a gitmekte olan 1 panzeri ve 4 reoyu savaş dışı bıraktı. Bu eylemde kaç düşman askerinin imha edildiği tespit edilemedi.
- 3 Ağustos günü Varto'da çıkan çatışmada 29 düşman askeri ve 1 subay öldürüldü. 6 saat süren çatışmada 4 gerillamız da şehit düştü.
- 4 Ağustos günü Nusaybin şehir merkezinde azılı 2 kontra elemanı ölümle cezalandırıldı.
- 4 Ağustos günü Kars'ın Selim ilçesi kırsal kesiminde çıkan çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü.
- 6 Ağustos günü bir ARGK birliği Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Üçadamlar köyü jandarma karakoluna baskın düzenledi. Baskında karakol tamamen imha edildi. Öldürülen düşman askerinin sayısı kesin olarak tespit edilemedi. Ancak çevre köylerde oturan halk, en az 24 askerin öldüğünü belirtiyor. Lice'nin başka bir köyünde çıkan çatışmada 5 gerilla ve 3 milis şehit düştü. Çatışmaya müdahale eden başka ARGK birliği ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 2 helikopterin düşürüldüğü, çatışmanın ayın 9'na kadar devam ettiği bildirildi.
- 6 Ağustos günü Muş'un Varto ilçesine bağlı Bazikan köyü Şerefettin dağları eteklerinde bir ARGK birliği düşmanın bir konvoyunu pusuya düşürdü. Pusu eyleminde 13 asker öldürüldü.
- Bu süre içinde Dersim'in Hozat, Diyarbakır'ın Bismil, Mardin'in Gercüş, Nusaybin İdil ve Derik ilçeleri kontra saldırılarını protesto etmek için kepenklerini indirdiler.
- Gerilla kaynaklarımızın bize aktardığı Temmuz ayı savaş bilançosunu aşağıda çıkararak savaşın boyutunu vurgulamak istiyoruz.
- Ağrı ve Kars'ta 90 asker, 17 özel tim öldürüldü; 27 asker ve tim yaralandı. 8 gerillamız şehit düştü.
- Van'da 19 asker, 3 özel tim elemanı öldürüldü; 7 asker yaralandı.
- Maraş'ta 5 asker öldürüldü.
- Malatya'da 1 özel tim elemanı öldürüldü.
- Hakkari'de 32 asker, 1 yüzbaşı, 1 polis öldürüldü; yaralanan asker sayısı belli değil.
- Dersim'de 18 asker öldürüldü.
- Mardin'de 17 asker, 8 özel tim elemanı öldürüldü, 1 özel tim şube müdürü yaralandı.
- Diyarbakır'da 181 asker öldürüldü, 1 helikopter düşürüldü, yaralıların sayısı bilinmiyor.
- Garzan'da 5 asker öldürüldü, 10 asker yaralandı. Düşmana 13 milyarın üzerinde maddi hasar verdirildi.
- Son bir ay içinde çok sayıda yurtsever kontralar tarafından katledildi.
- 2 savaş uçağı ve 1 helikopter düşürüldü.
- Son 1 ay içinde 35'in üzerinde gerillamız şehit düştü.

TC, bütün bu gelişmeleri dünya kamuoyundan gizleyerek, "bitirdim, çökerttim" edebiyatıyla dünyayı aldatmaya çalışıyor. Ama Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık savaşı öylesine yaygınlaşmış, öylesine gelişmiş ki, artık hiçbir yalanla üstü örtülemez. Ağustos ayında daha geniş çaplı gerilla saldırılarının olacağını şimdiden görülüyor. TC ve onun suç ortakları kanlı ellerini halkımızın yakasından çekmediği müddetçe savaşımız gelişecek ve şiddetlenecektir. Bütün yurtseverleri her gün gelişen savaşımıza destek sunmaya çağırıyoruz ve diyoruz ki, birliğimizi sağlamlaştıralım, savaşalım, çalışalım, kazanalım!

* * *

TABUTTAKİ MEÇHUL PİLOT

Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvet komutanlığına bağlı 4 savaş uçağı 30 Haziran günü Şemdinli, Çukurca ve Behdinan bölgesini bombalamak üzere Diyarbakır'dan havalandı. Ağır bombalarla yüklü uçaklar, artık süreklileştirdikleri yeni bir hava saldırısına gidiyordu. "Çukurca'nın Güney sınırının sıfır noktasından başlayarak bıraktıkları bombalarla Özgürlük Vadisi'ne doğru yol alan uçaklardan biri kavisler çizerek alçalmaya başladı" diyor gerillalar. Gerisini telefonla görüştüğümüz gerillalardan dinleyelim: "Uçaklar bombalarını bırakmadan çok önce biz mevzilenmiştik. 4 uçak birbirine paralel şekilde uçuyordu. Biri, bizim mevzilendiğimiz tepeye doğru alçalmaya başladı. Daha da alçalınca tamamen ateş mevzilerimizin içine girdi. Tüm birliklerimizin uçaksavarları ve diğer ağır silahlar çalışmaya başladı. Uçak ilk darbeyi tam karşımızda mevzilenen birliğimizden aldı. Pilot kabini isabet aldı. Uçak ön kısmını kaldırarak havalanmaya çalıştı, ancak gövdenin alt kısmı öylesine hedef oldu ki atılan her mermi isabet etti. Ağır silahlarımız öylesine çalışıyordu ki, pilot ne yapacağını şaşırmıştı. Bir süre sonra uçak başüstü daha da inmeye başladı, ancak biraz uzaklaşmayı başarmıştı. Birara neredeyse yüksek bir yamaca çarpacaktı. Yükselmeye çalışan uçak alev alarak yanıyordu. Önce sol kanadı koparak yere düştü, aradan çok kısa süre sonra yere çakıldı. Mevzilendiğimiz bölgeden 1000-1500 metre uzaklığa düşmüştü ve kimse paraşütle atlamamıştı. Tüm bunlar olurken diğer 3 uçak alandan ayrılmıştı. Uçaklar yeniden geri dönerler diye mevzilerimizde kaldık. Uçağın düştüğü yere 5 saat sonra gittik. Gittiğimizde uçak yanmaya devam ediyordu. Yanan uçaktan geriye sadece bir demir yığını kalmıştı. Zaten yere çakılırken her bir parçası bir yana savrulmuştu. Pilotların kollarını ve kafa tas kemiklerini çıkardık. Birinin ayak topuklarından birini çıkardık. Bir pilotun sır uçak düşerken yandaki kayaya sürtünmesi sırasında bir tutam saçı kalmıştı ve kalan saçlar sarı idi. Yanan pilotların üzerlerinde naylon yandığı için vücutlarındaki bazı parçalar naylona yapışmıştı. Sarı saçlı pilotun Amerikalı olduğunu tahmin ediyoruz. Pilotların kalan parçalarını toplayan köylüler gömdüler. Ancak naylona yapışmış parçalarda ikisi sökülmediği için naylonla açıkta kaldı. Olayın ikinci günü Çekiç Güç'e ait helikopterler keşif uçuşları yaparak aramaya geldiler. Öğleye doğru Türk uçakları da bu aramalara katıldı.

-Peki uçakta iki pilot olduğuna emin misiniz?

-Evet iki pilottu, biri sarı saçlı idi.

ARGK ikinci karargah komutanlığına bağlı gerillalar telefonda sorularımızı cevaplarken, uçakta iki pilot olduğunu belirtiyorlar. Daha sonra gerillalar tarafından çekilen video kaseti ve resimlerle de bu durum ispatlanıyor. Tüm bunlar olurken, TC düşen uçağın uçaktaki ikinci pilotun varlığını inkar ediyordu. Düşen uçağın pilotunu mutlaka kurtaracağına dair açıklamalar yaparken, Hürriyet gazetesi ise savaşın kurallarını dahi göz ardı ederek pilotun anne ve babasına, "Oğlum teslim olmaz" dedirtiyordu. Acaba Hürriyet nasıl böyle kesin bir dil kullanıyordu. Hürriyetin bu haberi diğer 3 uçağın pilotunun verdiği bilgiler temelindeydi. Düşen uçağın isabet aldığını gören pilotlar çatışma anında 3'çer tur attıktan sonra oldukça yükselmişler ve alanda ayrılmışlardı. Yani kalan uçağın pilotunun kurtulamayacağını biliyorlardı ve bunu Hürriyet'e söylemişlerdi. İsminin açıklamasını istemeyen bir hava kuvvetleri mensubu bir dost gazeteciye *"PKK'nin elinde çok ağır silahlar olduğunu, bu nedenle eskisi gibi rahat hareket edemediklerini ve uçağın bir teknik arıza sonucu düştüğü açıklamasına katılmadığını, son bir ay içinde düşen bu uçaktan önce de 21 Haziran günü Türkiye sınırına yakın Lolan bölgesinde bir başka uçağın düştüğünü ve pilotunun Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvetleri komutanlığı morguna getirldiğini"* söylüyor. Aynı kaynak, uçakta başka bir pilot var mıydı sorumuza ise, *"Çekiç Güç'e ait helikopterlerin görevi 36. paralel alanıdır, helikopterin neden aramalara katıldığını siz araştırın. Çekiç Güç'e ait pilotlar zaten bölgeyi bizden daha iyi tanıyor"* diyor. Güney Kürdistan'da telefonal ulaştığımız bir başka kaynak ise, *"Zaxo'daki Birleşmiş Milletlerde bir Amerikalı pilotun da uçakta olduğunu duydum"* diyor. Gerilla kaynakları, düşen uçağın pilotu Cemil Kaya'nın cenazesinin alınmasının söz konusu olmadığını belirtiyorlar ve çektikleri video kasetlerde bunu ispatlamaktadırlar. O halde Bandırma'da Cemil Kaya adına yapılan törende taşınan tabutta kim ve ne vardı ve ikinci pilota neden sahip çıkılmadı? TC, pilotu ölü veya diri bulacağını beyan ederek, olayı bir prestij durumuna getirmişti.

21 Haziran'da Lolan bölgesine hava saldırısı düzenleyen 3 uçaktan birisinin gerillalarca düşürüldüğünü gerilla kaynakları da doğrulayarak, "Uçak saldırıları yapılırken uçaklardan biri ağır silahlarımızdan açılan ateşte isabet aldı. Uçağın düştüğünü gördük ancak yaptığımız tüm aramalarda düştüğü yeri tespit edemedik. Ancak 17 Temmuz günü köylüler uçağın enkazını bulup bize haber verdiler. Enkazın yanına bir grubumuzu yolladık, arkadaşlar gittiklerinde devletin helikopterleri birkaç gün önce enkazı bulduğunu ve pilotun cesedini alıp gittiklerini köylülerden öğrendik" diyor.

Köylülerle yaptığımız telefon görüşmesinde, uçak enkazını gördüklerini ve şu anda katırlarını hazırlayıp uçak enkazına gitmek üzere olduklarını ve uçak enkazını taşıyıp hurda olarak satacaklarını belirttiler. Bandırma'da yapılan törendeki tabutta Lolan'daki uçağın pilotunun olacağı daha mantıklı olmaktadır belirlemesine çoğu çevre katılmamaktadır. Cemil Kaya'nın cesedinden kalan parçalarını köylüler, gerillaların gözleri önünde gömmüşler ve zaten video kasette ceset diye bir şeyin olmadığı, vücudun tümünün yandığı görülmekte. Cemil Kaya'nın kalan parçalarının nerede olduğu bilinmediğine, göre tabuttaki kimdir veya nedir? Görüştüğümüz tüm çevreler ABD'nin bir taraf olarak Türk uçağı ile savaşa katılan kendi pilotuna sahip çıkmayacağını belirtiyorlar. Bu hem Çekiç Güç'ün masumane kamuflajını deşifre eder, hem de ABD'deki seçim arifesinde kamuoyunun tepkisinin aldı. Bu da hesaplanarak sahip çıkılmaması istenilmiştir. Fakat kesin olan şu ki, uçakta 2 pilot vardı. Ve Cemil Kaya'nın cesedi devlet tarafından alınmadı. Hüriyet Gazetesi 19 Temmuz günü Cemil Kaya'nın cenaze törenini birinci sayfasının alt sağ köşesine sıkıştırması ise, olayın "Dede Korkut Edebiyatı" temelinde geliştiğinin kanıtı olmaktadır.

KDP lideri Barzani ise oyunun başka figürünü oynuyordu. Uçağın İran topraklarında açıklaması ise, bunun tam bir komedi olduğu gerçeğini ifade ediyordu. Peki neden Barzani bunu izah etme gereğini duyuyordu? Türk İçişleri Bakanı'nın İran'ı ziyaret ettiği bir dönemde, Özgürlük Vadisinde düşürülen uçak yanmış haliyle İran topraklarına nasıl gitmişti? Uçak gider mi gider. Türk devlet yetkilileri uçağı kazayla düşürür. Barzani parçalarını İran'a taşır. Gerçekler böylece kamuoyundan saklanır diye düşünülürken, gerçek tüm çıplaklığıyla açığa çıkar.

İŞTE PKK

Uluslararası Kürdistan Festivali izlenimleri

Bochum Kürdistanlaştı

Avrupa'da yaşayan yurtsever Kürdistanlılar 1 Ağustos günü işlerini bırakarak, evlerinin kapılarına kilit vurarak, ulusal coşku, ulusal onurla dolarak, milli giysilerine bürünerek Bochum Stadyumu'na koştular. 1 Ağustos onlar için ulusal uyanış, ulusal diriliş, ulusal birlik günüydü. Bu amaçla geldiler. Bu amaçla coştular. Bu amaçla türküde söz, sazda tel, telde haykırış oldular.

Bochum Stadyumu, altmışyetmiş bin kişiyi alabilecek bir stadyum. Orta yerde yemyeşil çimenler, çimenlerin etrafında demir örgüler, stadyumun sağ tarafında bir Alman firması tarafından kurulmuş yüksekçe bir sahne. Sahnenin iki tarafındaki demir direklere PKK, ERNK ve ARGK bayrakları asılı. Sabahın erken saatlerinde stadyumda sahnenin eksikliklerini ve ses düzenini ayarlamaya çalışan bazı Alman görevlileri ve Festivali düzenleyen Tertip Komitesi'nin bazı üyeleri dışında kimse yok. Stadyumun belirli yerlerine konulan dev hoparlörlerden çıkan sesler ve bu seslerin yankıları birbirine karışıyor. Stadyumun görünümünü inceliyoruz. Reklam panolarının üstü afişlerle süslenmiş, kırmızı bir bez üzerine büyük harflerle "Ulusal miclis için ileri" şiarı yazılmış. Stadyumun her tarafından kolaylıkla görülebilecek büyük bir bez üzerine "Uluslararası Kürdistan Festivaline hoş geldiniz" yazısını okuyoruz. "Yaşasın PKK", "Yaşasın ERNK", "Yaşasın ARGK" sloganları Kürdistanlıların gururunu yansıtıyor.

Stadyumun dışına çıkıyoruz. Harıl harıl bir çalışma var. Dönerciler tezgahlarını kuruyorlar, "Kaç döner tezgahı var" diye soruyoruz. "20" cevabını alıyoruz. Merak ediyoruz, "Kaç kilo et alındı" diyoruz. "4.5 ton" cevabı karşısında şaşırıyoruz. Bir arkadaş, "Bunu hemen not alıp yazmamız gerekiyor" diyor. "Hani efsane veya masallarda büyük düğünler anlatılır. Şu kadar koyun, şu kadar deve kesildi, kırk kazan pirinç pişirildi denilir ya. Bunu Kürtlerin en büyük düğünü gibi anlatmak lazım" denince başka bir arkadaş, "Dörtbuçuk ton et, kaç koyun eder" dedi. Bazı arkadaşlar bir koyunun kaç kilo olduğunu sordular. Hesap yapanlar oldu. Bir arkadaş, "Birkaç sürü koyun diye yazmak gerekiyor" dedi.

Ekmek miktarını soruyoruz: "Onbeş bin" cevabını alıyoruz. Bu ekmeklerin her biri dört parçaya bölünecek. İçecekleri soruyoruz: "140 bin şişe; fanta, coca cola ve su alındı" denildi. Standta açılan yerleri dolaşıyoruz. Kurulmuş masaların üzerine satılmak için kitaplar, dergiler, kasetler konuluyor. Değişik sol grupların standları masalara konulan dergilerden ve kitaplardan anlaşılıyor. Bir arkadaş, "Türk ve Kürt solundan gruplar işi ticarete döktüler. Para kazanma onlar için daha önemli herhalde" diyor. Bazı grupların sattığı kitaplar ve dergilerde PKK aleyhtarı yazılar vardı. Bir masanın üzerindeki bir kitapçığı inceleyen bir arkadaş, "Şu işe bak, PKK aleyhinde yazılmış, PKK kitlesine satmak için sergilemişler. Kimse buna ses çıkarmıyor. Bir de utanmadan demokrasi yok deniliyor" dedi.

Saat 09.00'a doğru Tertip Komitesi'nin görevlendirdiği ve kollarında kırmızı bantlar bulunan görevli bayan ve erkek arkadaşlar stadyumun kapılarını tuttular. Gelecek ilk araba konvoylarını merakla gözlüyoruz. Tertip Komitesi'nden bir yetkiliye, "Gelebilecek binlerce araba için parklar var mı" diye soruyoruz. "Binlerce arabayı alacak parklar kiralandı. Bochum yetkilileriyle günlerce bu sorun üzerine tartıştık. Trafik polisleri kentte trafik karmaşasının çıkmaması için gerekli hazırlıkları yaptılar. Buna rağmen bazı sıkıntılar yaşanabilir" dedi. Nihayet ilk gördüğümüz kalabalık bir insan seli görünümündeydi. Cadde dolmuş bize doğru geliyorlardı. Onlarca ERNK bayrağının altında binlerce insan yürüyordu. Milli giysiler giymiş genç kızlar ve kadınlar dikkat çekiyordu. Sevinerek onlara doğru yürüyoruz. Bağımsızlığa kavuşmuşlar gibi sevinçli geliyorlardı. Bazılarına, "Niye arabalarla buraya kadar gel-

mediniz" diye sorduk. "Arabalar parka alınıyor, gecikmeyelim diye indik, yaya geldik" dediler. Kortejin sonunu bulmaya çalışıyoruz. Nafile! Karşımızdaki caddeye bakıyoruz. Oradan başka bir insan seli geliyor. Sloganlar haykırılıyor. Geri dönüyoruz. Festival Tertip Komitesi'nin bize verdiği basın kartlarımızı kapıdaki görevlilere gösteriyoruz, üstümüz aranıyor ve içeri alınıyoruz.

Stadyumdaki hazırlıklar tamamlanmış durumda. Basın için hazırlanmış geniş salona giriyoruz. Dünyanın her tarafı ile ilişki kurulabilmesi için iki telefon bağlanmış. Tertip Komitesi'nden bir görevli, fotoğraf ve kamerafilm çekmek için başvuranlara basın kartı veriyordu. Alman radyo ve televizyonlarından gelen basın mensupları vardı. Tertip Komitesi yetkilisine "Türk basını da davet edildi mi" diye soruyoruz. "Faks çektik, henüz gelen olmadı" dedi. Yanımızdaki arkadaş, "Türk basını devlet basınıdır, gelmez" dedi. Bir gerçeğe parmak bastığı için herkes başıyla onayladı.

Stadyuma girişler başladığında kitleyi izlemek istedik, basın odasından dışarı stadyuma çıkınca, stadyumun içine açılan giriş kapılarında kollarına kırmızı bant takmış görevliler gelenleri belirlenen yerlere yerleştiriyorlardı. Bir görevli "Hamburg'tan gelen yurtseverler bu tarafa geçsinler" deyince konu dikkatimizi çekti. Tertip Komitesi'nden bir yetkiliye "ayrı ayrı şehirlerden gelenler ayrı ayrı yerlere mi oturuyorlar" dedik. Yetkili, "Karmaşanın yaşanmaması için bir düzenleme yaptık. Her eyalet, büyük kent veya ülkeden gelenlerin yerleri belirlendi. Buna göre Hamburg'tan gelenler ayrı yere oturacaklar ve 15 görevli sorunlarıyla ilgilenecek. Bremen'den gelenlerle 10, Mannheim'den gelenlerle 10, Frankfurt'tan gelenlerle 15, Freiburg'tan gelenlerle 10, Kassel'den gelenlerle 10, Berlin'den gelenlerle 10, Köln'den gelenlerle 15, Hagen'den gelenlerle 15, Duisburg'tan gelenlerle 15, Bonn'dan gelenlerle 15, Stuttgart'tan gelenlerle 10, Nürnberg'ten gelenlerle 5, Münih'ten gelenlerle 5, Benelüx'ten gelenlerle 10, İsviçre'de gelenlerle 5, Fransa'dan gelenlerle 10 kişi ilgilenecek." Tahminen tüm görevlilerin sayısı ne kadar diyoruz. Elindeki listeye bakıyor. Biraz düşünüyor; "Yaklaşık 600 kişi" diyor.

Bu araştırmamız bitince basın ve misafirler için belirlenmiş bölüme geçip oturuyoruz. HEP Genel Başkanı Feridun Yazar, HEP Muş Milletvekili Sırrı Sakık, İspanya Milletvekili Manuele Garcia Feonezece, Özgür Gündem gazetesi sahibi Yaşar Kaya, Prof. Celîlê Celîl, Prof. Raşit Tepe, Kürt Pen Kulübü Başkanı Hüseyin Erdem, Doç. Doktor Yalçın Küçük, Sanatçı Bilgesu Erenus ilk etapta tanıdıklarımızdı. Misafirlar bölümünde çok sayıda sanatçı, gazeteci ve yazar bulunuyordu.

Saat 11.00'e doğru stadyum dolmaya başladı. Her taraf ulusal renklerle donatılmıştı. Cephe, parti bayrakları sallanıyordu. Sarı, kırmızı, yeşil karışımı renkler stadyuma hakimdi. Daha iyi gözlemlerde bulunabilmek için kitlenin arasına girip tartışmaları, konuşmaları dinlemek istiyoruz. Siyah derili insanlar dikkatimizi çekiyor. "Kübalı mısınız" diye soruyoruz. Hayır "Gambialıyız" cevabını alıyoruz. Merak ediyoruz; "Nasıl geldiniz" diyoruz. "Biz Almanya'da çalışıyoruz. Bir Kürt arkadaşımız bizi davet etti, geldik" diyorlar Almanca. Stadyumun çimenlerini çevreleyen parmaklıklarla oturulacak yer arasındaki koridor öylesine dolu ki, ilerleyemiyoruz. Herkes veya her grup kendisi için bir yer arıyor. Karşıdan karşıya bakıyoruz. Bir kasaba kadar büyük stadyumun tümünü dolaşmak mümkün değil. Kameracılar ve fotoğrafçılar stadyumun çimenlerine alınmıyorlar. Kameraların bazıları sahneye çevriliyor, bazıları kitleleri çekmeye başlıyor.

Saat tam 12.00'de Almanca, Kürtçe ve Türkçe konuşan spikerler, "Uluslararası Kürdistan Festivali'ne hoş geldiniz" diyerek programı sunacaklarını belirttiler. Ulusal giysiler giymiş iki erkek, bir bayan spiker misafirlerin ünvan ve adlarını okuyarak sahneye yoğun alkışlar arasında davet ettiler. Misafirler sahneye doğru giderlerken, stadyumu gözetliyoruz. Artık boş sandalye kalmamış durumda. Dışarda uzunca kuyrukların oluştuğunu, şehirde kilometrelerce uzanan araba konvoylarından trafiğin alt üst olduğunu duyuyoruz. Ve ayakta programı dikkatle izleyen binlerce kişi var. 40 bin kişinin katıldığı Brüksel yürüyüşünden çok kalabalık bir kitle. Bu kitle maç seyircisine veya bir olimpiyat seyircisine benzeyen bir kitle değil, hepsi müthiş bir coşkuyu, müthiş bir heyecanı, müthiş bir birlik, beraberlik, müthiş bir bağımsızlık ve özgürlük duygusunu yaşıyor. Altmış bin kişi belki daha fazla insan, "Yaşasın Başkan APO", "Yaşasın PKK" sloganını haykırıyor. Konuştuğumuz yabancı gözlemciler "PKK ile Kürt halkının birliğini gözlerimizle gördük, kulaklarımızla işittik, beynimizle algıladık" dediler.

Program yeraltından merdivenlerle stadyumun çimenliğine çıkan kız ve erkek çocukların gösterisiyle başladı. Ellerinde onlarca sarı, kırmızı, yeşil balon taşıyan ulusal giysili çocuklar coşkuyla stadyumun ortalarına doğru koştular ve ellerindeki balonları bıraktılar. Onbinlerin alkışları arasında Bochum'un göğü sarı, kırmızı, yeşil balonlarla renklendi. Kameraların tümü coşku ve sevinçli bir yüzle uçup giden balonlara bakan küçük çocukların yüzüne ve balonlara çevrildi. Özgürlük isteyen bir ulusun çocukları barış için, kardeşlik için, birlik ve beraberlik için, özgür bir gelecek için uçurmuşlardı balonlarını. On binler bunu bildiği için küçük çocukları dakikalarca alkışladılar. Çünkü özgür uçan balonlar da kendi kölelik zincirlerinin koparıldığını gördüler.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajından

Kürdistan halkı ölümün eşiğinde olduğu bir dönemde başlattığımız ulusal kurtuluş mücadelemiz, 12 Eylül faşizminin egemen kıldığı en zor koşullarda, bugün sizlerin bir araya gelişinize de vesile olan 15 Ağustos 1984 tarihinde büyük bir çıkış yaptırdık. Sömürgeci TC faşizminin tüm imha metodlarına ve en şiddetli terör uygulamalarına karşın, bu büyük çıkışımızı kesintisiz bir çizgide sürdürme başarısını gösterdik...

PKK salt bir ulusal kurtuluş hareketi olarak değerlendirilirse, bu yetersiz kalır. Gerçekte ise biz, Kürdistan somutunda bir insanlık kavgasını veriyoruz. Geçmişte nasıl ki, insanlık Ortadoğu'da çıkış yapmışsa, daha sonra gelişimi durdurulan ve hatta ayaklar altına alınan bu insanlığa yeniden devrimsel bir çıkış yaptırmak bizim asla vazgeçmeyeceğimiz en soylu amacımızdır...

Tüm dostlarımızı, halkımızın haklı, adil ve mutlaka başarıya götürülmesi gereken mücadelesine daha aktif destek vermeye çağırıyorum. Bu mücadele aynı zamanda sizin de mücadelenizdir. Çünkü kazanan Kürdistan halkı kazanan Türkiye halkı olacak, kazanan Türkiye halkı kazanan Ortadoğu halkları olacak ve bu da kazanan dünya insanlığı olacaktır.

Bu temelde diyoruz ki, yürüttüğümüz mücadele kutsaldır ve kesintisiz yürüyecektir. Zafer kesindir!

ULUSLARARASI KÜRDİSTAN FESTİVALİNE

Uluslararası devrimci, demokrat çevrelerin de Kürt kültür değerlerinin nasıl ve hangi yöntemlerle sömürülüp yok edildiğini görerek yeniden doğuşu gerçekleştiren Kürdistan halkına karşı insani görevlerini yerine getirmelerini bekliyoruz. Kültürel hak ve özgürlüklerimizin ancak savaşılarak kazanılacağını ve bu temelde kazanıldığını da bu vesileyle belirtiyor ve bu çabalarımıza karşılık daha duyarlı ve dayanışmacı olunmasını istiyoruz.

PKK-ERNK-ARGK önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkı, kaybettiği her şeyi yeniden kazanacağına inanarak savaşımını en zor koşullarda sürdürerek kazanacaktır. Savaşarak kazanacağız şiarına bağlı kalarak, dünya insanlığının da özlemi olan barış ve güven ortamına ulaşacağız. Dünya insanlığıyla daha özgür bir ortamda yaşamak istemiyle, yurtdışında yaşayan yurtsever Kürdistanlılara seslenerek görevlerinin başına çağırıyor ve yaşamanın tek yolunun savaşmaktan geçtiğini belirtiyoruz. Topyekün ayağa kalkan ve savaşan Kürdistan halkının bir parçası olduğunuzu unutmadan, her cephede emperyalizme ve sömürgeci egemen güçlere karşı savaşımı daha bilinçli ve sonuç alıcı kılın!

Bu temelde yurtdışında yaşayan tüm Kürdistanlı yurtseverlere ve yabancı dostlara ve devrimci-demokratlara görevlerinde başarılar diler, devrimci coşkumuzla devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

I. Ana Karargah
Haftanin Komutanlığı

Manuel Garcia Fonzeca-İspanya "Birleşik Sol"-un Milletvekili

İspanya devletindeki Birleşik Sol'un kadınları, erkekleri adına sizleri kardeşçe selamlıyorum.

Bu muhteşem Festivalinize davetiniz için teşekkür ederiz.

Bu benim ikinci kontağımdır.

Birincisi birkaç ay önce Türkiye Kürdistanı'nda oldu. Burada barbarca baskıya tanık oldum.

İkincisi ise şu andır. Burada Kürt halkının özgürlüğünü yaşıyorum. İşte buradadır Kürt halkı ve ulusal özgürlüğün yolunda ilerliyor.

Bu Festival birçok şeyi ortaya çıkarıyor. Kürt halkının kiminle olduğunu ortaya koyuyor:

Kürt halkı PKK'yledir. PKK Kürt halkının gerçek temsilcisidir.

Bu Festival PKK'ye yapılan "terörizm" suçlamasını boşa çıkarıyor. Bu toplantı, kimin terörist olduğunu, kimin Kürt halkının temsilcisi olduğunu ortaya çıkarıyor. Teröristler askeri güçlerdir. Diktatörlüklerdir. Onları destekleyen emperyalistlerdir.

Bu şenlik, Kürt halkının örgütlü olduğuna, örgütlülüğünü güçlendirdiğine ve özgürlüğü yolunda emin adımlarla ilerlediğine dair en iyi kanıttır.

Sizlere Birleşik Sol'un, gerek İspanya Devleti'nden gerekse de AT nezdinde sizlerle tam dayanışma içerisinde olacağımı bildirmek istiyorum.

- *Kürdistan'da uygulanan sıkıyönetime hayır!*
- *Askeri baskıya ve devlet terörüne hayır!*
- *PKK'ya evet!*
- *Görüşmelere ve barışa evet!*
- *Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına evet!*
- *Yaşasın Kürt halkı!*
- *Yaşasın PKK!*

Bochum'da Kürdistan halkı PKK, PKK de Kürdistan halkıydı

Bizde kongreler, konferanslar, toplantılar ve kutlamalar önemli anlardır. Kürdistan halkı için bugün yapılan her şey önemlidir ve önemli olduğu kadar da anlamlıdır. Ülke sorunlarımızın tüm boyutlarıyla tartışılıp çözüme bağlandığı platformlar olmaktadır. Hele bu toplantılarımızdan biri 14 Temmuz gibi tarihlerle çakışırsa bu önemli anın çok daha anlamlı olacağı ortadadır.

14 Temmuz Diyarbakır'da tarihimizin iki yönünün çatışması ve teslimiyet yönüne vurulmuş en büyük tokattır. Tarihi ilmik ilmik işleme ve tarihe vurulan silinmez damgadır. İşte 1992 yılının 14 Temmuz'unda çok önemli bir tartışma platformunu Kürdistan'ın coğrafyasını andıran bir coğrafya içinde yaşamak ve ülke sorunlarımızı tartışıp kararlara varmak çok daha anlamlı olmaktadır.

Sürekli bir değişim içinde olmak ve bu değişimle bir halkı, bir toplumu, bir tarihi değişime uğratmak. Bir halkın, ezilenlerin en yoğun olduğu Ortadoğu bölgesinin ağır sorunlarını omuzlamak için devrimci bir yarış içinde olmak! Tarihi, kültürü, dili, dini ve tüm atomlarına kadar yokoluşa sürüklenmiş bir halkın, başaşağı giden bu tarihini tersine çevirmesi kadar mutluluk veren başka bir şey var mıdır? Yok, diyoruz. Çünkü Kürdistan'daki durdurulamaz gelişmeler sınıları aşıp Brüksel'e, Bochum'a ve tüm Avrupa'ya taşmıştır.

Bugün halkımız dünya insanlığı içinde hak ettiği yerini alma mücadelesi vermektedir. Aynı zamanda insanlığın özlemi olan barış ve güvenliği esas alan bir temelde en elverişli ve zor koşullarda kendi özgücüyle savaşı geliştiren gerillamız ve halkımız, mücadelenin her alanında dünya insanlığının da çıkarlarını temsil etmektedir.

Artık hakımızın mücadelesi hiçbir biçimde durdurulamayacağı ve önüne geçilemeyeceği yaşanan gelişmeler kanıtlamaktadır. Kürdistan dağlarının ve kırsal alanların büyük bir kesimi gerillamızın denetimi altındayken, şehirlerde silahlı-silahsız serihîldanlarıyla halkımız ulusal kurtuluş cephesi içinde mücadele kararlılığını, inancını dünya insanlığına duyurmaktadır. Emperyalizmin desteğini arkasına alan TC, önü alınamaz bir coşkuyla savaşan halkımızın kin ve öfkesi karşısında tutunamayacak ve boğulacaktır. Bu durum karşısında paniğe kapılan TC, bir yandan havadan yerleşim birimlerine ve dağlara bombalar yağdırmakta, diğer yandan ise kendisine bağlı oluşturduğu ve isminine de Hizb-i-kontra konulduğu kontrgerilla ile Kürdistan'ın şehir ve kasabalarında yurtseverleri katletmektedir. Bununla da kendisini kurtaramayacağının bilincinde olan TC, Güney Kürdistan'daki işbirlikçileri ulusal kurtuluş mücadelemize karşı hazırlamaktadır. İşbirlikçiler Çekiç Güç'ün helikopterleriyle Diyarbakır ikinci hava taktik komutanlığına misafir olarak konuk edilmesi, TC tarafından Barzani'ye kırmızı pasaport verilmesi, Talabani ve Barzani'nin ABD ziyaretleri, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı özel savaşın kapsamını ve emperyalizmin senaryolarını açığa vurmaktadır.

Düşmanın psikolojik savaş üştünlüğünün kırıldığı, gerillamızın ülkenin bütün alanlarında atağa geçtiği ve halkımızın da şehir ve kasabalarda kepenk, araç kontakları kapatarak serihîldanlara geçerek düşmana karşı boyun eğmediği bir süreçte, ARGK birliklerimiz, ülkenin tüm alanlarında dönemin taktiklerine uygun düşmana darbe üzerine darbe vurmaktadır. Halkımızın bu şahlanışı ve TC ordusunu perişan duruma düşüren birliklerimizin mücadelesinin artık yenilmeyeceğini düşman çok iyi biliyor ve bu nedenle kontra ve işbirlikçilere dört elle sarılıyor.

"Gerilla ve halkımızın yarattığı yeni ortamda yaşanan gerçekleri dile getirmek, sergilenen kahramanlıkları, fedakarlıkları işlemek bile başlı başına bir tarihtir. Askeri ve siyasi başarıların yanısıra kültürel alanlarda da kaybedilenlerin yeniden kazanılması için mücadele verilmektedir. Tarihin derinliklerine gömülen, tahrip ve talan edilen kültürel zenginliklerimiz ortaya çıkarılacak ve çağdaş bir kültür yaratılacaktır. İçinden geçtiğimiz süreç, her bakımdan kavrama ve başarma sürecidir. Topyekün ayağa kalkan halkımız, kazanacağının bilinci ve kararlılığı içinde özgürlüğe yürümektedir. Gerillamız ve halkımız omuz omuza yürüyüşte zafere yakın günleri yaşarken, Avrupa'da yaşayan halkımız da ülke ruhuyla bütünleşerek mücadeleye aktif olarak katılma çabasını hızlandırmıştır."

İşte bunun ispatı Bochum kentinde yapılan Uluslararası Kürdistan Festivali! Altmış binin üzerinde yurtsever, demokrat ve devrimcinin katıldığı bu kutlama da, Kürdistan halkının öncüsünün etrafında kenetlenişini göstermektedir.

Halkımızın bu birlikteliği Botan'dan uzanıp gelen direniş ve bağımsızlık şiarlarının ifadesi olurken, dünya kamuoyu TC'nin "Terörist" nitelemesinin ne denli büyük bir yalandan ibaret olduğunu görmesi açısından da önemli bir tarih kesitimizdir. Bochum'da kenetlenen halkımızın sıcaklığı karşısında şaşıran Avrupalılara, Kürdistan halkının bu muazzam ruh ve fiziki birlikteliğinin sağlamlılığını ve kararlılığını da gösterdi.

İspanya'da bir dönem faşiziminin başı Franko, *"Ben yıllarca stadyumları halkı uyutmak için bir büyük beşik gibi kullandım"* belirlemesine ve TC'nin de önemle kullandığı bu büyük beşiklerde yıllarca uyutma filmlerinin oynatıldığı dönemlerin de artık gerilerde kaldığını ve halkların mücadelesi karşısında hiçbir engelin duramayacağını da gösterdi. PKK bu uyutma beşiklerini uyanmanın merkezi haline getirdi. Bochum'da yaşanan bir tarihti ve Kürdistan halkı daha nice tarihi anlar yaratacaktır.

Biz ateşiz, biz ateşiz, biz kiniz, biz işçiyiz, biz köylüyüz, hep biriz, biz intikam diyenlerle yüzbiniz, Kürt halkının isyan diyen sesiyiz

Şehitler için bir dakikalık saygı duruşundan sonra, balonları uçuran çocuklar için gösterilen bu coşku çok anlamlıydı. Şehitlerin karşısında onbinlerin saygı duruşu, hemen peşinden yüzlerce kız ve erkek çocuğun özgürlük balonlarını uçuruşu, şehitlerin şahadetinden sonra yeni neslin bağımsızlık simgesi oluşu kitlelerin alkış tufanıyla karşılandı.

Kürdistan gençliğinin spor yarışları dikkatle izlendi. Birinci gelenler spor öğretmeninin sempatik hareketleriyle kitleleri selamladılar. Kürt orkestrasının müziği eşliğinde yapılan sportif hareketlerin son sahnesi kitleleri müthiş duygulandırdı. Beyaz elbiseler giymiş, göğüslerinde ARGK amblemleri taşıyan 80'den fazla genç kız ve erkek oturdukları yerde yanlarında bulundurdukları ve üzerlerinde şehitlerin resmi işlenmiş bezleri açıyor, ikişer kişi bezin iki ucunu tutup başlarının üzerinde geriyorlar, ayağa kalkıp tek sıra oluyorlar. Orkestra hazin bir müzik çalıyor. Ve gençler müziğin ritmine göre stadyumun içinde bir tur atıyorlar. Özgürlük balonlarının uçuruluşundan sonraki coşku yerine hazin bir atmosfer stadyuma egemen oldu.

ERNK Temsilcisi'nin Kürtçe konuşması kitleleri yeniden coşturdu. Doçent Doktor Yalçın Küçük, "Ben kendimi bu mücadelenin taraftarı olarak değil, mücadelenin içinde görüyorum" dedi. Konuşmasına Kürtçe başladığı için büyük alkışlar aldı. Ve elinde sarı, kırmızı, yeşil renkli kocaman bir çiçekle ayrıldı.

Doçent Doktor İsmail Beşikçi'nin okunan mesajı, en fazla alkış aldı. ERNK Temsilcisi'nin Türkçe konuşmasında, "Biz ölmek istemiyoruz, öldürmek de istemiyoruz. TC'yi eşit koşullarda masada anlaşmaya davet ediyoruz. Ama bu tavrımıza karşı halkımız terörle karşılaştı. Şimdi, gençlerimizi silah başına, halkımızı ülkeye davet ediyoruz" konusuna vurgu yaptı.

Ve insanları coşturan müzik, kırmızı şapkalı beyaz elbise giymiş BASK folklor grubunun gösterisi, sonra Ozan Razazi'nin hareketli Kürtçe türküleri, halaya kalkan kitleler, onbinlerce kişi kol kola girerek aynı ritimle oynadılar.

Başkan APO, İngiliz yazar Herold Pinter'in mesajı ve gerilla komutanlarının mesajlarıyla coşku doruğa çıktı. İkiyüz bayan ve erkekten oluşan folklor ekibinin dört oyunu en az on bin insanı halaya kaldırdı. Sorani, Almanya ve Zaza müzik grupları, bir de Kıbrıs ekibinin gösterileri Festivale renk kattı.

Spiker "Uluslararası Kürdistan Festivali'ni burada bitiriyoruz, teşekkür ederiz" cümlelerini bitirdiğinde sağanak bir yağmur yağmaya başladı. Yakınımızda oturan bir izleyici çok ciddi olarak, "Bu yağmur yağdırma da programlanmış mıydı" diye sordu. Duyan herkes kahkahayla güldü. Onbinler ayaklandı. Sloganlarla kapılardan dışarıya taşıyorlardı. Bochum stadyumunun etrafı tam bir serihildandı. Altmış bin coşkulu insanın katıldığı bir serihildan ve Bochum Kürdistanlaşmıştı.

15 Ağustos Botan'da yükselen bağımsızlık ve özgürlük coşkusu şimdi Bochum cad-

AVRUPA'YI SARSAN BİR GÜN

Selim Ferat

Kürdistan Festivali ile birlikte, bağımsızlık çizgisine bir adım daha yaklaşan Kürdistan halkı, kendi demokrasisini, aynı zamanda meclisinin ülke dışında en büyük yürüyüşünü gerçekleştirdi.

Almanya'nın Bochum kentinin gönderine çekilen ERNK bayrakları, semaya gönderilen yüzlerce sarı-kırmızı-yeşil balonlar, 250 kişiden oluşan, değişik renk folklor kıyafetleriyle 11 grubun gösterileri bu Festivale gelen 60.000 Kürdistanlının neşe ve gurur kaynağını oluşturuyordu.

Kürdistan Festivali, özgürlüğe çokça yol alındığı bir dönemde, yoğun gerilla mücadelesine kucak açan Avrupa'daki Kürdistanlı halkın bağımsızlığa onayı olarak manifestolaşmaktadır. Festivalin doruk noktalarından biri, şehit resimlerinin taşınmasıydı. 23. sırada Mazlum Doğan'ın, 45. ve sonuncusu olarak Mahsum Korkmaz'ın bezlere çizilmiş resimlerinin taşındığı bu geçit merasimi ile halka götürülüp yükseklere taşınmaları, 60.000 Kürdistanlı ve davetliler için unutulmaz bir an olarak kalacaktır.

Kürdistan Festivali, ulusal meclisin seçildiği bir alan olmamasına rağmen, Kürdistan'da ulusal meclisin seçiminin hazırlıklarının yapıldığı bir dönemde, ona onayın bir gösterisine dönüştü.

Birkaç yıl önce, ERNK'nin Newroz kutlamalarına katıldıkları gerekçesiyle oturma müsaadeleri Alman makamlarınca uzatılmayan Kürt işçilerinin onurlu mücadeleleri kazanmış, Almanya böyle güçlü bir muhalefete ilk kez tanık olmuştu.

Kürdistan Festivali, ulusal meclis ve onun hükümetinin yurtdışı halk kongresi olarak algılanmalıdır.

Mustafa Kemal, 23 Temmuz 1919'da 38 evet oyu ile, Erzurum Kongresi'nde Kürt feodalleri tarafından Kongre Başkanlığı'na getirildi ve bu, Osmanlı devletinin yeni bir devamının ilk onayı oldu. Böylece sömürgeci, anti-komünist TC'nin ilk harcı atıldı. Kürdistan Festivali ise, ERNK'nin ulusal meclise gitmesinde 60.000 Kürdistanlının onayını aldı.

Artık, TC başta olmak üzere, Alman hükümeti; gerillanın ve ulusal kurtuluşun sacayaklarından birinin Avrupa'da olduğunu iyiden hissetmektedir.

BOCHUM'DA KÜRT COŞKUSU

A. Dikili

Bochum Kürdistan Festivali, Brüksel yürüyüşünden sonra, Kürdistanlıların gerçekleştirdikleri ikinci büyük etkinlik olarak, eylemlerde yüksek bir aşama kaydedilmelidir. Kürdistan halkı, öncüsünün izinde kararlıca kurumlaşmalara doğru yol alırken, devlet yönetebilecek yapılanmalar gösteriyor. Bochum Kürdistan Festivali dev örgütlenme ve yüksek düzeyde kitle katılımıyla bir devlet gösterisiydi. Birçok devletin böylesi etkinlikleri örgütleyemediği biliniyor. Hiçbir örgüt veya devlet, 60 bini aşkın bir kitleyi on saat yerinde tutarak etkinliklere katamıyor. Çoluk-çocuk, büyük-küçük ve özellikle de gençliğin bu kadar büyük bir coşkuya girdiği ancak devrim dönemlerinde veya devrimci coşkularda görülebilir.

Festival boyunca değişik katmanlardan insanlarla sohbet ederek düşüncelerini dinlemeye, izlenimlerini yakalamaya çalıştım. Birçoğunun yorumu, böylesi bir kitlesel coşkuyu ilk defa yaşadıkları doğrultusundaydı. Özellikle de aydın kesimi şevinçten şok geçirmiş düzeydeydi. Hiçbirisi böylesi bir kitleyi ve coşkuyu beklemiyordu. Festival yalnız kitlesel yönüyle değil, programıyla da muhteşem bir içeriğe sahipti. Her taraf rengarenk Kürtlük, Kürtlüğün ulusal, toplumsal ve insansal coşkusu doluydu. Kürtlüğün enternasyonal yükselişi, insanlığa yükselişiyle doluydu.

Bazı aydın arkadaşlar gözyaşlarını tutamadıklarını, parıldayan gözbebekleriyle açıklıyor, yükselişin coşkusunu yaşadıklarını belirtiyorlardı. Bu kadar büyük ve profesyonel düzeyde örgütlenebilirliği önceden tahmin edemediklerini, stadyumun doldurulamayacağı kuşkusu içinde olduklarını itiraf ediyorlardı. Teknik yönden bazı eleştiriler geliyordu sadece. Örneğin seste karışık ve ani yükselmeler rahatsız ediyordu. Tercüme aletleri yetersizdi. Gruplararası çıkışlarda ufak boşluklar doğuyordu. Peşpeşe düzgün yürütülen programda bazen boşluklara rastlanıyordu. Bu ve buna benzer teknik yönlü eleştiriler geliyordu. Eleştiriyi yapan bir arkadaş, devletleşmeye girildiğinden böylesi eksikliklerin irdelenmesinin yararı üzerinde duruyordu. Herhangi ciddi bir eleştirinin olmadığı, eleştirilerin işin estetik yönüyle ilgili olduğu, festivalin çok programlı ve örgütlülüğünü gösteriyordu.

Yiyecek ve içecek sorunu mükemmel bir şekilde örgütlenmişti. Her alandan gelen ERNK sempatizanları, gerek normal katılımcı olarak, gerekse görevli olarak büyük bir harmoni ve mütevazi bilinçle, herşeyin yolunda gitmesine katkılarını sunuyorlardı. Başörtüsünden tesbihe kadar, özellikle de HEVKOM tarafından satışa sunulan kırmızı-sarı-yeşil renkli hediyelik eşyalar ortalığı renk cümbüşüne boğmuştu. Değişik gruplar, yayınevleri masalarıyla stadyumun etrafını süslemişlerdi. Kürtlerin yanında, değişik uluslardan insanların da azımsanmayacak katılımı, bu renkliliği daha da canlandırmıştı. Kürdistan kendini dünyanın gündemine her yönüyle dayatmış durumda. Artık herkes bunu kavramaya başlıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle dayanışmak kendini dayatan bir zorunluluk haline geliyor.

Programı dile getirmek çok uzun bir yazının konusu. Yalnız ilk ve son sahneyi hatırlatmak yeterli olacak. Sporcuların şehit resimleriyle yaptıkları tören herkesin gözlerini yaşartıp kinlerini biledi. Şehitler kalplere gömüldü. Son sahneden önce folklor gruplarının rengarenk bölgelerin giysileriyle govende durmaları büyüleyici bir güzellikti.

Kürdistan halkının Avrupa'daki somut iradesi:

Uluslararası Kürdistan Festivali gerçekleşti

Son yıllarda mücadelenin gelişmesi ve halkın mücadeleye sahip çıkışı karşısında ister istemez yabancı kamuoyunun da Kürtlere karşı tutum ve yaklaşımları değişti. Bu durum devlet yönetiminden polislere kadar gözlenmeye başlandı. Kürtlerin kimin etrafında daha çok bir araya geldiği yavaş yavaş farkedilmeye başlandı. Bir dönem basın ve TV'lerde değerlendirme konusu yapılan terörist nitelemeleri giderek değişmeye, bunun yerine olayların tarafları gerçek isimleriyle adlandırılmaya başlandı. Hiç kuşkusuz tüm bunların nedenleri hızlı bir sürece giren ülkedeki gelişmeler ve bunun Avrupa'da Kürtlerde örgütsel olarak bulduğu yansımasıdır.

Şu anda sayıları yüz binleri bulan ve bir çağrıyla bu sayının bir araya geldiği tek kitle gücü ERNK kitlesi oluyor. Yılda birçok kez düzenlenen gece, miting, gösteri faaliyetlerine on binlerce insanı bir arada görmek mümkün. Newroz'da halkımıza karşı girişilen saldırılar Avrupa'da yurtseverler arasında sert bir tepkiyle karşılandı. Yaklaşık bir ay önce ERNK tarafından durumdur. Çünkü TC insanları mücadeleden uzaklaştırdığı düşüncesiyle Avrupa'dakilere bakıyordu. Dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren başarılarından söz ederken "İçerdekileri yakaladık, kaçanlar da kaçtı" demesi buraları daha farklı bir şekilde nitelediği görülebilmektedir. Ama gerçeğin böyle olmadığı sonraki ve bugünkü gelişmeler göstermektedir. Artık aynı düşünceler çerçevesinde bir araya gelen insanların sayısı onbinler değil, yüz binlercedir. Bazı devletçi köşe yazarları bu gelişmeleri "Kürtlerin diplomasi faaliyetleri, devletin çalışmalarının önünde" demeleri duyulan ürküntüyü gösteriyor. Kürt halkının yaşamsal hakları için bir araya gelmelerinin sözü edilen gazeteci ya da devlet adamlarının ne kadar kahrettiğini ifade ediyor.

Kürdistanlılar Almanya'nın en geniş stadına sığmadılar

Geceler için tutulan salonlara kitlelerin sığmaması bu

> Uluslararası Kürdistan Festivali'ne katılan tüm halkların temsilcilerini saygıyla selamlıyorum.
>
> Günümüzde, Ortadoğu'nun ortasında, Kürdistan'da, ırkçılığa, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı çok şiddetli bir savaş verilmektir. Bu, son derece meşru bir savaştır. Bu, sadece Kürt halkının bir mücadelesi değildir; bütün ezilen, sömürülen, ırkçı, sömürgeci ve emperyalist baskılar altında olan bütün halkların da savaşıdır.
>
> Bu savaşı sürdüren bütün gerillalara, Başkan APO'ya, Kürt halkına, özgürlük ve eşitlik uğruna mücadele eden tüm halklara binlerce selam olsun...
>
> **31 Temmuz 1992 / İsmail BEŞİKÇİ**

Belçika'nın Brüksel kentinde düzenlenen gösteriye birçok ülkeden 30.000 insan katıldı. Bu sayıda insanın gösterisine Belçika ilk defa ev sahipliği yapıyordu. Bir çağrıyla aynı anda birçok ülkeden bir araya gelen yurtseverler, güçlerini göstermiş oluyorlardı. Kürt halkının taşıdığı gelişmelerin bir ölçüsü oldu. Yılda birkaç kez yapılan gecelere binlerce ve onbinlerce insan akın ediyordu. Tek bir çağrıyla Brüksel yürüyüşüne 30.000 yurtsever ve demokratın ulusal kurtuluş mücadelesiyle kenetlenmesi sağlanan muazzam birlikteli-

> 1 Ağustos Bochum'daki Festivale davet ettiğiniz için çok memnun oldum. Maalesef elimde olmayan nedenlerden dolayı Festivale katılamayacağım.
>
> Böyle bir Festivalin çok görkemli geçeceğine inanıyorum. Gönderdiğim bu mesaj okunursa çok sevinirim.
>
> "Ne yazık ki böylesine büyük bir eylemde birlikte olamayacağım.
>
> Bağımsızlık mücadelesi veren Kürt halkına en güçlü dayanışma mesajını iletmek istiyorum. Kürt halkının mücadelesinden dolayı gururu ve onuru tüm dünyaya örnektir."
>
> **23 Temmuz 1992 / Harold Pinter**

ğin ifadesi oldu.

Şimdiye kadar Avrupa çapında gece için 10.000'lerce insanın biraraya toplandığı görülmemişti. Uluslararası Kürdistan Festivali ilk kez ağza alınan bir terim oluyor. Ancak kendi toprakları üzerinde yaşayan çeşitli halklar bu tür etkinlikleri kolaylıkla düzenleyebiliyorlardı. Öbür yandan ise zaten ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisiyle değişik alanlarda binlerce Kürt örgütlü güce kavuşmuştu. Kürtlerin kının bu yürüyüşünü yerli halk memnuniyetle karşılamıştı. O gün trafik kilitlenmiş, sokaklar tümüyle Kürdistanlılarla dolmuştu. Olaya basın ve TV kuruluşları geniş bir biçimde yer vererek Kürtlerin bu barışçıl gösterisini dünya kamuoyuna duyurdular. Avrupa çapında ender rastlanan bu olayı Türk basını yansıtmadı. Sadece bir gazetenin birkaç satırla rakamı 5 bin olarak verdi. Kuşkusuz halkımız açısından ve TC açısından olanlar yeni bir

İnsanlık şimdi Kürtlerle beraber

Şimdi insanlığın bayrağı Kürdistan dağlarındadır. İnsanlık Kürt mücadelesiyle beraber ve insanlık Kürdistan dağlarında yeniden doğuyor.

Dostlarım, "hevalno", "hogirno", insanlığın bayrağını size PKK verdi. İnsanlık bayrağını elinize kardeşim APO verdi. Bayrağınızı size partiniz verdi. Onunla doğdunuz, onunla gidiyorsunuz.

Biraz da kendi halkımdan söz etmezsem eksiklik yapmış olurum. Şimdi ben iki şeyi söylüyorum: Bir: Artık Kürtler "ezilen halk" sözünü bırakmalıdır. Böyle görkemli toplulukları yapan bir halka artık "ezilen halk" demek mümkün değildir. Artık Kürt halkı, yükselen bir halktır. Artık Kürt halkı sadece kendi kurtuluşunu değil, kendisiyle birlikte diğer halkların kurtuluşunu da duyan, APO kardeşimin söylediği gibi bütün insanlığın acısını duyan bir halk olma yolundadır.

Yalçın Küçük

ilgisinin yanısıra, yavaş yavaş diğer uluslararası destek de söz konusu oluyordu. O halde böylesi bir etkinlik tam da kendisini gündeme dayatmıştır.

Ağustos gecelerini bütün alanlar kendilerine yakın yerde bekliyorlardı. Nereye yakın olsa o bölgede bulunan kitleler daha şanslı olur. Bir ay kalmadan tüm Avrupa çapında yapılacak olanları duyanlar, yerin uzaklığını düşünmediler bile. Bochum kentindeki ile Paris'teki yurtsever aynı heyecanı duydu. Ve yerin uzaklığını düşünmeden yapması gereken görevlere eğildi. Avrupa'daki kitlelerin ulaştığı siyasal bilinç katılımın düzeyini etkileyecek önemli bir etkinlikti. Uluslararası Kürdistan Uluslararası Festivali de bir gurur kaynağıydı.

Her bölge Festivale katılım için hedefler önüne koydu. Kimisi bilet dağıtacak, kimisi yemeğin planlamasıyla, kimisi de diğer işleri yapacaktı. Festivale hazırlık güçlü bir planlamayla başladı. Almanya'nın ikinci büyük stadı tutulmuştu. Görevliler hazırlık çalışmalarından kaynaklanan güçlükleri düşünmeden işe büyük bir heyecanla başladılar. Gece programı duyurulduğunda şimdiye kadar düzenlenmiş olan etkinliklerden farklı bir durumun söz konusu olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu. En önemli diğer bir farklılık da programa spor gösterilerinin konulmuş olması.

Spor gösterileriyle şimdiye kadar hep 23 Nisan, 19 Mayıs gibi Kürt gençlerini ilgilendirmeyen bayramlarda karşılaşılmıştı. Hatta çocukluğunda çoğunluğa yakın genç bu faaliyet içerisinde mecburiyet dolayısıyla katıldı. Spor gösterileri için gençlere haber verildiği sırada birçoğu heyecandan duramıyordu. Yaşlar özel olarak belirlendiği halde çok sayıda aile daha küçük yaşta var olan çocuklarını katmak için görevlileri sıkıştırıyordu. Alanlarda bulunan (Almanya'nın orta bölgesi) gençler adeta paylaşılmıştı. Kimisi spor, kimisi orkestra korosu, kimisi genel folklor için çalışmalara önceden hazırlandığından, herkes ayrı ayrı görevlere gidiyordu. Yaklaşık bir hafta önceden başlayan bu hazırlık son derece mutlu ve heyecanlıydı.

Çalışmalara başlandığı süreden Festivalin açılışına kadar geçen süre özellikle spor, folklor, koro dallarında hazırlanan yüzlerce genç birbiriyle tanıştı ve arkadaşlıklar kurdu. Yeme, içme, yatma, eğitim hep kolektifçe yapılıyordu. Belirlenen sürede yaşam hep birlikte ve arkadaşlık ilişkilerine dayalıydı. Bu süre büyük çoğunluk için oldukça öğretici oluyordu. Ülkeden yeni gelen ve önceden bulunanlar birbiriyle ortaklıklar kuruyorlardı. Kürdistan'a ilişkin verilen sosyal, coğrafik ve siyasal bilgiler en çok sevilen ve yararı görülen konular arasındaydı.

Evet, halkımızın Avrupa çapında gerçekleşen bu ilk Festivali hakkında yabancı kamuoyunun, üzerinde siyasal boyutuyla daha da düşüneceği ve değerlendirmelere konu olacağı şimdiden bellidir.

ERNK Temsilciliği'nin konuşmasından

Biz barışçı ve meşru hakkımızı isteyen onun için savaşan bir halkız.

Kan dökülmesini istemiyoruz. Ölmek de, öldürmek de istemiyoruz. Türk devleti yalan söylemiyorsa, Türk devleti kan dökülmesine karşı ise, biz görüşmeye hazırız. Hatta Türk devleti kendine güveniyorsa referandum için de hodri meydan diyoruz. Daha önce de bunları söyledik. Türk devletinin buna cevabı, devlet terörü oldu. Bu anlamda günah bizden gitti. Bu savaşın günahı da vebalı da Türk devletine aittir. Kürdistan'da akıtılan her damla kanın sorumlusu TC'dir.

Festivalin düşündürdükleri

İrfan Dayıoğlu

1 Ağustos'ta Uluslararası Kürdistan Festivali, Almanya'nın Bochum kentinde yapıldı. 60 bin insan tek bir yürek, tek bir yumruk olmuş, artık iktidara yürüyüşün kararlılığını taşıyordu.

Kürt halkı artık devlet olmanın organlarını adım adım yaratıyor. Kürt gençleri sporuyla ilk defa halkının yanında yer aldı.

Avrupa'nın dört bir yanından, yaşlısıyla, genciyle, kucağında bebekleriyle Kürt kadınları, ulusal renkleri kesk û sor û zer'leriyle tribünlerden taşıyorlardı.

Kürt halkı daha bugünden devrimini yaşıyor. Bu görkemli kalabalığa bakıp düşünüyorum. Eski kalıpların bir bir yıkıldığını görüyorum. Artık kağıt üzerinde kalan en güzel teorinin hayata aktarılmadığı zaman hiçbir anlam taşımadığını görüyorum. Gerillanın dökülen kanının ülkenin dört bir yanında olduğu gibi Kürt halkının bulunduğu her alana saçılıp binlerce filiz halinde boy verdiğini ve bizleri yeniden yarattığını görüyorum. Kimimiz 70'inde, kimimiz daha kundakta, gerillanın kan filizleri olarak yeniden doğuyoruz. Haykırıyoruz, "Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur!"

Düşünmeye devam ediyorum. Kürt halkının özgürlüğün tadına varışını görüyorum. Bu tada varan bir ulusun, onu bir daha kolay kolay bırakmayacağını düşünüyorum. Özgürlüğün ödenen her bedele değdiğini insanımızın anladığını görüyorum. Yenilmezliğe, kavgayı sürdürme kararlılığına inancım pekişiyor. Gözlerimin önünde binlercesi coşkuyla geçerken yazıyorum.

Devrimci, yarının görebilendir.

Devrimci, bugünden hayal gibi görünen gerçekleşebilir olduğuna inanandır.

Devrimci bu gerçekliği görüp, bugünden gelecek için bedel ödemeye hazır olandır.

Burada, PKK ve önderliğinin yukarda sayılanları hayata bir bir geçirdiğini ve büyük umutlarıyla, büyük hülyalarıyla başta Kürt halkı olmak üzere, giderek bölge ve dünya halklarına geleceği müjdelediği için bölgemizin ve giderek dünyanın en devrimci önderliği olduğunu görüyorum.

En devrimci olmanın, en keskin laflar söylemek, en "güzel" teorileri üretmek vesaire olmadığını görebiliyorum. Eğer öyle olsaydı bütün marksologlar bütün "keskin" sosyalizm savunucuları tarihe karışmış olmazlardı.

Halkların belleğinde kalan, iz bırakan önderler söylemiyle pratiği uyum gösteren ve halkına somut bir şeyler verenler olmuştur.

İşte bugün, sosyalizmin insan belleğinden silinmeye çalışıldığı bir dönemde, bu aynı söylemle yola çıkıp, Kürt ulusunu, sömürgeciliğe, ırkçılığa ve faşizme karşı ayağa kaldıran PKK önderliğinin önemi buradadır.

Bugünün devrimcisi, en çok iş yapan, en çok kitlelerle bütünleşen ve en çok da bir devrimcide teorik olarak bulunması gereken özellikleri pratik yaşamıyla uygulayan oluyor. Düşünce ve davranış bütünlüğü olanlar kendilerini yenileyebilirler.

PKK ve önderliğinin önemi işte tüm bunları günlük yaşamda somutlaştırabildiği içindir diye düşünüyorum.

Somut olarak görüyoruz, Kürt halkının, başta Türk halkı olmak üzere bölge halklarıyla dayanışma içinde olduğunu pratiğiyle gösteriyor. Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin posterleri elden ele dolaşıyor, dayanışmalarını belirten Türk aydınları, politikacıları, yazarları ve sanatçıları ayakta alkışlanıyor ve bu dayanışmaya büyük değer veriliyor. Ancak kendine sol diyen birçok Türkiyeli grup Festivale temsili düzeyden öteye ciddi bir kitlesel katılım gösteremiyordu. Eski kalıpların hala bazı kafalarda yıkılamadığını görüyoruz. Ancak bu kafaları destekleyen kitlelerin bunun önüne geçerek "önderlerine" karşın destek verdiğini gördük.

Yine Festivalde bu muazzam kitleyi arkasına almış bir PKK'nin dışlanmasıyla üretilmeye çalışılan "çözüm"lerin hayat bulamayacağını görüyoruz.

Artık geçmiş, ilkel-milliyetçi, aşiretçi önderliklerle, emperyalizmle ve faşist TC ile ittifak içinde "çözümlerin" halkımızca kabul görmediği gün gibi ortaya çıkmıştır.

Bugün somut görünen odur ki, bölge ve dünya halklarının tarihsel çıkarı PKK'nin önderlik ettiği Kürt ulusal kurtuluş mücadelesindedir. PKK'nin başarısı hepimizin başarısı, yenilgisi hepimizin yenilgisi olacaktır.

Bu anlayışla hareket etmek ve buna uygun davranış üretmek her bölge devrimcisinin, sosyalistinin görevi olmalıdır.

Nasıl ki, bir dönem Vietnam halkı, Küba halkı, Arnavutluk halkı, Filistin halkı için hepimiz dayanışma eylemi yaptık ve hala bazıları için yapıyorsak, Etopya halklarının kurtu-

Devamı 31. sayfada

15 Ağustos 1984 Atılımıyla ilgili bir gerilla komutanıyla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"PKK, 15 Ağustos çıkışıyla bölge halklarının büyük bir baş belasını dizginlemiştir"

Berxwedan: *15 Ağustos Atılımının parti, ülke ve bölge açısından taşıdığı siyasal muhtevasına geçmeden önce, o ana kadar takip edilen kronolojik sıraya sadık kalarak; 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte bir düşüş ve dağınıklık yaşandı. Cuntanın ayak sesleri çok net bir biçimde duyuluyordu. "Sol" siyasal yapılanmalar bu sesleri duymamazlıktan geldiler. Tabii yeni döneme uygun politikalar oluşturamadıkları için ağır yenilgiler ve bu yenilgilerin sonucu olarak plansız, programsız ve örgütsüz bir "geri çekiliş" yaşandı. Bu bağlamda, Kürdistan da Türkiye'de yaşananların bir benzerini yaşadı.*

a- PKK'yi geri çekilmeye zorlayan neydi?

b- Bu, kaçınılmaz bir olay mıydı?

- Evet, 12 Eylül'den bu yana geçen 12 yıl içinde, 12 Eylül sonrası yaşanan ve kimilerinin yenilgi-bozgun, kimilerinin geri çekilme, kimilerinin de kesintisiz mücadeleyi sürdürdüm diye ifade ettiği dönem üzerinde çok yazılıp çizildi. Yine bazıları, çok önceleri bu darbeyi tespit edebilme "öngörüsü" üzerine yığınca söz sarfetti. Ama hiç kimse devrimci-ilerici güçlerin 12 Eylül sonrası süreçte, bizim geri çekilme dediğimiz ve her kesimin başka türlü tarif ettiği bu sürecin yaşanması kaçınılmazmıydı sorusunu kendisine sormadı. Çünkü bu sorunun cevabı için 12 Eylül öncesi tüm yapılanmaların içinde bulunduğu durum gözler önüne serilecekti ve bu noktada da herkes payına düşen olumlu-olumsuz sorumluluğu alacaktı. Ama genel ifadelerle, fazla emek ve güç sarfetmeden böyle geldi böyle geçti demek kolay geliyor.

Beraberinde, geleceğe sağlıksız, geçmiş yanılgılardan arınmamış perspektiflerle yönelme gibi ciddi tehlikeleri de bağrında taşıyan bu kolaycı yaklaşımların tartışılması ayrı ve geniş bir konu olduğu için burada sadece genellemelerle yetinip geçeceğim.

Kuşkusuz, bugün ülkemizde yaşanan ve başta Türkiye olmak üzere, bölgedeki gelişmeleri her geçen gün biraz daha direkt etkileyen Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını doğru değerlendirmek için, bu gelişmelerin nasıl ortaya çıkarıldığını, hangi politikaların ürünü olduğunu, nasıl bir süreçten geçildiğini görmek-bilmek gerekiyor. Elbette bugünkü gelişmeler birden ortaya çıkmadı; kökleri PKK'nin daha ilk oluşumundan günümüze kadar yaşanan 17-18 yıllık bir mücadele tarihine dayanır. Ve bu süreç düz bir gelişme çizgisi göstermemiştir. Basitten karmaşığa, ilk sözler-tespitler ve düşüncelerden ilk grup örgütlenmelerine; ilk silaha başvurmalardan günümüzdeki yaygın savaş örgütlenmelerine kadar bu süreçte mücadelede alçalma ve yükselme gösteren bir gelişme çizgisidir. İşte bu kısa mücadele tarihimiz içinde 12 Eylül faşist darbesi partimiz için de önemli bir duraktır. Bu açıdan bu dönüm noktasında durup herkesin şapkasını önüne koyması gerekiyordu. Ne yaptık, yapabildiklerimiz, yapamadıklarımız, eksik, hatalı yönlerimiz ve kazanımlarımız ne oldu biçiminde genel olarak ifade edebileceğimiz bir mühasebe sonucunda mücadelenin ana doğrultusunu yeni döneme uygun olarak tespit etmek gerekiyordu.

Bilindiği gibi 12 Eylül faşizminin önüne koyduğu temel bir hedef de PKK şahsında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezmekti. Çünkü bu yıllarda Kürdistan'da sömürgeciliğin otoritesi derin bir sarsıntı geçiriyordu. "Doğu elden gidiyor" telaşı açık biçimde yaşanıyordu. PKK'nin, ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara, işbirlikçi hain feodal-komprador kesimlere uyguladığı devrimci şiddet, çığ gibi büyüyen kitleselleşme, Hilvan, Siverek, Batman başta olmak üzere Kürdistan'ın birçok alanında devrimci otoritenin güçlenmesi, sömürgeci devlet kurum ve kuruluşlarının işlemez hale gelmesi, yaygın bir ulusal uyanış-diriliş, rejimi ciddi biçimde düşündürüyordu.

Bu ne demek? Dikkat edilirse, sıkıyönetim uygulaması esas olarak Kürdistan'ı kapsamış ve 1979 yılında rejimin PKK'ye yönelik saldırılarını artırmıştı. Bu anlamda PKK Türk solunun 1980'de karşılaştığı açık saldırıyı daha bu dönemde yaşıyordu. Bu dönemde, tezgahlanan katliamlar, gündeme koyulan sıkıyönetim, bu temelde yaygın operasyonlar ve kitlesel tutuklamalar, rejimin direkt-dolaylı tüm güçlerini PKK'ye saldırtması açık bir imha harekatı biçimindeydi, ve 12 Eylül'ü aratmıyordu. Partimiz daha bu dönemde düşmanın çok yönlü saldırıları karşısında kendisini konumlandırma, hazırlama yönüne gitti. Maraş katliamı ardından yapılan değerlendirmede, faşizmin ayak sesleri diye ifade edilen bu gelişmeler karşısında Kürdistan'da savaşı gerilla mücadelesi düzeyine çıkarmak gerektiğini, bunun için tüm parti örgütlerinin buna uygun konumlanmaya gitmesi, mücadelenin kırsal alanlara taşırılması ve bu yönde faaliyetlerin yoğunlaştırılması gereğini ortaya koydu. Ve bu yönde yoğun bir hazırlığa gidildi. Yani daha bu dönemde düşmanın istediği sahada döğüşmekten kaçınıp, onu kendi alanımızda savaşa zorlamak ve düşmanın 12 Eylül gibi olan saldırısını daha hazırlıklı ve gerilla ile karşılama gereği ortaya konmuştu. Ancak Parti Önderliğinin bu doğru müdahalesi, nesnel durumu değiştirmeye yetmedi. Çok sayıda önder kadro ve savaşçının tutuklanması ve düşmanın peşpeşe saldırıları, yaşanan hata ve yetmezlikler sonucunda örgütsel alanda büyük bir boşluk ortaya çıkmıştı. İçine girilen bu örgütsel krizin aşılması yönünde yapılan çalışmalar ortamında 12 Eylül gelip çatmıştı. Bu yeni durum karşısında artık tercihler de azalmıştı. Partimiz bu dönemde içinde bulunduğu örgütsel krize rağmen, ya düşmanın istediği bir ortamda savaşa girecek, ya da güçlerini düşman darbelerinden kurtarıp daha güçlü ve hazırlıklı bir savaş için geri çekecekti. Bu anlamda 12 Eylül, partimiz tarafından en iyi bir şekilde karşılandı. Ve 12 Eylül örgütsel yapıya ciddi darbeler vuramadı. Başta da belirttiğim gibi, PKK 12 Eylül'ü 1979'un sonlarında yaşamıştı ve bu dönemde bunu aşmanın hazırlıkları içindeyken, yani kısmi bir geri çekilme hareketini başlamışken, 12 Eylül'ün gelmesiyle bu kısmi geri çekilme, genel bir geri çekilme taktiğine dönüştü. Böylece partimiz eldeki güçlerini en akıllı bir biçimde korumasını başarmıştı.

Tekrar genel ifadelerle belirtecek olursak PKK'nin geri çekilme taktiği döneme denk düşen doğru devrimci bir taktikti. 1980'lere gelindiğinde, partimiz çok yönlü imha saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştı. Bu ağır ortamda, çok sayıda önder kadronun şehit düşmesi veya esir düşmesi yanında kadroların ilkellik ve amatörlük olarak ifade ettiğimiz yetmezlikleri, deneyimsiz ve tecrübesizliği, örgütsel krizi derinleştirmiş, bu örgütsel kriz içinde düşmanın 12 Eylül biçimindeki saldırısı, hareketimizi bir imha ile karşı karşıya getirmişti. İşte geri çekilme taktiği bu imha saldırısının boşa çıkarılmasının ve hareketin kendini yeniden daha güçlü bir biçimde hazırlayıp donatması noktasında hayati bir rol oynadı.

Sorunun diğer yönüne gelince; PKK'yi geri çekilmeye zorlayan koşulları ortaya koyduğumuzda, geri çekilme sürecinin kaçınılmaz olup-olmadığı da kendiliğinden görülür. Ancak, bu geri çekilme sürecini yaşama kaçınılmaz değildi. Böyle bir anlayış, kendisini önceden yenilgiye teslim etmek olur. Elbette ki yukarıda izah ettiğimiz ve o dönemde yapılan değerlendirmelerin gerekleri yerine getirilseydi, 12 Eylül daha hazırlıklı yakalanır ve belki de 12 Eylül, geri çekilme süreci değil, daha güçlü nitel gelişmelerin başlangıcı olabilirdi. Dikkat edilirse partimizin 12 Eylül'e gelen süreci doğru değerlendirmesi ve buna göre sınırlı bir tedbir alması, 12 Eylül 1980'de düzenli bir geri çekilmeyi yaşamasını getirmiş, bu anlamda 12 Eylül esas darbeyi vuramamış, ya da Türk solunun başına gelenler yaşanmamıştır. Bu açıdan, yapılan değerlendirmelerin doğruluğu ortaya çıkmıştır.

Berxwedan: *Geri çekilme ve sonrasında, süreci yaşayanların içinde bulunduğu ruhsal ve fiziksel koşulları neydi?*

Gerilla komutanı Gani ile bir söyleşi

"Önlenemez bir akın var, devrim isteyenlerin akınıdır bu..."

Abdul Kadir Konuk

Soru: Sürekli olarak Ortadoğu'da mı kalıyorsunuz?

Gani: Hayır. Sürekli olarak ülke ile, savaş cephesiyle ilişkilerim var. Yaklaşık üç yıldır da Ortadoğu çalışmalarına katılıyorum.

Soru: Yani bir ayağınızın ülkede olduğunu söyleyebiliriz.

Gani: Doğru.

Soru: Ülkeyle ilgili verebileceğiniz en son bilgiler nelerdir?

Gani: Basın-yayının, TC'nin kamuoyuna anlattıklarının çok ötesinde savaşın oldukça büyüdüğünü, hem nitelik, hem nicelik olarak büyüdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu durumu gerçekliği sadece son aylarda yapılan eylemlerde de görmek olanaklıdır. Son dönemlerdeki eylemlerin bilançosu da bunu veriyor. Nitelik yönünü şöyle vermek olanaklıdır: Gerilla, coğrafyaya hakimiyet, savaş tekniği, taktikler, donanım açısından eskiyle kıyaslanmayacak kadar farklı bir gelişmeyi yaşıyor. Nitelikli bir nicelikten söz etmek gerekir.

Çok güçlü bir askeri eğitim, sürekli akın, katılım var. Eğitim alanlarının eğitim kamplarının hangisine giderseniz gidin her gün yeni katılan gruplarla, eğitim adaylarıyla karşılaşmak olanaklı. Bir taraftan yeni katılanlar; öte yandan cepheye gönderilenleri izlemek olanaklı. Son derece canlı bir ortam.

Soru: Ortadoğu'nun son durumuyla ilgili neler söylemek istersiniz?

Gani: Bence Ortadoğu sıcak anlamda bir sessizliği bu dönemde yaşasa bile, politik anlamda aslında birçok gelişmenin, manevranın yaşandığı bir zaman dilimi içinde özellikle emperyalizmin yeni dünya, yeni düzen olayını esas olarak Ortadoğu'da gerçekleştirmek istediği biliniyor. Bu anlamda gizli diplomasi biçiminde çok yoğun gelişmeler var. Bir kere kesinlikle emperyalist metropollerden, özellikle de Amerika'dan yönlendirilen bu politikalar yavaş yavaş hayat buluyor. Tabii bunun çok yönlü ayakları var. Çok yönlü gelişmelerden söz etmek olanaklıdır. İş yalnız Körfez Savaşı-Irak'la başlayıp bitmedi. Bunun farklı yönleri var. Özellikle İsrail-Filistin olayı, tıkanan gelişmelerin önünü yeni düzene uygun olarak açma çabaları, son İsrail seçimleri, eski yönetimin iktidardan düşürürek işçi partisinin yönetimi alması olaylarını buna bağlamak gerekiyor. Filistin sorunu emperyalizmin isteği doğrultusunda çözümleniyor. Filistinlilerin de kafalarında oluşturulan Filistin gerilla mücadelesi artık pek yok. Onlar da bir anlamda emper-

- Lenin, geri çekilme ya da yenilgi yıllarını yaman yıllar, karanlık ve zorlu yıllar olarak değerlendirir. Bu tür dönemlerde, yılgınlıklar, ihanetler, kaçkınlık ve bozgunculuk için en verimli ortamdır. Her türlü ideolojik felsefi yozlaşma, inkarcılık devrimci mücadele yolunda mantar gibi biter. Kitlelerin kabaran coşkusu, yerini yılgınlığa ve suskunluğa bırakmış, düşmanın ağır saldırıları ortamında devrimci faaliyet olanakları oldukça azalmış, koşullar ağırlaşmıştır. Yükselen bir mücadele coşkusundan böyle bir sürece giriş, devrimcilerde de ağır bir sarsıntı yaratır ve gerçekten böyle bir süreçte ayakta kalmak oldukça zordur. Bir kere yaşanan ağır kayıplar, kitlelerin yenilgi psikolojisi, yaratılan bir dizi kitle ilişkisi, olanak ve imkanların düşman saldırılarına maruz kalması, bu noktada düşmana istenilen yanıtın verilememesi sorumluluğu devrimcilerin omuzuna büyük bir ağırlık gibi çöker. Ortaya çıkan ruhsal gerginlik ortamı ifade etmek mümkün değildir. Bunun içindir ki, böylesi dönemlere çok hassas yaklaşmak gerekir. Her türlü sağ sapma, yozlaşma, yılgınlık ve tükenmişlik örnekleri yaşandığı gibi, bilimselliği yitirip, duygusal, aceleci yaklaşımlar sonucu güçlerin, düşmanın güçlü olduğu bir zeminde savaşa sokulması gibi sol-sekter anlayışların gelişme tehlikesi de var. Tek tek devrimcilerden devrimci yapılanmalara kadar içinde bulundukları bu ağır atmosferde en doğrusu bilimsel soğukkanlılığın elden bırakılmamasıdır. Bu ağır atmosferin baskısı altında sağ ve sol sapmalara mahal vermeden, yüksek bir sorumluluk ve devrimci değerlere bağlılıkla sürece yaklaşıp, döneme uygun bir faaliyet içine girmek gerekir.

Evet, kitle ilişkilerinde alabildiğine daralma, düşmanın ağır saldırı ve sürekli takipleri yaşam koşullarını ağırlaştırırken, yenilgi psikolojisi geri çekilme döneminin koşullarıdır. Yine, bu dönemde düşmanın saldırıları sonucu yoldaşların şehit düşmesi veya tutsak düşmesinin yarattığı boşluk ağır biçimde hissedilir.

Ama sorun bunlarla bitmiyor: Yani, düşmanın saldırılarından korunmak için geri çekilmekle her şey hallolmuyordu. Yeni ve daha ağır sorunlar tam bu noktada başlıyordu. Yukarıda saydığımız ağır yaşam koşullarına, ülkeden ve halkından uzak kalmanın sancıları ekleniyordu. Ve tüm bunlara, bu sürecin nasıl atlatılacağı ve mücadelenin yeniden nasıl örgütlendirileceğinin bir dizi sorunları kendisini dayatıyordu.

Berxwedan: *Güney Kürdistan'daki durum, geri çekilme döneminde ne gibi bir rol oynadı? Geri dönüşte yaşanan zorluklar nelerdi?*

- İran-Irak savaşıyla Doğu ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkan boşluk ve bu boşlukta, bu alandaki Kürt hareketinin elindeki "kurtarılmış" bölgeler (bunun tarihsel gelişimi, güçlerin ilişkisi vb. bir dizi konuyu tartışmıyorum, bu ayrı bir söylem konusu) nesnel olarak ortaya elverişli koşullar çıkarmıştır. Ve bu temelde, bu durum bizim için bir avantajdı. Ama, Filistin'den bu alanlara giden yollar düşman güçlerle, mayın ve tuzaklarla doluydu. Bu aynı zamanda, ülkeye dönüş hareketinde karşılaşılan önemli bir zorluktur. Üzerinde hareket ettiğimiz topraklar öz vatanımız da olsa, dört ayrı parça arasındaki dikenli-kanlı teller, mayınlar ve pusularla boğuşmak gerekiyordu. Ve imha olma riski az değildi. Ama tüm bunlar göğüslendi. Yaşam alanımızı, mücadele alanımızı bu yolları aşarak geçtiğimiz gibi tekrar dönememek, mülteci bir yaşama mahkum olmak imhaların en onursuzuydu. Bu dönemde düşman da tetikteydi; ülkeye dönüş çıkış kadar kolay değildi. Nihayet bu dönüş hareketi, esas alanlara ulaşma yolunda, onlarca yoldaşımız mayın tarlalarında, düşman pusularında şehit oldu. Dönüş yolu da, şehitlerin kanıyla kutsallaşıyor ve vazgeçilmez bir emir oluyordu. Bu yolda, büyük fedakarlık ve kahramanlık örneklerine ve birçok dönek ve devrimcileşmemiş unsurun, sınır boylarında dizlerinin nasıl çözüldüğüne tanık olduk. Bunlar siyasi değerlendirmelerde yer almıyor, ama bilinmeli ve unutulmamalıdır.

Doğu ve Güney Kürdistan'da yaşanan zorluklara gelince; en önemlisi, bu alandaki Kürt hareketlerinin önderliklerinin feodal-burjuva, ilkel-milliyetçi yapısı ve komplocu özelliği proletarya hareketi için tehlikeler taşıyordu. Yine bu hareketlerin kendi aralarındaki iç çatışmalar, mevcut ilişki ve ittifaklarından hareketimizi korumak, özellikle iç çatışmalardan kaçınmak gerekiyordu. Bunun yanında, Doğu ve Güney Kürdistan'da ciddi maddi zorluklar yaşandı ve hatta ilkel-milliyetçi KDP bu zorluklarımızı bildiğinden, maddi imkanlarını bile bize karşı bir yaptırım gücü olarak kullanıyordu. Ama hiçbirine pirim verilmedi. Aylarca çekilen maddi zorluklar, büyük fedakarlıklarla aşıldı. Mesela, kış koşullarında onlarca arkadaşa, giyecek elbise ve ayakkabı bile bulmak ciddi sorundu. Yiyecek alabildiğine kısıtlıydı ve üç-dört ay boyunca doğadan karşılanma yoluna gidiliyordu. Ekmek bile meşe palamutundan elde ediliyordu. Kışa yenilmemek için TC'ye karşı gösterilen bir direniş örneği Zagros dağlarında yaşanıyordu.

Ama bir kez daha görüldü ki, sabırlı ve inançlı bir faaliyet ürün veriyordu. Hiç olmayan ilişki ve olanaklar gelişiyor, devrimci yaratıcılık bir kez daha görülüyordu. Tüm zorlukların göğüslenmesi, bölgede yaşayan halkımızca kurulan sıcak bağlar somut yardım ve desteğe dönüşmeye başladı. Proletarya hareketine susamışlık, derin bir biçimde kendisini hissettiriyordu. Bu yönde önemli bir etki ve öz bırakıldı bu alanlarda. İç çatışmaların önüne geçilmek istendi ve bu uğurda partimizin kurucularından Mehmet KARASUNGUR ve parti militanı İbrahim BİLGİN yoldaşlar şehit oldu.

Ülkeye dönüş basamağında yaşanan zorluklar en genel biçimiyle bunlar. Ama esas zorluklar daha yeni başlayacaktı. Çünkü aşılan her engel, daha büyük engelleri aşmak içindir. Bu nedenle kısaca ülkemizde, esas mücadele alanımızda yaşananları izah etmeye çalışacağım. Başlangıçta belirttim: Ülkeye belli bir plan üzerinde hareket edildi. "Sınır" bölgelerinde gerçekleştirilen "kuşatma" ardından ilk öncü gruplar, silahlı propaganda temelinde, ülkemizde yaşanan sürece müdahale etti. Artık, Kürdistan'da partimiz önderliğinde ulusal direniş hareketi adım adım örgütlendirilip geliştiriliyordu. Silahlı propaganda temel alınmasına karşın, ilk önce öncü gruplar şeklinde, bir ön hazırlık ve çalışma içine girildi. Bu nedenle silahlı propagandanın ilk adımları da keşif, istihbarat, üslenme, barınma ve bunun için en asgari kitle ilişkilerini yaratma biçiminde gerçekleşti. Bunların başarılması, önemli zorlukların aşılmasına bağlıydı. Ancak partimizin doğru, devrimci önderliğine, şehitlere ve zindan direnişçiliğine ve halka olan büyük bağlılığa dayanarak bunları da aşabildik.

Bu nedenle, ilk öncü birliklerin karşılaştığı zorluklar büyüktü. Her şeyden önce, 12 Eylül faşizmi partimizin kitle ilişkilerini ve örgütlenmelerini alabildiğine daraltmıştı. Gerçekleştirdiği büyük baskılarla, kiteleri suskunluk, pasifikasyon ortamına sokmuş, sindirmişti. Bunun yerine yeniden devrimci coşku ve yükselişi yaşatmak büyük emek ve çaba istiyordu. Ülke genelindeki bu durum yanında, özelde stratejik alanlarımız, düşmanın yumuşak karnı, devrimin gelecekteki kökleri dediğimiz alanlarda, geçmişte partimizin faaliyetlerinin çok

---

yalizmin bu politikalarına teslim olmuş durumda. Bir dönem ünlü bir Filistin örgütünün ünlü bir yöneticisiyle konuşmuştuk. Bize söylediği şuydu: "Amerika ve İsrail bize bir Filistin verirse bizim de bir Filistinimiz olur."

Şimdi bu durumu yaşıyorlar. Amerika bölgede bir sessizlik yaratmaya çalışıyor. Yine Lübnan'da yeni bir döneme geçildiği söylenebilir. Eğer İsrail'le de bu sessizlik sağlanabilirse Lübnan'da da artık eski çatışmalardan söz etmek olanaksız olaçaktır. Zaten bu Ağustos, en çok Eylül sonuna kadar 4 kategorili milletvekili seçimlerini tamamlamak zorunda. Bir anlaşma sağlandı. Suriye de buna yeşil ışık yaktı. Baker'ın son gelişini de bunların düzenli yürütülmesine bağlamak olanaklı. Suriye'yle de çeşitli görüşmelerde bulundu. Ürdün'e gitti. Daha önce de İsrail'deydi. Yine İsrail'le Mısır arasında görüşmeleri başlattı. Böylece emperyalistler yeni düzenin oturması için elverişli bir ortam yaratmaya çalışıyorlar.

Bir de bunun Türkiye ayağı var. Biliniyor, yeni düzenin oturtulmasında en güçlü ayaklar İsrail ve Türkiye'dir. Burada Türkiye'ye önemli roller biçiliyor. Örneğin susturulan Filistin'den sonra tek direnme noktası olarak Kürdistan sorunu kalıyor. Bunun da öncülüğünü PKK yapıyor. Emperyalizm yeni düzenin önüne tek tek direnme noktalarının temizlenmesi görevini koyuyor. Bu direnme noktalarının yok edilmesi gerekiyor. Bunun için bir model de geliştirildi. Güney- Kürdistan'da geliştirilen model bütün Kürtlere gelecek için dayatılmak istenilen bir modeldir. Oradaki Kürt liderler, Talabani ve Barzani zaten bu rolü oynamak için oldukça gönüllüler. Yani çalmadan oynayan bir özellikleri var. Talabani'nin son olarak güney Kürdistan'ı Türkiye'ye katma hesabı boşuna değil. Türk subaylarıyla KDP yöneticileri arasında 26-27 Temmuz'da Zaxo'da görüşmeler var. PKK'ye yönelik saldırı hesapları var. Güney Kürdistan'ın Türkiye'ye katılması sözü yabana atılacak bir söz değil. Bunda Türkiye'nin tarihsel hesapları var. İşin içine Musul, Kerkük planını katmak ve böylece çözümlemek var. Bu çözümü kolaylaştırıcı anlamda, belki Amerika'daki başkanlık seçimlerinde propaganda malzemesi olarak kullanılması da var. Yani bir taşla iki kuş vurma.

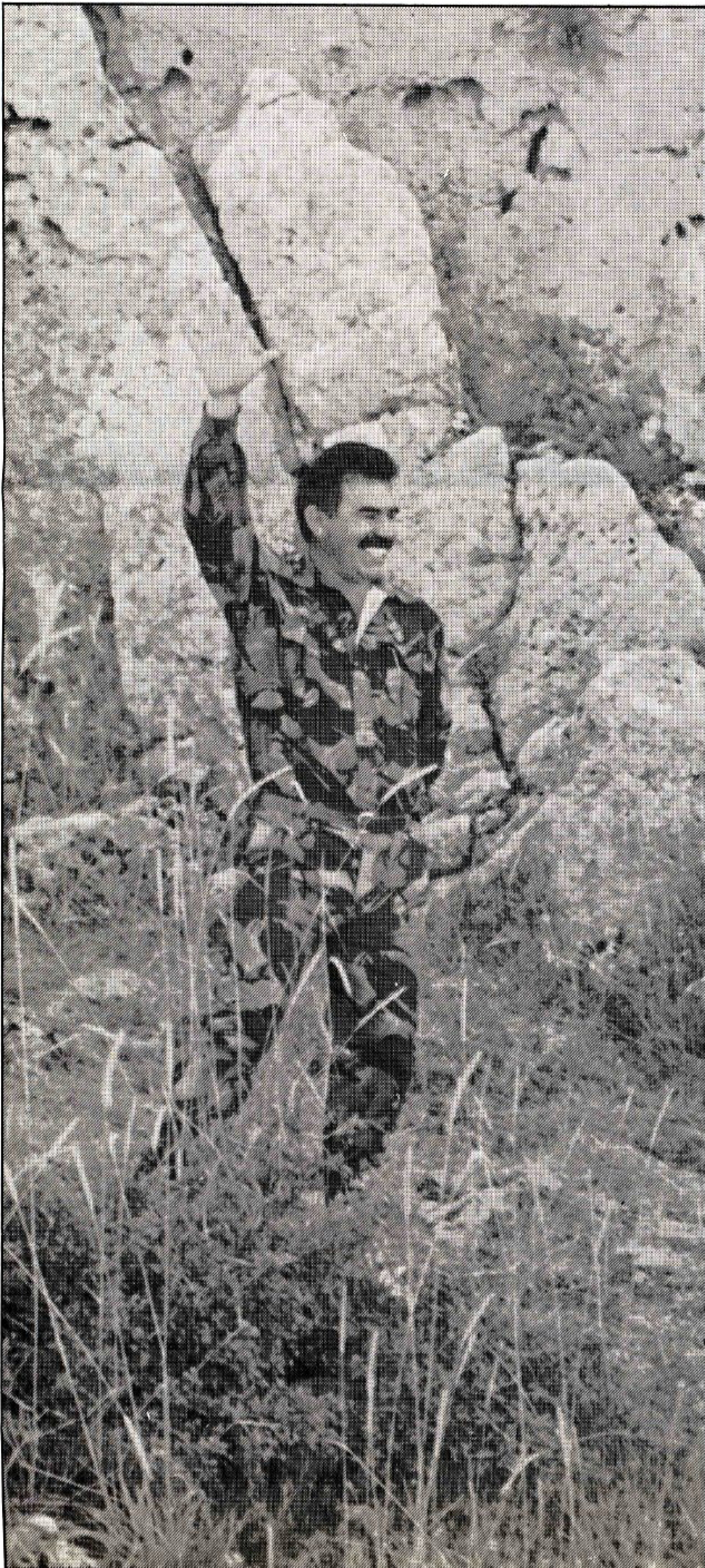
Irak'a tehdit düzeyinde yönelimler var. Güvenlik Konseyi'nin devreye sokulması bu işin rahatlıkla pişirilmesine yöneliktir. Daha önce söylemiştik, KDP'yi askeri güç haline getirmek, Talabani'yi siyasi güç haline getirmek, TC'nin planını bu anlamda sahneye koymak var. Yani bir yandan Filistin sorunu çözüleçek, bir yandan da Arap ülkeleri arasında ilişkiler geliştirilecek, çelişkiler görünürde çözümlenecek, en azından bir sessizlik sağlanacak, Lübnan daha da sessizleştirilecek, geriye kalan Kürt sorunu da Güney Kürdistan modeli dayatılarak çözülmeye (!) çalışılacak. Böylece emperyalizm en sancılı, kaynayan alanda kendi lehine bir adım atmış olacak. Tabii koşullar onun açısından biraz elverişli. Örneğin reel sosyalizmin çözülüşü, dünyadaki tek tek direnme noktalarının bir anlamda teslim alınışı...

Ama Kürt ulusal kurtuluş hareketi ve onun öncü gücü PKK ve artık PKK'yi de aşarak ulusal önder kimliği kazanan Abdullah ÖCALAN'ın liderliğini öyle kolay kolay yenilecek, bu gelişmeler içinde halledilecek ve Barzani-Talabani saldırıları ya da daha değişik planlarla öyle kolay devreden çıkarılabilecek bir güç olarak görmemek gerekir. Aslında Ortadoğu'da direnmenin, sosyalizmi temsil etmenin, hatta Türkiye devrimci demokratik hareketine ivme kazandırmanın nirengi, çıkış noktası çekim merkezi olarak PKK'yi görmek gerekir.

Soru: Yeni bir 15 Ağustos geliyor. Ülkede ne gibi atılımlar bekleniyor?

Gani: Gerilla komutanlarıyla ilişkilerimiz, tartışmalarımız var. Aslında her dönemde belirli günlerde farklı atılımlar bekleniyor kitleler tarafından. Bu yıl için farklı şeyler söylemek olanaklı. Savaş sürekli bir atılımı yaşıyor. Son günlerde gerilla kamplarında da görüldüğü gibi, günlük haberlerden de anlaşılacağı gibi her gün yapılan onlarca pusu, tuzak, karakol baskınları, esir almalar, yol kesmeler, polis ve ajanlara yönelik eylemler, çetelerin cezalandırılması eylemleri yaşanıyor. Bir de karakol baskınlarında ele geçirilen malzemelerin dökümünü izlemek, esir alınan askerleri görmek, öldürülen askerlerin üzerlerinden alınan belgeleri ortaya koymak savaş atılımının ne olduğunu gösteriyor. TC, savaşın

PKK salt bir ulusal kurtuluş hareketi olarak değerlendirilirse, bu yetersiz kalır. Gerçekte ise biz, Kürdistan somutunda bir insanlık kavgasını veriyoruz. Geçmişte nasıl ki, insanlık Ortadoğu'da çıkış yapmışsa, daha sonra gelişimi durdurulan ve hatta ayaklar altına alınan bu insanlığa yeniden devrimsel bir çıkış yaptırmak bizim asla vazgeçemeyeceğimiz en soylu amacımızdır.

sınırlı ve yok denecek kadar az olması, bu alanlarda kitleler üzerinde daha çok ilkel-milliyetçi KDP önderliklerinin ve diğer reformist grupların etkileri, bunların yarattığı tahribat ve yozlaşma küçümsenmeyecek durumdaydı.

Berxwedan: *Ülkeye geri dönüşte yabancılık çektiniz mi?*

- Evet, halka ve coğrafyaya yabancılık dönemin önemli bir sorunu olarak karşımıza çıktı. İlk öncü birlikler, bu sorunları aşma üzerinde yoğunlaştı. Buna göre örgütlendirilip, döneme uygun gizlilik temelinde örgütsel-siyasal çalışmaları yoğunlaştırdı. Halkı ve coğrafyayı tanımak, siyasi ve askeri zemin oluşturmak yönünde çalışmalar başlatıldı; bu keşif ve istihbarat ağırlıklı bir çalışmaydı. Var olan ilişkisizlik sorununu çözmek, kitlelere güven verecek bir çalışmayı geliştirmek için bu alana hemen yaklaşmak gerekirdi. Bu nedenle, şu veya bu vesile ile bir ilişki kurmak hayati bir sorundu ve bunun için gerekirse günlerce yol aşıyorduk. Bu çalışmalar düşmanın ağır baskı, işkencelerine, operasyonlarına rağmen büyük bir gizlilikle yürütülüyor, bu noktada kitlelerin bize ürkek, temkinli yaklaşımını anlıyor, sabır gösteriyor ve her ilişkimiz üzerinde yoğunlaşıyor, titiz bir biçimde duruyorduk. Ancak, her ne kadar kitlelere geniş bir açılım olmuyorduysa da bunun önünü açmak için silaha başvurma zorunluluğu vardı. Düzensizliğin alabildiğine geliştiği, insanların birbirinden ürker durumda olduğu, düşmanın ajanlaştırmayı geliştirip, istihbarat ağını oluşturduğu bir ortamda kitlelere ulaşmak, sağlam bağlar kurma yolunu açmak devrimci şiddeti uygulamadan olanaksızdı. İşte zor dönemde silahlı propaganda nitelikli ilk eylemler gelişti. Tek tek ajan-muhbirler, işkenceci polis, karakol komutanları ve hain unsurların cezalandırılması gerçekleşince, kitlelerin mücadeleye daha sıkı ve güven duyup sarıldığını gördük. Artık varolan ilişkisizlik bu genel çalışmalar içinde yavaş yavaş yerini genişleyen bir ilişki ağına bırakıyor, bu temelde barınma, üslenme vb. sorunlar hafifliyor, halkla ve coğrafya ile olan yabancılık aşılıyor, en önemlisi de çizikler biçiminde de olsa ülkenin birçok alanında, kıra ve şehre ilk öncü birliklerin taşınması başarılı oluyordu. Ki, bu cılız ve çizikler biçiminde oluşturulan iskelete can ve kan vermek, etli-butlu bir organizmaya dönüştürmek işten değildi.

Berxwedan: *Bu süreçte halkın size yaklaşımı nasıldı?*

- Evet, halkımız ilk öncü birliklerine sahip çıktı. Yürütülen çalışmaların verdiği güvenle, giderek daha ileri mücadele biçimlerini talep etti. Ve yaşanan gelişmeler Kürdistan'da patlamaya hazır güçlü bir ulusal kurtuluşçu potansiyelin varlığını gösterdi. Çünkü 12 Eylül, bu noktada baskı, işkence ve talan politikalarıyla halkımızın nefretini almıştı. Bu nedenle halkın talebine yanıt vermek, var olan potansiyeli savaşa yöneltmek gerekiyordu. Baskı ve sömürünün öylesine açık sürdüğü bir alanda silahlı propagandanın işlevi sadece propaganda ve ajitasyon olamazdı. Yani kitlelere savaşmak gerektiğini yinelemek bir noktada artık fazla bir şey ifade etmiyordu. Bu durumda, aynı çalışma biçimleri ve yöntemlerinde ısrar etmek gerçekçi olmazdı ve gelişmelerin gerisinde kalan ve ihtiyaca cevap vermeyen tek düze bir çalışmanın yarattığı kısır döngüye mahkum olunurdu. Bunun içindir ki, ülkede yaşanan gelişmeleri nitel bir harekete dönüştürmek, mücadeleye bir atılım yaptırmak gelip dayanmıştı, kaçınılmaz hale gelişti.

Ama bu atılımın doğru bir temelde ve yerinde yapılması, zamanlamanın iyi tespit edilmesi gerekiyordu. Çünkü yıllarca hazırlanan birikim gözükara çıkışlarla heba olabilirdi. Böyle bir durumun halkımızın umut ve beklentilerinde derin yaraları açacağı açıktı.

İşte halkımız mücadele talebi ve arzusunu geçmişte olduğu gibi bu defa da öncü birliklerin faaliyetlerine olumlu yanıt vererek göstermişti. Partimiz de tüm gücüyle buna hazırlanmıştı, tüm iç ve dış ilişkiler buna göre düzenlenmişti. Ve artık 12 Eylül faşizminin karanlıklarını yırtacak, başta Türkiye halkına ve proletaryasına olmak üzere, bölge halklarına anlamlı bir direniş mesajı vermek için, bir kıvılcım yeterdi. İşte şanlı 15 Ağustos 1984 Atılımı böyle ortaya çıktı.

Berxwedan: *Bu hazırlık süresi yeterli miydi?*

- Tabii mücadele sürecinde atılan her adım için istenilen azami hazırlığın olmasını beklemek gerçekçi olmaz. Ve aynı biçimde hiçbir zaman yapılan hazırlık yeterliydi demek doğru olmaz. Bence asgari hazırlıklar yeterliydi ve bunun nasıl gerçekleştiğini yukarıdaki soruların yanıtları içinde görmek mümkün. Ayrıca bizim hazırlıkların iki biçimde geliştiğini belirteyim. Birincisi, ülke dışına çıktıktan sonraki hazırlık faaliyetleri; ikincisi, 15 Ağustos Atılımına giden hazırlıklar. Mazlum DOĞAN yoldaş, zindandan dışarıya ulaştırdığı son bir yazısında, yurt dışı hazırlıkları için şöyle demişti: "Partimizin geri çekilme taktiği doğrudur. Bu dönemde gözükara ve aceleci bir yaklaşım partimize büyük zarar verir. Ancak, yurt dışında bir-iki yıl hazırlık için yeterlidir." Ve yurt dışı sürecinde de hazırlıklar bu süre içinde tamamlandı. Bu anlamda 15 Ağustos çıkışı, özelde dört yıllık bir hazırlığın ürünüdür. Genelde de partimizin doğuşuyla atılan tüm adımlar bunun hazırlıkları olarak değerlendirilebilir. Kısacası, 15 Ağustos Atılımı PKK'nin temsil ettiği ulusal kurtuluş siyasetinin özenle ele alınarak tüm hazırlıkların bu temelde yapılarak ulaştığı nitel bir aşamadır... Bu konu daha da açılabilir. Ama sanırım anlaşılmıştır.

Berxwedan: *Evet, şimdi ana soruya gelebiliriz. PKK için 15 Ağustos 1984 çıkışının tarihsel, toplumsal anlamı nedir? Bölge açısından böylesi bir mesaj bağrında neler taşıyordu?*

- 15 Ağustos çıkışı sadece PKK için değil, bir bütün olarak halkımız için de bir dönüm noktasıydı. Bu anlamda tarihsel bir

---

gelişimini büyük oranda gizlemeye çalışıyor. Türk basınının büyük bir kesimi özel savaşın emrinde bu gizlemeye hizmet ediyor.

Kuşkusuz belirli günler savaşa ivme kazandırma açısından önem taşır. Ama biz Kürdistan'da gerilla mücadelesinin bu atılımı 1992'de başlattığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Soru: Ülke içinde birçok kampın bulunduğu bilinen bir gerçek. Kamplara katılım nasıl?

Gani: Çok ilginçtir, her kesimden büyük bir katılım var. Üniversite çevrelerinden kentlerden, köylerden... Özellikle kadınlar yoğun bir ilgi gösteriyor. Genç kızların sayısı artık yüzlerle ifade ediliyor. Ülkeden, metropollerden büyük bir akın var ve biz önünü almasak dağlar yüzbinlerce insanla dolacak. Gelenler hemen eğitilip savaş alanına gönderiliyor. Böyle mükemmel bir organizasyon var. Bu anlamda gerçekten PKK'nin artık büyük bir ordulaşmayı yaşadığı söylenebilir.

TC'nin uçaklarla, özel savaşla, helikopterlerle artık sonuç alması olanaksızdır. Bu anlamda TC'ye şunu söylemek gerekiyor: **Geçmiş olsun!**

Biraz akılları varsa kuşkusuz akan kanı durdurma yönünde adım atarlar. Böyle bir çözüme yönelirler. Yok, eğer şimdiki politikayı sürdürmeye çalışırlarsa durumun hiç de basit olmadığını, basit askeri çıkışlarla çözümlenemeyeceğini görürler.

Soru: Devlet, "Gerillaya yiyecek veriyorlar iddiasıyla köylülerin yiyeceğini karneye bağladı ve bu uygulama uzun zamandır sürüyor. Bu durum gerillayı etkiliyor mu?

Gani: Gerilla o kadar çok yönlü ilişkiye sahip ki... Bir kere kesinlikle bir yere, belli bir alana bağlı kalmamak esastır. Gerilla, isminden de anlaşılacağı gibi yaşamında öyle pek müşkülpesent (beğenen, titiz) değildir. Bir şeylerin özlemini çekmez. Güç yaşam koşullarına dayanıklıdır. O kadar çok yönlü ilişkileri var ki, ihtiyaçları için bir yere gitmeleri gerekmiyor, her şey yanlarına

çıkıştır ve gerek parti tarihimizde, gerekse halk tarihimizdeki yeri büyüktür. Olayları tarihsel kılan, içinde geliştiği koşullar olduğuna göre, genelde Kürdistan halkının yaşadığı ulusal imha süreci ve bu sürecin 12 Eylül faşizmiyle yeniden hızlandırılmak istenmesi, başta zindanlarda geliştirdiği ve vahşet boyutları kazanan imha harekatı ve dışarda halkımızı içine soktuğu karanlık gözönüne getirilirse, bu imhaya karşı gelişen 15 Ağustos çıkışının halkımız için taşıdığı tarihsel anlam ve önem ortaya çıkar. Partimiz, önüne bu yok oluş içindeki halkı diriltmek ve ayağa kaldırmak gibi bir amacı görev olarak koyduğundan, mücadelesi başlı başına tarihsel bir harekettir. Bu tarihsel hareket, içinde ulusal varolma siyasetini bir silahlı savaşım düzeyine 15 Ağustos çıkışıyla yapması, bu anlamda bu çıkışı da parti tarihinde önemli bir aşama yapmaktadır.

15 Ağustos çıkışının verdiği mesajı birçok çevre anlayamadı. Spekülatif bir eylem biçiminde algılandı önceleri. Olaya, eylem boyutunda yaklaşıldı. Bu anlayışı düşman da körüklüyordu. "Bir grup bir-iki ilçeye baskın düzenleyip sınır ötesine kaçtı." Olay böyle işleniyordu. Oysa askeri boyutu bu çıkışımızın çok tali bir yanıydı. Kısacası, 15 Ağustos çıkışı askeri boyutlu değil, bağrında birçok siyasal mesajı barındıran siyasal bir atılımdı.

Bunun içindir ki, 15 Ağustos Atılımı devrimci direnişi geliştirme ve hesap sorma harekatı biçiminde gelişti. PKK'nin ulusal kurtuluş siyasetinin en üst düzeyde temsili, silahlı mücadele çizgisinin kazandığı yeni bir boyuttu. Bu boyut, halk savaşını geliştirme ve böylesine tarihsel bir süreci başlatmayı ifade ediyordu. Kürdistan halkının binlerce yıllık sömürge tarihinden en açık uyanışı, silkinişi ve ayağa kalkışıydı. Yine 15 Ağustos Atılımı, PKK zindan direnişçiliğinin, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin direniş çağrılarının yanıt bulması, maddi bir güce dönüşmesiydi. Bu anlamda, Diyarbakır zindanlarında Mazlumların direnişi 15 Ağustos harekatının temel mayası olmuştu.

Bunun yanında 15 Ağustos çıkışı 12 Eylül rejimine karşı bir siyasal tavırdı. PKK'nin temel aldığı ulusal kurtuluş siyasetinin, bu rejimin özel imha savaşına dayatılarak, yıllardır halkımıza karşı tek taraflı ilan edilen ve yürütülen imha savaşı karşısında halkımızın da bir taraf olarak ulusal kurtuluş savaşının ilan etmesiydi. 12 Eylül rejiminin ülke içinde, Türkiye ve Kürdistan halkını içine soktuğu süreç, kendini kurumlaştırarak oluşturmak istediği toplumsal çürüme, yozlaşma -ki bunun etkisi az olmadı, ideolojiden kültüre kadar bir yozlaşma geliştirdi- ve böyle bir dönemde birçok grubun yaşadığı mültecilik ortamında PKK'nin çıkışı gerçekten anlamlı ve büyük bir çıkıştı.

Bölge halkları için de anlamı büyüktü. Çıkışımızın, emperyalizmin bölge üzerindeki hesapları, TC'nin ve Türk ordusunun bölgede gelişecek kurtuluş hareketlerine karşı nasıl bir jandarma olarak hazırlandığı dikkate alınırsa PKK bu çıkışla bölge halklarının büyük bir başbelasını dizginlemiştir. Canavarı ayaklarından bağlamış ve can derdine düşmesini sağlamıştır. Bu noktada başta Türkiye halkı olmak üzere bölge halklarına yapılan en büyük enternasyonal destek, pratik olarak emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı Kürdistan'da açılan yeni savaş cephesi ortaya çıkılarak sunulmuştur. TC'nin bölgede üstlendiği rol ve Ortadoğu dengeleri, güçlerin durumu ve ilişkileri değerlendirildiğinde Kürdistan'da yapılan çıkışın önemi daha iyi kavranır.

Berxwedan: *Bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde ilk silahlı çıkışın ses getirmesine ve başarılı olmasına azami dikkat gösterilir. 15 Ağustos çıkışında da bu böyledir. Tesadüfi olmayan bu ilk benzer adımlar kuşkusuz çok önemlidir, neden?*

- Evet, her zaman ilk çıkışların başarılı ve etkili olmasına özen gösterilmiştir. Vietnam devriminde ilk 34 kişilik silahlı propaganda birliklerinin kuruluş ilanı, Küba'da Moncodo Kışlası baskını, Nikaragua devriminde 1977 Ekim Atılımı, bugün de ülkemizde 15 Ağustos Atılımı ile birçok ortak özellik taşımaktadır. Tüm bu örneklerde görüldüğü gibi etkin ve etkili olmalarına dikkat edilmiştir.

Ben bunu şöyle izah edeyim: Bizim gibi geri kalmış ülkelerde düşmanın moral yenilgisi ve kitlelerin coşku ve güvenle uyarılması açısından yapılacak çıkışların içte ve dışta etkinliği önemlidir. Bir nevi şok tedavisidir. Ama salt başına yeterli değildir. Veya sıradan bir şok değildir, esas tedaviye zemin açmadır. Yaratılan bu uyarmaya süreklilik kazandırmak buna bir anlam verir. Aksi durumda ilk adımda rastgele davranmak sadece devrimci hareketin darbe yemesini getirmeyecek, bunun üzerinde kitlelerin düşman saldırılarına açık hale getirilmesine götüren ve umutların ağır yaralar almasına yol açacağından ilk adım hesaplı ve güven verici olmalıdır. Bir kere düşmanın kitleler üzerinde oluşturduğu güçlülük imajının darbe alması, onunla savaşılabileceğinin gösterilmesi önemlidir. Ve düşman güçlerinin içinde bulunduğu siyasal manevraların içinde bulunduğu çürümüşlüğün iç ve dış kamuoyunda açığa çıkartılması yönünde 15 Ağustos çıkışımızın rolü bilinmektedir.

Bilindiği gibi, 15 Ağustos Atılımının siyasal yankıları büyük olmuştur. Dost-düşman tüm güçleri etkilemiş, dikkatlerini bir kez daha etkin bir biçimde Kürdistan gerçeğine doğrultarak, faşist-sömürgeciliğin yürüttüğü özel imha savaşını ve ülkemizdeki sömürgeci varlığını su yüzüne çıkarmıştır. Bu temelde halkımızın silahlı ve siyasal ordulaşma zemini güçlendirilmiş ve daha sonra görüldüğü gibi bu yönde köklü değerler ortaya çıkarılmıştır.

Düşünün ki, kitleler ağır baskı, sömürü ve demoralizasyon ve depolitizasyon yaşıyor ve yığınların kafasında sorular çoğaldıkça çoğalıyor ve öncü iyi planlanmamış, örgütlenmemiş ve hazırlanmamış en asgari kitle ilişkileri geliştirememiş bir çıkışla bu sorulara cevap vermeye geçiyor. Ağırlıklı olarak bilimsel politik bir perspektif olmadan kurtuluş yolunu arayan kitlelere mesaj vermek için bir kalkış gerçekleştiriyor, yukarıda belirttiğim zaaflarından dolayı bu çıkış düşmanın en zor tarafına çarpıp başarısızlıkla sonuçlanıyor. Durum ne olacaktır? Kitlelere çözüm yolu olmak için yola çıkan öncü beraberinde düşmanın daha ağır saldırılarını göğüsleyemeyecekse var olan olumsuz ortam derinleşecektir. Bu nedenle, uygun bir ortam, iyi bir planlama, zamanlama, örgütlenme ve hazırlık bütünü içinde hareket etmek önemlidir. Bu her adım için öyledir. Ama ilk adım atılırken buna azami dikkat gösterilir. Çünkü başarısızlıkla sonuçlanan bir hareketin içinde taşıdığı mesajlarda bölgemiz, ikinci plana düşmüş olur. Sanırım ilk çıkışın başarılı olmasına özen gösterilmesinin nedeni anlaşıldı.

Berxwedan: *Teşekkürler.*

kadar geliyor zaten.

Soru: Kamplara çok sayıda Türkiyeli devrimcinin katıldığı söyleniyor, siz ne söyleyeceksiniz?

Gani: Belki de Türkiye devrimci hareketlerinin açmazını da ortaya koyan bir gelişmedir bu. Gerçekten akın var. Umut vaat eden, devrimci mücadeleye gönül vermiş, ölümü göze almış, kararlı, gelişkin insanlar geliyor. Gönül isterdi ki bunlar Türkiye'deki örgütler içinde yer alsın. Türkiye devrimci hareketini geliştirsinler. Korkunç bir akın bu, önlenemez bir akın, devrim isteyenlerin akını...

Bunu şuna bağlamak olanaklı; çoğuyla konuştuk, Türkiye'de öncü sıkıntısı çekildiği, öncü örgütlerin ne sürece ne kendilerine de ne geçmişlerine eleştirisel yaklaşmadıkları, halka önderlik, doğru bir öncülük için yeterli çabalarının olmadığı, hatta devrimci gelişmenin önünde devrimciyim diyen örgütlerin bir engel oluşturduğu izlenimi ortaya çıkıyor. Bu durumda da çareyi, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin hem geliştirilmesi, hem de daha güçlü katılımı yapabilmeleri için çıkışı PKK'de gördüklerini, ancak bu yolla ülke devrimine hizmet edebileceklerini söylüyorlar.

Bu durum elbette ki Türkiye devrimci demokratik hareketleri açısından biraz acıdır. PKK'nin de istemediği bir durumdur. Türkiye devrimci demokratik hareketinin doğru öncüsüne kavuşması için PKK her türlü yardımı yapmaya hazırdır. Bu durum hem PKK önderinin ağzından hem partinin açıklamalarından izlenebilir.

PKK bir çekim merkezi olmuştur ve müthiş bir akım vardır.

Soru: Gelecek açısından neler söyleyebilirsiniz?

Gani: Kürt halkı tarihte ilk defa liderine kavuşuyor. Zaten Kürt halkının en büyük sıkıntısı şimdiye kadar lidersiz oluşuydu. Ne çekmişse lidersizlikten çekmiştir. Bugün bu aşamaya gelmişse liderine kavuştuğu, öncü sorununu çözdüğü için gelmiştir.

Bu Kürt halkı gibi savrulmuş, örgüt olayından yoksun bırakılmış bir halk için can alıcı noktadır.

Oldukça sindirilmiş, korku tohumlarının ekilmiş olduğu bir toplumda bu kadar büyük bir savaşın, ordunun, silahın, silahlı gücün çıkması zaten geleceği belirliyor. Kuşkusuz gelecek bu anlamda Kürtlerindir. Kürtlerin bu konuda can vermeye, birliğe güç katmaya, savaşı cesaretle sürdürmeye, önderliğe bağlılığa kararlı olduklarını görmek zor değildir.

Umutluyuz demeye bile gerek yok. PKK Önderi Abdullah ÖCALAN'ın da belirttiği gibi Kürt halkının başarmaktan, kazanmaktan, bütün geleceğini buna göre hazırlamaktan başka çaresi yoktur.

Son olarak zaferi kazanmanın eşiğine gelindiğini söylemek de yanlış olmaz sanıyorum.

Teşekkür ediyorum.

★ ★ ★

"Siz bize Arapları sormayın, biz de size Kürtleri sormayız" diyen

KATİLLERİN İSTANBUL'DAKİ MASKELİ BALOSU

İsrail Cumhurbaşkanı Haim Herzog, TC Başbakanı ve Cumhurbaşkanı İstanbul'da bir araya geldiler. Bir araya gelmenin nedeni ise, yalnızca, bundan 500 yıl önce İspanya'dan sürülen Museviler'e kapılarını açan Osmanlıların insancıllığı ve bunun kutlanması olarak gösterildi.

Türk-İsrail ilişkileri eskiye dayanır. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Batı'nın oldu bittisi ve Stalin'in de desteğiyle kurulan İsrail devletini, Ankara da tanımakta gecikmemişti. İşgal ettiği toprak parçası üzerinde kurulan devleti tanımak ya da diplomatik ilişkinin düzeyini işgüderden büyükelçiye yükseltmek aslında biçime ilişkin görüntülerdi. İki devlet arasındaki ilişkinin temelinde politik tutumlarda aynı rotanın sahipleri oluşları yatmaktadır. CIA önderliğindeki MOSSAD-MİT ilişkisi zaten bilinmektedir. SHP'nin İstanbul'da yapılan Sosyalist Enternasyonal'e çağırdığı şimdiki İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Perez'le yapılan yat gezilerinin akabinde SHP'li Abdülkadir Ateş'in İsrail'e gitmesi gibi örneklerde de görüldüğü gibi, Türk "sosyal demokratlarının" bu yakınlığı dikkate alındığında İsrail'in "sosyal demokrat" olmayan çevrelerle ne denli iç içe geçmişliği de ortaya çıkmaktadır.

Bölgenin iki devletinin ortak özellikleri oldukça fazladır. İki devlet de halkların kanı ve canı üzerine kendi temellerini oturtmuş, inkarcı, katliamcı ve şoven duygularla adeta bir devlet olarak da tanımlanabilir konumdalar.

İşte bu özellikler bir kez daha onları İstanbul'da bir araya getirmişti. Türk-İsrail yapımı birleşmenin aktörleri ise geçmişte MOSSAD'a başkanlık etmiş Haim Herzog, ABD'nin dört dörtlük temsilcisi Turgut Özal ile demokrasi filminin usta oyuncusu Demirel idi. Ayrıca etrafta cirit atan bir sürü yerli-yabancı Ortadoğu ajanı ile bu oyunda rol alan çeşitli kademelerde görev yapan yüzlerce figüran "kan" kırmızı kadehleri Türk-İsrail işbirliğine kaldırıyordu.

Engizisyon döneminde İspanya'dan çok sayıda Müslümanla birlikte kovulan Yahudilerin Osmanlının işgal ettiği topraklara sığınmalarının 500. yıldönümü kutlamaları -ki bu kutlama İstanbul'da yapıldı ve hazırlıkları uzun süreden beri devlet tarafından sürdürüldü- Kemalizmin ve siyonizmin ikiz kardeşliğini hatırlattı.

Yahudiler engizisyondan kaçmışlar ve sığınacak yurt bulamamışlar. Sonunda gide gide o dönemde Osmanlının işgal ettiği toprak sınırları içinde kalan Fas hariç Cezayir, Tunus, Libya ve Filistin'de yoğunlaşmışlar. Ardından Hitler faşizminin soykırımına uğrayan Yahudiler, bu acılara soykırıma uğralayanlar, kendileri değilmişler gibi, gelip Filistinlilerin topraklarını işgal edip ardından Filistinli soykırımına soyunup taş üzerinde taş bırakmamaya yemin etmişler. TC ise bunu daha çok önceleri yapmış ve deneyimlerini ikiz kardeşine aktarmış. Filistinliler İsrail siyonizminin soykırımı ile karşı karşıya geldiği tarihlerde, TC Kürdistan üzerinde vahşetini pekiştiriyordu. İsrail 1948'de devlet ilan ederek Arapların başına musallat olurken, bu özelliğini de yine TC'den alıyordu. TC yıllarca Balkan halkları üzerinde terör estirmiş, katliamlar yapmış, çocuklarını zorla alıp devşirerek ordu içinde eritmişti. Aynı şeyi şimdi İsrail Araplara yapmaktadır. Yahudiler dışardan gelip Filistinlilerin topraklarını işgal ederek devletlerini kurdular. TC Orta Asya'dan at üstünde gelerek Kürdistan'ı işgal edip devletinin sınırlarını çizdi. İsrail Ortadoğu'da ABD'nin eli sopalı bekçiliğini yaparak Araplara saldırmakta, TC eli silahlı bekçiliğini yaparak Ortadoğu halklarına saldırmaktadır. İsrail, "İsrailoğulları dünyadaki tüm canlı varlıkların efendisidir" demekte. TC, "bir Türk dünyaya bedeldir" demekte. İki devlet de ABD'nin ekonomik yatırım ve yeni tip sömürge politikalarının birer parçasıdır. Hemen hemen tüm özellikleriyle birbiriyle bütünleşen iki devletin isim farklılığı olsa da, halklara karşı düşündükleri ve yaptıkları bu ayrıcalığı ortadan kaldırmaktadır.

Osmanlı zulümünden kaçan "yabancı"lara kapısını açıyor, ama yerlileri de sürgün ederek yaban ellere yolluyor. Filistin soykırımına göz yumarak, ABD'nin yedeğinde siyonizmin bölgedeki zaferine lojistik desteğin üssü oluyor. TC kendi sınırları içinde zorla tuttuğu Kürt halkını ortadan kaldırmaya, sürmeye, soykırıma girişiyor. Hem de bunu "Kürt realitesini tanıyorum" söylemiyle yapıyor. Devlet güçleri, kendi yurdunda zulme, baskıya, insanlıkdışı inkara karşı direnen silahsız insanları kurşunlayarak katlediyor, kol kırıp, kafa parçalıyor. Her iki devletin ortak paydası kurşunlamak, kol-kafa kırmak ve soykırıma yönelmek olmaktadır.

İşte Ortadoğu'nun katliamcı öğeleri tüm bu nedenlerden dolayı ikiz kardeş bağlarıyla Dolmabahçe Sarayı'nda "kan" kadehler kaldırarak karşılıklı saygılar ve bağlılıklar sunuyorlar. Nice "birlikteliklere" ya da halkları katletmelere, kafa-kol kırmalara, zulümlere deniliyor. Dolmabahçe Sarayı'nda yapılan maskeli baloda maske takma gereğini duyan kan kardeşler, birlikteliklerini Kürt ve Filistin halklarına yönelik katliam ve sürgünler üzerine daha da pekiştirdiler.

Dışişleri Bakanlığının üst düzey bir yetkilisi Demirel-Herzog görüşmesi sürerken yabancı bir ajansın muhabirine, "Bu temaslar sayesinde İsrail ile üst düzeyde temas olanakları doğdu" diyor. Yakında Özal ya da Demirel'i Ağlama Duvarı'nın önünde fotoğraf çektirirken görebilirsiniz.

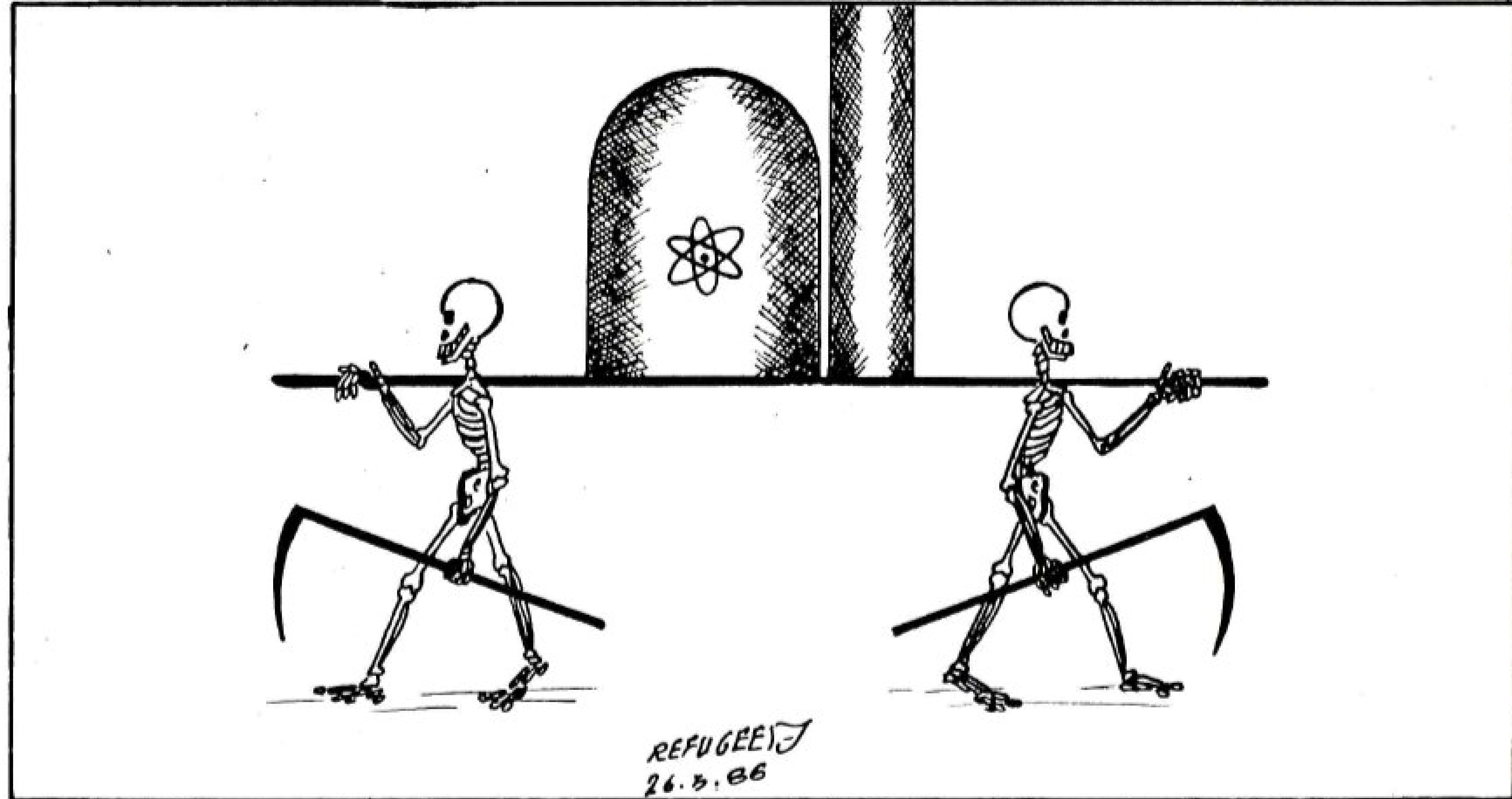
İsrail Batı Şeria ve Gazze'de yeni yerleşim yerleri inşa ederken, TC ise Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçileri koltuğuna alarak yeni Hamidiye Alayları yaratma peşindedir. Halkların akan kanlarının oluşturduğu "kan kuyularında" susamışlıklarını gideren TC-İsrail sömürgeciliği ve siyonizm, ABD tarafından "Yeni dünya düzeni"ni Ortadoğu bölgesine taşırma kaldıracı olarak kullanılmak için ortak özelliklerinden dolayı ve doğaları gereği birlikteliklerini pekiştirmeleri istenmektedir. Koşullar bu birleşmeyi onlar için hayati yapmıştır.

Herzog'u İstanbul'a çeken neydi?

Herzog'u İstanbul'a çeken yüzlerce, hatta binlerce sebep vardır. Yıllardır Filistin halkına baskı yapan ve Sabra-Şatilla kamplarında binlerce çocuk-kadını katliamdan geçiren İsrail, Ortadoğu'daki devrim dinamiklerinin yok edilmesinde yüklendiği misyonu TC ile paylaşmakta ve aynı emperyalist merkezden direktifler alarak ortak paydalar oluşturmaktadır. Bugün Kürdistan'da yapılanlar, İsrail'in Filistin halkına yaptıklarından çok daha öteye uzanmaktadır.

TC halkımıza karşı bir soykırım hareketine girişirken İsrail ise Filistinlilere karşı aynı şeyi yapmaktadır. Bu soykırımlara karşı hem halkımız hem de Filistin halkı direniyor ve mücadelesini sürekli yükseltiyor. Ortak paydaların birincisi bu. İkinci ortak payda olarak Kürdistan ve Filistin halklarının meşru haklarını uluslararası areneda inkar etmekte ve kendi terörist hareketlerini meşrulaştırma çabasını en üst boyutta sürdürmektedirler. Bu ikinci ortak payda, ortak tavır geliştirme ve pratik sergileme birlikteliğin bir mimlenmesi olmaktadır. İnkarcılık, katletme ve tüm bunlara karşı geliştirilen direniş mücadelesi ve ABD'nin oluşturmak istediği "Yeni dünya düzeni"nin birer sorunlu ayakları olmaları da birlikteliğin pekiştirilmesinin diğer bir nedeni olmaktadır.

TC, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında sıkışmış, bu sıkışıklığına uluslararası alanda destekler aramaktadır. Terörist tutumlarını meşrulaştırma ve bunlara finansman kaynakları yaratma peşindedir. Kürt halkının zorlaması karşısında doğal müttefiği olan İsrail'le ilişkilerin daha da geliştirilmesi çok yeni bir durum olmamakla birlikte, İstanbul'daki balolu görüşmenin, ilişkilerin daha da pekişmesini sağlayacağı da bir gerçek. Filistin halkının serihildanları siyonizmi zorlarken, Kürt halkının serihildanları da TC'yi köşeye sıkıştırmaktadır. Bu zorlamalar, İsrail ve Türk devletini askeri, siyasi ve ekonomik işbirliğine -doğaları gereği- gitmeyi zorlamakta ve bir yaşama savaşının evrelerini uzatma olarak görülmektedir.

Birlikteliğin olası gelişmeleri ne olabilir?

Emperyalizm kurmak istediği "yeni dünya düzeni"ni Ortadoğu'da oturtmak için, Ortadoğu ayağı için Türk devleti ve İsrail'i ayak kaidelerine oturtulmuş durumdadır. Her iki devlet de Ortadoğu halkları için bir tehdit ve şantaj unsuru rolünü görmektedir. Emperyalizmin bu istemlerini yerine getirmede aktif rol oynayan her iki devlet de Kürdistan halkını ve Filistin halkını katletmek için uluslararası destek, para ve silah ihtiyaçlarının temini için güvenceler almış ve bu doğrultuda halklar üzerinde terörü geliştirmektedirler. "Yeni dünya düzeni"nin eksenine gelmeyen Küba-Suriye ve Libya bu köprüler üzerinde bozguna uğratılmak istenmekte ve Ortadoğu'da gelişen ve mevcut konumunu güçlendiren, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiyesi planı da bu rota temelinde çizilmektedir.

Son 40 yıl içinde emperyalizmin İsrail'e sunduğu desteğe gerekçe olarak bir dizi tez ileri sürülmektedir. Bunların içinde şiddetle savunulan İsrail'in güvenliğine dair olanıdır. Filistin'deki Yahudi toplumunun varlığının sürekli tehdit altında olduğu iddiasına dayanan bu tez, komuoyunda özellikle işlenmektedir. Yaratılan bu korkulu görünüm ile, büyük miktarları bulan kamu fonlarını kullanarak İsrail'in askeri ve ekonomik açılardan desteklenmesi gerekliliği sürekli olarak gündemde tutulmaktadır. İsrail, Ortadoğu'nun güvenliğini tehdit ederken, bu kavramı İsrail'in güvenliği diye tersyüz eden emperyalizm, bugün de aynı söylemleri TC için söylemektedir ve aynı fonları TC'ye kullandırmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı her türlü desteği TC'ye veren emperyalizm, şimdi de TC sınırlarının bozulması halinde Ortadoğu'da bir istikrarsızlığın olacağını ileri sürmektedir. Ortadoğu'da, Ortadoğu halkları bir istikrar görmezken, emperyalizm hangi istikrar ve güvenden bahsetmektedir? İstikrar başka halkların topraklarını işgal edip devlet terörüyle insanları sindirmek olmadığına göre, emperyalizmin bahsettiği istikrarsızlık devrim dinamiklerinin hızlanan mücadelelerinin halklara kardeşlik, eşitlik ve özgürlük getirme olayı olarak görülmektedir.

Bugün TC, gelişen savaş karşısında yukarda sözü edelen "istikrar"ın gümbürtüye gittiği ve halkların kendi güven ve istikrarlarını sağlamakta olduklarını görerek son atılımlarını yapmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği aşama emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarları ve bölgedeki sömürgeciliğin, siyonizmin ve Arap gericiliğinin yayılmacı karakteri önünde güçlü bir set oluşturmaktadır. Emperyalizmin oturtmak istediği "yeni dünya düzeni"ne karşı alternatif bir düzeni geliştirip, bölge halklarının umut ve kurtuluş özlemlerinin somut yeşerişi konumuna getirmede, üstüne düşeni yapmaktadır. İsrail-TC ilişki düzeylerinin pekiştirilmesi, onların daha güçlü bir olgu olacağının değil, tam tersine devrim dinamiği karşısında ne denli zorlandıklarının ve bu temelde birlikteliklerini pekiştirmek istediklerinin kanıtı olmaktadır.

Sıkışan TC, taviz üstüne taviz vererek uluslararası destekler aramakta iken, Ortadoğu bölgesinde tecrit durumunu yaşayan İsrail de kendine dostluk yapabilecek ve katliamlarını onaylayacak sadık güçler aramaktadır. Her iki devlet de aynı şeyler için destek istemektedir. Arap dünyasının tecrit çemberiyle karşı karşıya olan İsrail'in TC'den alacağı pek bir şey olamaya-

Devamı 31. sayfada

GAP'ın güncel durumu

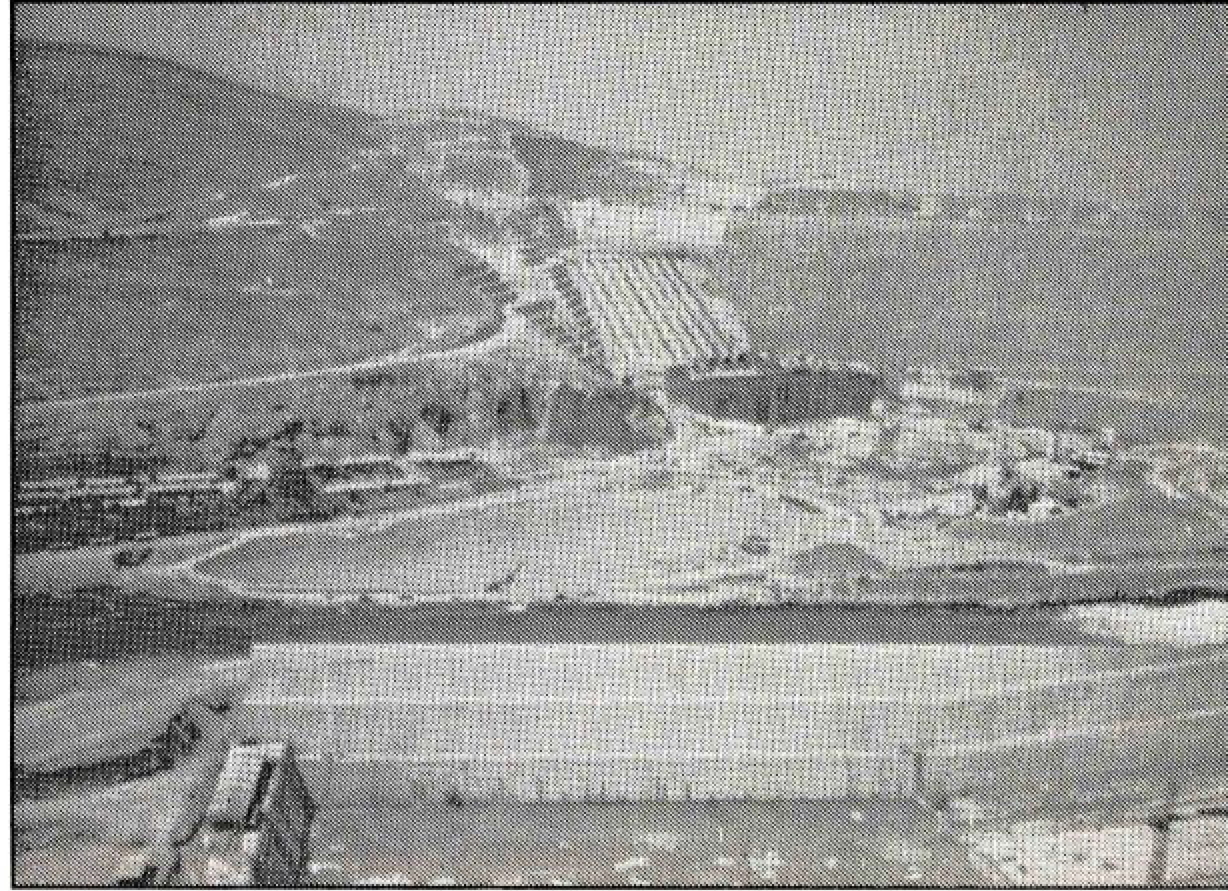
Ya da Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine ideolojik barikat...

Müslüm Yücel

GAP, Kürdistan şehirlerinden Antep, Urfa, Diyarbakır, Mardin, Adıyaman, Siirt, Batman ve Şırnak'ta gerçekleştirilmekte olan büyük bir sulama ve tarım projesidir. Projenin kapsamına giren bu altı il 71 bin 860 kilometrekare yer tutar. Alan İtalya'nın dörtte biri, İngiltere'nin üçte biri ve Türkiye yüzölçümünün onda birine eşittir. Sulama ve enerji amaçlı olan bu projenin aynı zamanda kentsel altyapı, ulaştırma, sanayi, eğitim, sağlık ve konut gibi yatırımları da kapsayacağı söyleniyor.

GAP'ta 13 proje var. Bunların 7'si Fırat ve 6'sı Dicle havzasında yapılacak 21 baraj ile 17 hidro elektrik santral demek. Bilindiği gibi önce Fırat projesi etüdüyle işe başlanmış, sonra projeye Dicle havzasının eklenmesiyle bölgesel niteliğe bürünmüştür. Projenin başarı şansı su bolluğuna bağlı. Acaba su yeterli mi? Bunun dışında tarımsal sorunlar ile toprağa bağlı sorunlar da önemlidir. Önce tarımsal sorunlar üzerinde duralım. Köyişleri Hizmetleri Müdürlüğü'nden alınan bilgiye göre Harran Ovası'nda sulu tarıma geçiş için gerekli altyapı çalışmaları yetersizdir. Ayrıca topraksız köylülerin bölgedeki oranı yüzde elli. Malik olanlar arasındaki dağılım da adaletsiz. Böyle olunca GAP'ın gerek tarımsal altyapı ve gerekse sosyal gelişme açısından boş olduğu gerçeği ortaya çıkar. Yani artık, "Fırat, dağları delecek ve Urfa'ya su gelecek" şeklindeki Demirel mantığı ile iş bitmiyor. İkinci önemli sorun toprağın niteliği sorunudur. Yaptığımız incelemeye göre toprakların bölgede ancak yüzde 55'inin sulu tarıma geçebileceği sonucu ortaya çıktı. Geriye kalan yüzde 45 oranındaki toprağın bölgede nasıl ve hangi tarım yöntemiyle işlenebileceğini anlatan bir sorumlu da ortaya çıkmadı. Toprağa sulama niyetinde ve bekleyişinde olanlar da, tıpkı su altında toprakları kalanların paralarının nasıl ödeneceğinin açıklamasını bekledikleri gibi, bu sorunun yanıtını bekliyor. Kimse bir şey bilmiyor köylüler içinde. Konuştuğumuz köylüler bir tek şeyi biliyor: "GAP gelecek, su getirecek!"

Öte yandan Harran Ovası topraklarının çoğunda belirtilen 25 toprak çeşidinden 21 tanesi kil, ikisi şistli kil, diğer ikisi de killi dokuya sahiptir. Bu da topraklarda kirecin bolluğu ve azot ile fosforun azlığıdır. Ankara Üniversitesi öğretim görevlilerinden Prof. İlhan Akalın, sulanacak olan toprakların nitelik açısından sulamaya elverişli olmadığını, yüzde 90 toprakta, yüzde 40 oranın kil varlığı olduğunu söylüyor. Fırat'ın suyunun yeterliği de ayrı ve önemli bir soru olarak akla gelmektedir. Urfa tünellerinin yapımını tamamlamayı üstlenen Akpınar firması yetkililerinin verdiği bilgiye göre, Urfa tünellerinden gelen suyun debisi, saniyede 204 metreküptür. 204 metreküp suyun Urfa Hidro Elektrik Santralı'ndan geçmeden önceki miktarıdır. Bu su Mardin ve Ceylanpınar ovalarına doğru 300 kilometre akarak, resmi ağızlara göre 180 bin hektar alanı sulayacak. Ayrıca Mardin kanalı üzerinde inşa edilecek 6 adet pompa istasyonu ve sulama mevsimi dışında biriktirilecek su ile 148.649 hektarlık bir arazinin sulanacağı iddia ediliyor. Güzel de, bu su 27 kilometrelik tünelden hiç kayba uğramadan Urfa Hidro Elektirik Santralı'na varacak, oradan da yüzlerce kilometre yol aşıp ovaları sulayacakmış? Fırat gibi, su taşıma bakımından zengin, yılmayan bir nehrin, su debisini belli tutarak 500 metreküp debiyle bütün bu işleri yapması acaba nasıl olacak?

Talanın ismi sosyal adalet olmuş

Buradan çıkaracağımız sonuç şu: Tek kelimeyle TC, Kürdistan'a çok fazla yatırım yaptığını göstermek ve bunun fiyasko olduğunu bildiği projelerle kamufle edip gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne geçmek. Böylece zor ve baskının 70 yıldır sindiremediği Kürt halkını, propagandaya dayalı ekonomik vaadlerle kendi öz vatan, öz bilincinden uzaklaştıracak. Çünkü, Türkiye'nin elektrik enerjisinden yararlanacak tesisi yok, toprağın yapısı da yukarıda anlattığımız gibi kireç oranı yüzünden, bırakın 34 ürün almayı bir ürün alma imkanı dahi ortadan kaldıracak. Kaldı ki Atatürk barajından elektrik enerjisi elde edilse bile yüzde doksanı Kürdistan dışına çıkarılacak, kullanılacak. TC bu durumu çok iyi bildiğinden dolayı da ajitasyona dayalı bir yapı üzerinde kurduğu sömürü sistemini meşrulaştırmak amacıyla, Özel Harp Dairesi ve MGK emirli başbakanları bölgeye çağırtarak bol vaadli propagandalara girişmektedir. Bölgeye gelen başbakanın en fazla kullandığı kelime ise "Sosyal refah!" Halbuki GAP geldi, bitti desek bile bölgede sosyal adaletsizlik azalmayacak, artacaktır. Barajın ilk ünitesinin bittiğini söyleyen yetkililer tümünün 1994'te biteceğini söylüyorlar. Barajın bitme aşaması bir yana, daha baraj bitme aşamasında iken 1 ilçe, 29 köy tamamen, 2 ilçe, 4 bucak, 106 köy de kısmen, toplam 142 yerleşim yeri sulara gömüldü. Toprağı su altında kalan köylüler istimlak bedellerini alamadıkları gibi "KURA" ile Aydın, Söke-Konya-Karaman ve Bursa'ya gönderildiler. Sadece TC'nin bu göç politikasından

Toprak reformu ve Türkiye'deki uygulaması

Yıllardır söylenegelen bir masal bu... Yoksul ve topraksız köylü için bu bir umut kapısı olurken, toprak sahibi için feodal kariyerin kazanması olarak da konuyu ele almamız mümkün. Özü itibariyle toprak reformu ağa, bey ve şeyh üçlemesinin siyasi çıkarlarını önlemek olarak yürürlüğe konmak istenmişse de, tek partili dönemden çok partili parlamenter sisteme değin Güneydoğu'da bu ruh özellikle bilinçli bir şekilde desteklenmiştir. Konuyla ilgili olarak görüşlerine başvurduğumuz birçok bölge insanı gerek tek partili ve gerekse çok partili parlamenter sisteme geçiş sürecinde Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinden çıkan milletvekili ve belediye başkanlarının ağa, bey ya da şeyh olduklarına dikkat çekerek bu vasıfları bulamayıp milletvekili ya da belediye başkanı olanların da ağa, bey ve şeyhlerden destek aldıklarını söylediler.

1960'larda Urfa'da Türkçe bilenlerin sayısı %20 iken, 1980-90'larda bu sayının %80'e çıktığı görülmektedir. Bundan çıkan sonuç ise devletin bu yapıyı özellikle desteklediği, bölgede feodal kariyere sahip olan kişlere ün ve ödül verilerek devletin bilinçli olarak asimilasyon politikasını işlediği, dili ve kültürü yok etme temelinde çalışmalar sürdürdüğü açıkça görülmektedir.

Gelelim toprak reformuna

Türkiye'de 1945 yılında toprak reformu gündeme geldi. Ama uygulama sözkonusu olmadı. 1973'te "Çiftçiyi topraklandırma yasası" söz konusu olan 432 bin aileye 22 milyon dönüm arazi dağıtmış. Toprak dağıttığını söyleyen yasa, buradaki feodal baskıyı gözönüne almadığından, yıllarca feodalin yanında ikinci planda olan köylü, gerek korkusundan ve gerekse bilinçsizliğinden bu topraklardan yararlanamadı. Ve toprak reformu Harran köylülerinin deyimiyle, "Bir tas ayrana muhtaç köylü ile ağa arasındaki gerginliği" daha da fazlalaştırdı. Zaten bölgede askeri ve siyasi olarak güçlü olan ağa toprak reformuyla köylüyü zamanın dişlileri arasında unufak etti.

1945'ten sonra ikinci yasal düzenleme 1972 yılında gündeme geldi. Bu 1973 yılında yürürlüğe giren 1757 sayılı toprak ve tarım reformu yasasıdır. Bu yasa uygulama yeri olarak Urfa'yı seçti. Ve aile başına kuru arazide 1000 dönüm, sulu arazide 300 dönüm arazi bırakılacağını ilan edip, artan toprağın kamulaştırılacağı söylendi. Daha sonra Urfa'da 1.700.000 dönüm arazi kamulaştırıldı. Hazineye ait 1.100.000 dönüm arazi ile toplam 2.800.000 dönüm arazinin bir kısmı kuru ve bir kısmı da sulu olarak dağıtılacağı öne sürüldü. Böylece bölgede uygun bulunan 75 bin aileden ortalama 35 bininin topraklandırılması kararlaştırıldı. Ama planın uygulama aşaması olan 1973-74-75 yıllarına doğru hükümet değişikliği oldu ve 1957 sayılı yasa Anayasa mahkemesince iptal edildi. Toprak ve tarım reformu tarafından o süre zarfı içinde 1218 aileye 230.000 dönüm arazi verildiği iddia ediliyorsa da, dağıtım işlemindeki bürokrasiden dolayı reform ikinci aşamasında da başarılı olamamıştır.

Üçüncü reform 1984 yılında Turgut Özal'ın başbakanlığı döneminde "Sulama kanallarında arazi düzenlemesine dair toprak reformu" adı altında geldi. Özal, kamulaştırılacak toprakların el değişimini sınırlayan toprak ve tarım reformu ön tedbirler kanununu yürürlükten kaldırıp, 1757 sayılı yasada mevcut olan "Ailede kişi başına kuru 1000, sulu 300 dönüm arazi bırakılmasını kuruda 2000, suluda 600 dönüm arazi bırakılması olarak değiştirdi. Ailede toprak sahibi kişi başına göre 2 ila 10 katına çıkarıldı. Böyle bir değişiklik eski ile yeni düzenlemeler arasında karışıklık çıkararak, önceki arazi sahibinin toprağını geri almasına imkan sağladı. Yine Özal 1986'da Urfa'yı reform bölgesi ilan etti. Ve önce kamulaştırılmış 1.700.000 dönüm araziyi eski sahiplerine vermenin yeni temellerinini de atmış oldu.

Ceylanpınar'dan toprak reforumuna ilginç örnekler....

Bugün Anayasa mahkemesinin iptal ettiği 1757 sayılı yasanın yerine çıkarılan 3083 sayılı sulama alanlarında arazi düzenlemesi yasası gereğince 10 yıl önce kiraladıkları arazileri sahiplerine iade etmeleri gereken aileler direniyor. Tarım reformu Şanlı Urfa bölge müdürlüğü yetkililerinin de doğruladığı direnişte 950 bin dönüm araziyi eken 1324 ailenin toprağını vermek istemediğini ve *"Bu araziler asırlardır bizimdi. Oyunlarla elimizden alan ağalardan 10 yıl önce kurtarmıştık ama şimdi onlara veriliyor."* dediler.

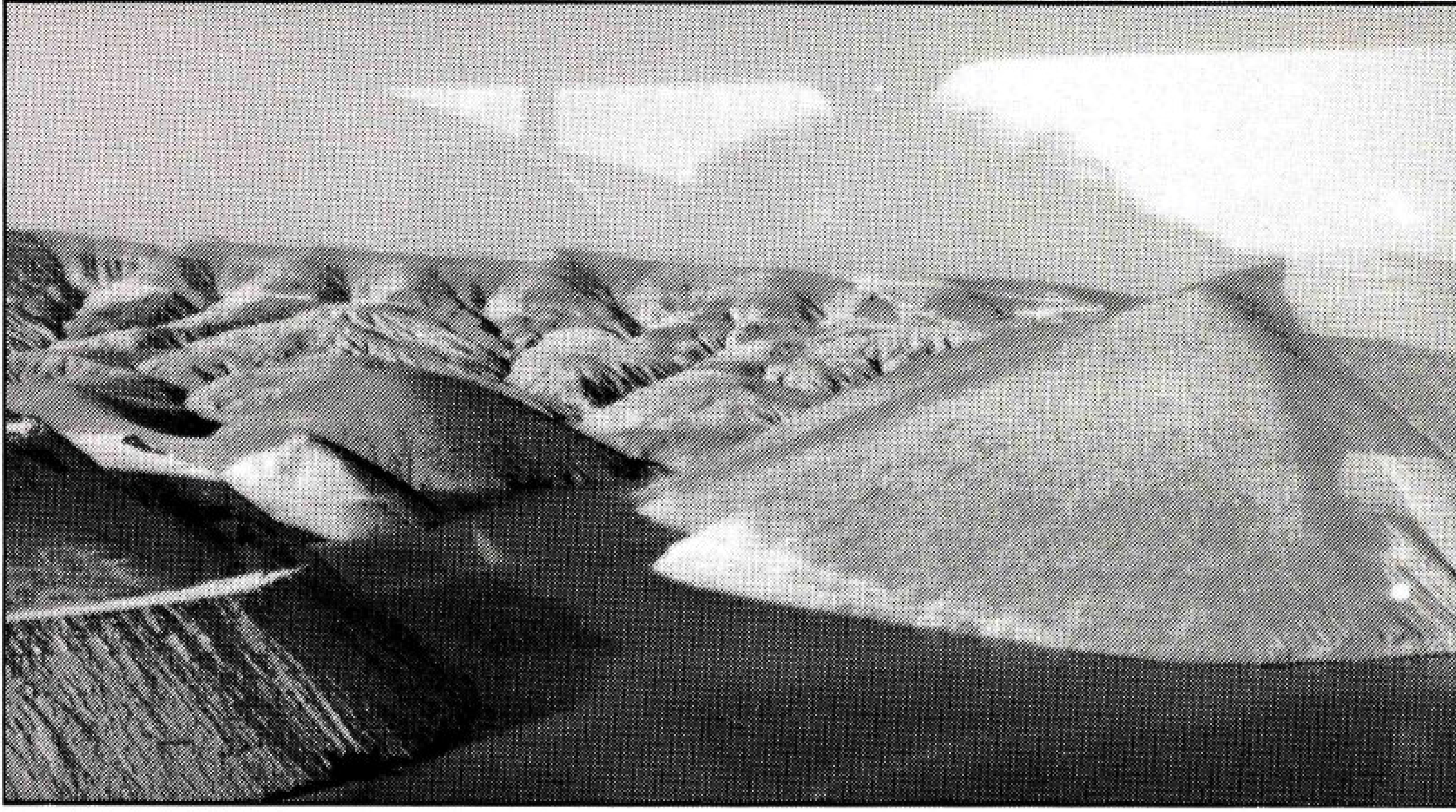
Yaklaşık 10 yıldan fazla bir süredir bu toprakları ekip biçen köylüler, birdenbire topraklarının ellerinden alınmasına büyük tepki gösteriyorlar. Köylüler, 1983 Eylül halk oylamasında ve 29 Kasım genel seçimlerinden önce ANAP'lıların köylerine gelerek toprak dağıtımını gerçekleştireceklerini söylediklerini, ancak verilen sözlerin tutulmadığını, üstelik kiracı olarak yılda binlerce lira vergi ödedikleri halde ellerindeki hazine arazilerinin kendilerinden alınarak büyük toprak sahiplerine ve ağalara verildiğini söylediler, arazilerin kendilerinden alınmasını büyük bir haksızlık olarak değerlendirdiklerini söyleyen köylüler, *"Hükümet bu kararla çoluk-çocuk binlerce köylüyü açlığa ve yoksulluğa itiyor"* dediler."

Toprak dağıtımı için pilot bölge seçilen Ceylanpınar ilçesine bağlı İki Cırpır bölgesinde yer alan Sarraççeşme, Yeşiltepe, Han, Boğalı, Boncuklu ve Avcılı köylerinin ellerinde bulunan toplam 4600 dönüm birinci sınıf sulu arazi köylülerden alınarak sahibi olduğunu söyleyen Şahin Timur Kalkay adlı bir kişiye verildi. Tarım Reformu Urfa Bölge Müdürlüğünün 20.11.87 gün ve 6760 sayılı kararı gereğince Şahin Timur Kalkay adlı kişiye verilen 1362 ve 1363 nolu parseller üzerinde 150 aile kiracı olarak bulunuyor.

40 dönümlük parsellere ayrılan bir Cırpır bölgesinde hazineye ait 60 bin dönüm arazisi bulunuyor. Köylüler 40 dönüm için Tarın Reform Bölge Müdürlüğüne yıllık kiralama ücreti olarak 140 bin lira öderken bölgede bulunan DSİ'ye de sulama bedeli yaklaşık 200 bin lira veriyorlar. 4600 dönüm arazinin köylülerden alınarak bir kişiye verilmesi sonucu açıkta kalan 150 aile dilekçelerle üst makamlara başvurarak topraklarının geri verilmesini istediler. Saraççeşme köyünde 55 yaşındaki 10 ço-

bile GAP'ın refah getirecek bir proje olmadığı, asıl amacın Kürdistan'da gelişen halk hareketini ve ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek, asimilasyonu hızlandırmak olduğu sonucunu rahatlıkla çıkarabiliriz. Öte yandan kendi kimliğini koruyan ve kollayan Kürt halkının kendi tarihi ve uygarlığını yok etmek için ancak GAP gibi ekonomik amaçlı bir proje olabilirdi. Gerek SAMSAT ve gerekse Nevila Çole'de çıkarılan ve Kürdistan'ın geçmiş sürecini aydınlatacak eserler yağmalandı. Adıyaman müze müdürünün dediği gibi bu kazılara gerekli önem verilseydi, bölge halkının karanlıkta hiçbir yanı kalmazdı, söylemi bunu doğrulayıcı niteliktedir.

Bir diğer konu ise devletin GAP gibi projeleri Kürt hareketlerinin başlamasıyla bağlamasıdır. 1954 yılında Keban barajının kurulması için sondaj ve temel araştırmalara başlandı. Çalışmalar 1960 yılına kadar sürüp, 1963 yılında fiziki yatırımlar devam etti. 1973 yılında Keban tamamlandı. Keban barajı yapıldı ama barajın yapım sürecinde 33.500 kişi topraklarından alınıp, şehre sürüldü. Toprağı su altında kalan birçok köylü parasını alamadı. Birçoğu göç etti; İstanbul, İzmir, vb. yerlere. Şimdi Elazığ'ın kenar mahalleleri Keban vurgunu yemiş köylülerle doludur. Gerek Keban ve gerekse GAP'ta kullanılan taktik, Hitler ve Mussolini'nin kullandıkları taktiklerle aynı. Hitler radyo aracılığıyla, Alman ırkının en üstün ırk olduğunu söyleyip, halka bin yıl sonrasını vaad ediyordu. 25 Temmuz'da Urfa'ya gelen Turgut Özal ve Demirel de aynı mantıkla hareket edip, saçma iki ünite musluğunu, *"Ne mutlu Türküm diyene", "Türkiye bir bütündür, bütün olarak kalmaya devam edecektir"* sözleriyle Hitler faşizminin salya sümüklerini Kürdistan'a taşıyorlardı. Keban için 200 yıl vaad eden zihniyet (Keban şimdi üretimde bulunamıyor), GAP için 1000 yıllar vaad ediyor. Televizyon ve radyo zulmü meşrulaştırmak için habire çalışıyor.

Sosyal refah dedikleri talan ve sürgün olmaktadır

Keban GAP'a göre daha küçük çaplı. 1954'teki Kürt hareketleri de kendi kapsamlarında sindirilmiş durumda. 1978'de GAP'a büyük bir misyon yükleniyor. 1978'de Kürdistan İşçi Partisi geniş halk tabanına sesleniyor. Ve Kürt halkını kendi iradesiyle, kendi devletini kurmaya çağırıyor. Devlet, ta 1984'e kadar sindirme hareketine başvuruyor. 1984'ten sonra sindirme ve zor politikasını bu sefer de ekonomik amaçlı projelere ağırlık vererek sürdürmek istiyor. Başaramıyor. Bu defa devlet Kürt halkına göre politika üretmeye başlıyor. Çünkü Kürt halkı eski Kürt halkı olduğunu kabul etmiyor. Ekonomik kalkınma önemli ama Kürt halkı özgürlük ve bağımsızlık için savaşım veriyor. Bu ortamda PKK'ye karşı devlet, Kürt halkına bazı vaadlerde bulunarak onları kendi safına çekmek istiyor. Ve buna GAP diyor.

Görüldüğü gibi TC, GAP'ı PKK hareketine karşı kullanıyor. PKK hareketi Kürt halkının onursuz bir şekilde yaşadığını, Kürt kimliğinin düşürüldüğünü ve Kürt halkının kendi kendine ihanet ettiğini görmüş ve Kürt halkının kölelikten, keyfi onur kırıcı dayatmalara boyun eğmesinden utanç duyup bu durumu mutlaka değiştirecek Kürt halkının da dünyada öteki uluslar gibi eşit ve onurlu bir şekilde yaşayacağının şiarını kanla, canla bu topraklara serperek, bağımsızlığın köklü tohumlarını serpmişti. Buna silahla cevap veremeyen TC, tarihsel değerleri su altına gömmesi, toprağı su altında kalan köylerin köylülerini Ege sahillerine göndermesi tesadüf değildir.

Bugün GAP bir kanmaca kandırmacadan başka bir şey değildir. 26 Temmuz 1992'deki Atatürk Barajı'nın ilk iki ünitesinin açılışı da bunu doğrular niteliktedir. Çünkü elektrik üretimi başladı deniliyor. Ama trafo merkezleri ve kapasitör ünitelerinde tıkanıklık ve dünyada enerji nakil hatsız tek baraj...

cuk babası Mahmut Kılıç, *"40 yıldır bu köydeyim. Ve bu toprakları ekip biçiyoruz. Topraklarımızın elimizden alınıp bir ağaya verilmesi büyük bir haksızlık olduğu gibi çoluk-çocuk hepimizi ölüme mahkum etmekten başka bir şey değildir. Tek geçim kaynağımız bu topraklardır"* dedi.

Geçen yıl içinde Ceylanpınar ilçesine yerleştirilen 214 Afgan ailesi göçmenlere modern konutlar yapıldığını, her aileye 20'şer dönüm sulu arazi, birer süt ineği ve traktörler verildiğini belirten Cırpır köylüleri, *"Devlet bize üvey evlat muamelesi yapıyor. Toprak dağıtacağız dediler, ellerimizdeki topraklarımızı da aldılar. 30-40 yıldır bu toprakları ekip biçiyoruz. Bazen maliyeye ödüyorduk kira bedelini, bazen de toprak reformu bölge müdürlüğünden kiralıyorduk. Aslına bakarsanız bu toprakların gerçek sahipleri bizleriz. Ancak bizim bilgisizliğimizden ve sahipsizliğimizden topraklarımız zamanında bizden habersiz olarak hazine adına tapuya kaydedildi. Biz de yol-yordam bilmediğimiz için bir şey yapamadık. 4600 dönüm arazinin verildiği Şahin Timur Kalkay adlı kişi, kiracı olarak bile bir gün bu bölgede yaşamamış ve toprakları ekip biçmemiştir. Ama çevresi geniş olduğundan çeşitli daleverelerle ve oyunlarla ellerimizdeki topraklara sahip çıktı"* diyorlar.

Toprak reformu iktidara gelen siyasi partilere göre değiştirildiğinden sürekli muğlaklık gösteriyor. Bölgeyle ilgili belgeler, araştırmalar, soruşturmalar derken, yıl 1990 Kasım ayında listeler belli olarak cuzi bir şekilde 3083 sayılı tarım reformu yasasının pilot bölge seçtiği Ceylanpınar'ın İki Cırpır bölgesinde toprak dağıtımına başlandı. Ancak köylülerin karşısına bu sefer de 36. maddedeki *"Güvenlik soruşturması"* çıktı. 48 köydeki topraksız aileler bu sefer de toprak reformundan temelli mahrum edildiler. Böylece 36 aile güvenlik soruşturması yüzünden yine topraksız bırakıldı.

Haklarında güvenlik soruşturması yapıldığı gerekçesiyle toprak verilmeyen 36 çifçinin bölgede sol eğilimli kişiler olduğu dikkat çekiyor. Bunlardan birisi de HEP Ceylanpınar İlçe Başkanı Sinan Kojuk. Kojuk öyküsünü şöyle anlattı: *"1990 yılı Kasım ayında listeler çıkarıldı. Listede benim ve iki oğlumun adı yoktu. Tarım Reformu Genel Müdürlüğüne başvurduk, bize gelen yanıtta, Tarım Reformu yasasının 24. maddesince hak sahibi olup olmadığımızın incelenmekte olduğu"* bildirildi. Sorup soruşturduk 24. madde nedir diye. Maddeye göre Türk ceza kanununun bazı maddelerinde yazılı suçlardan hüküm giyenlere toprak verilmiyor. Bizim durumumuz bu maddeye girmiyordu. Birkaç kez gözaltına alınıp, bırakıldım ama hakkımda herhangi bir mahkumiyet kararı yok. Beraat kararlarıyla birlikte yeniden genel müdürlüğe başvurduk. Cevap bir yıldan fazladır halen gelmedi.

Işıklar köyünden Bubo Kumruaslan da iki çocuğuyla ve birkaç akrabasıyla birlikte toprak alamayanlardan. Gerekçe *"Güvenlik soruşturması"*. Kumruaslan HEP ilçe yönetim kurulu üyesi, konuyla ilgili olarak: *"Güvenlik soruşturması nedense solcular için yapılıyor. Belki yüz kez Ankara'ya genel müdürlüğe gitim. Hiçbir suçumuz, sabıkamız yok. Yanıt vermiyorlar. Arazi veririz de diyemiyorlar, vermeyiz de. Arazi vermemeleri yasaya aykırı olacak. Bana resmi bir yanıt verseler, deseler ki, şu nedenle sana arazi veremiyoruz, yüreğim yanmaz ama cevap bile veremiyorlar. Devlet kiracı olarak beni sakıncalı görmüyor, sıra dağıtıma gelince hak sahibi olduğumuz halde sakıncalı görülüyoruz. Güvenlik soruşturması dedikleri de, jandarmadaki kayıtlar. Ortada haksız bir durum var. Kiracı olarak tehlikeli değilsem araziyi bana satarken de tehlikeli olmamalıyım. Çünkü devlet bize bu arazileri bedava vermiyor. Vereceği 40 dekar arazi için bizi borçlandırıp en az 40 milyon lira alacak. Bunun için bin dereden su getiriyorlar. Bu haksız ve yanlış uygulamalar vatandaşı devletten soğutuyor. Bunlara son verilmeli. Devlet vatandaşa kuşkuyla bakmamalı."*

Tarım reformu yasasının 24. maddesiyle, 29 Haziran 1985 günkü 18796 sayılı resmi gazetede yayınlanan sulama alanlarında arazi düzenlemesine dair tarım reformu yasası "uygulama yönetmeliğinin 38. maddesi genel müdürlüğe soruşturma yetkisi veriyor. Tarım reformunun 24. maddesi şöyle:

a) Türk Ceza Kanununun 536. maddesinin 1. 2. ve 3. fırkalarında yazılı suçlardan veya bu suçların işlenmesini aleni olarak tahrik etme suçundan mahkum olanlar.

b) Türk Ceza Kanununun 312. maddesinin 2. fırkasında yazılı; halk, sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığı açıkça tahrik etme suçlarından mahkum olanlar.

c) Türk Ceza Kanununun 536. maddesinin 1. 2. ve 3. fırkalarında yazılı eylemle aynı kanunun 537. maddesinin 1. 2. 3. 4. ve 5. fırkalarından yazılı eylemleri siyasi ve ideolojik amaçla işlemekten mahkum olanlar.

"Bu kanuna göre toprak dağıtımından istifade edemez ve bunlara toprak verilmez."

Uygulama yönetmeliğinin 38. maddesi ise şöyle:

"Genel müdürlük, bölgenin özelliği ve güvenliği açısından ilgili güvenlik kuruluşlarının görüşünü alarak hak sahibi listesinde değişiklik yapmaya yetkilidir." Her bakımdan kuşku uyandırıcı etkiler yaptığı bildiriliyor. Örneğin herhangi bir ihbar sonucu iki gün gözaltına alınıp karakolda serbest bırakılanlarla ilgili bilgilerin bile genel müdürlüğe iletilmesi sonucu, adı geçen kişiye arazi verilmeyerek sürüncemede bırakıldığı belirtiliyor. Güvenlik soruşturması nedeniyle durumları açıklığa kavuşturulması, 36 kişiden tutuklanıp yargılama sonucu beraat edenler, beraat kararlarını ikinci genel müdürlüğe ilettikleri halde bu kez 38. madde kapsamına alınarak güvenlik soruşturması gerekçesine takılıyorlar.

Konuya ilişkin olarak Ceylanpınar muhabirimiz Hüseyin Deniz'in sorularını yanıtlayan Tarım Reformu Genel Müdürü Metin Kemal, devletin arazi verdiği kişiler hakkında araştırmalar yapması yapılmasının doğal olduğunu, uygulamanın yasa ve yönetmeliğe uyumluluğunu ancak hiç kimseye haksızlık yapmak niyetinde olmadıklarını söyledi.

Yukarıda değindiğimiz gibi idari sistem turnosol kağıdı gibi renk alıyor. 29 Haziran 1985 günkü 18796 sayılı resmi gazetede yayınlanan, *"Sulama alanlarında arazi düzenlemesine dair tarım reformu yasası"* uygulama yönetmeliğinin 38. maddesi ile tarım reformu yasasının 24. maddesinin-Kürt halkına uygulanan 125. ve 146. maddelerden ne farkı var ki, hatırlanacağı gibi herhangi bir silahlı eyleme katılmasın ama 12 Eylül mahkemelerince 125. ve 146. maddeye tabi olup ömürboyu ve idama çarptırılan sol görüşlü tutsaklar, sağ eylemcilere tanınan ceza indiriminden faydalanmadılar.

Güney Kürdistan'da tehlikeli gelişmeler

Çünkü; uğruna savaştıkları, ulusal kurtuluş kavgası değil, koltuk kavgasıdır, çıkar kavgasıdır ve aşiret kavgasıdır. Özü ulusal devrimci bir öz değil, işbirlikci bir özdür, ihanettir, kendini bir çuval bulgura satmadır. 40 yıldır sürekli savaştılar, düşmanın biriyle savaşırken diğer bir düşmana sırtını dayadılar. Hep aldatıldılar, daima oyuna getirilip satın alındılar, daima piyon olarak kullanıldılar. Nafile! Akılları bir türlü başlarına gelmedi, uslanmadılar. "Tarih tekerrür etmez" derler. Ancak Güney Kürdistanlı işbirlikci güçlerin tarihi hep tekerrürden ibarettir, hep yenilgiden ibarettir.

Sedat Gezgin

Güney Kürdistan'da 40 yıldan beri bir otonomi savaşı verilmektedir. Önderliğini ilkel milliyetçi ve reformist işbirlikçi güçlerin yaptığı bu savaşın hedefi ise, otonom bir Kürdistan'dır. Başını KDP ve YNK'nin çektiği, belirli aşiretlerin yürüttüğü bu savaş daha çok, yani ulusal öz taşımaktan fazla aşiretçi çıkarları ön planda tutan bir savaştır. Belirli dönemlerde aşiretler arası çelişkiler ön plana çıkmış ve kendi aralarındaki çıkan çatışmalara yüzlerce, binlerce Kürt insanı katledilmiştir. Soran bölgesindeki aşiretler daha çok YNK etrafinda, başta Barzan aşiretleri ve diğerleri de KDP etrafından birleşmiş olup, geri kalan bazıları da diğer örgüt ve partilere dönüşmüşlerdir. 40 yıllık savaş dönemlerinde bile bu aşiretci örgütler birbirini kırmaktan çekinmemişlerdir. 1980'li yılların sonunda YNK taraftarı 800 peşmergenin KDP tarafından esir alınıp katledilmesi olayı söyledikleri canlı olarak belleklerde tutmaktadır. Bugün bile Çekiç Güç'ün denetiminde olmalarına rağmen, görünürdeki o birlik ve beraberlik sahte olup, koltuk kavgası için birbirlerini kırmanın zamanını kollamaktadırlar.

Çünkü; uğruna savaştıkları, ulusal kurtuluş kavgası değil, koltuk kavgasıdır, çıkar kavgasıdır ve aşiret kavgasıdır. Özü ulusal devrimci bir öz değil, işbirlikçi bir özdür, ihanettir, kendini bir çuval bulgura satmadır. 40 yıldır sürekli savaştılar, düşmanın biriyle savaşırken diğer bir düşmana sırtını dayadılar. Hep aldatıldılar, daima oyuna getirilip satın alındılar, daima piyon olarak kullanıldılar. Nafile! Akılları bir türlü başlarına gelmedi, uslanmadılar. *"Tarih tekerrür etmez"* derler. Ancak Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçlerin tarihi hep tekerrürden ibarettir, hep yenilgiden ibarettir. 1974 bozgunu ve Mustafa Barzani'nin ABD'ye sığınması, 1988 yenilgisi ve Halepçe katliamı, 1991 bozgunu ve yüzbin Kürdün katledilmesi ve 2 milyon Kürdün İran ve TC rejimine sığınması olayı. Yine uslanmadılar, ki şu anda tarihin en barbar, en gaddar, en sinsi ve en kanlı rejimiyle, yani milyonlarca Kürdü katleden, Kürdistan'ı adeta bir kan gölüne çeviren faşist TC rejimiyle işbirliğine girmektedirler. Onlar ki kendi aşiretçi çıkarları için her şeyi yapabilecek, bir çuval bulgur, bir torba şeker için en yakın soydaşlarını katledebilecek gözü dönmüş bir ihanet çetesidirler.

Mart 1991 ayaklanmasında çoğu bölgelerde düşmana karşı tek bir kurşun dahi sıkmadan, çocuk, kadın, yaşlı, genç demeden İran ve TC sınırlarına kaçan bu aşiretci örgütler, aradan kısa bir süre geçtikten sonra, bütün dünya aleminin gözleri önünde faşist Saddam ile TV'de kuçaklaştılar. Tabii ki bunun adına da diplomasi ve görüşme denilecekti.

Ayaklanma oyunu başta ABD ve müttefiklerince sahnelenmiş olduğu gün gibi açıktadır. Irak devletini yerle bir eden ABD ve müttefikleri, önce Kürtlere ayaklanmaları için gerekli desteği verdiler, umut verdiler, ki ayaklanma öncesi Celal Talabani Şam-Waşhington-Paris üçgeninde adeta cirit atıyor, kapalı kapılar ardında emperyalist istihbarat örgütleri ile görüşmeler yapıyor, hatta ABD ve müttefiklerinden istediği desteği aldığını açıklıyordu. Ayaklanma daha önce Saddam rejiminin silahlandırdığı caşlar tarafından başlatılıyor. Tamamen teslim olan, kolu kanadı kırılan Saddam ABD'den aldığı yeşil ışıkla uçaklarını havalandırıyor ve Kürt bölgelerini bombalamaya başlıyor. Zehirli gaz, zerhirli bomba paniği ve korkusu ile caşlar ve peşmergeler herkesten önce kaçmaya başlıyor ve o trajik olay TC ve İran sınırlarında devam ediyordu.

Teslim oldular, her şeylerini düşmana bırakıp geldiler. Yollarda katledildiler. Sadece TC rejimine sığınanlardan on bin çocuk, kadın ve yaşlı soğuktan hastalıktan ve açlıktan öldüler. Planın birinci kısmı ABD ve müttefiklerince başarıyla gerçekleştirilmiştir. Bütün güçlerini kaybeden KDP ve YNK aşiretçi örgütleri kendilerini düşmanın kollarına attılar. Akabinde ABD ve Müttefikleri hemen Kürtlere sahip çıktılar. Kürtler tekrar eski bölgelerine gönderilecekler ve Saddam'dan korunacaklardı. Mesut ve Celal'da Bağdat'a gidip görüşmeler yapacaklar, ki beyefendiler bir kaç gün önceki trajediyi unutup gidip Saddam'la kucaklaştılar ve görüşmelere başladılar. Bir süre böyle oyalandıkları gibi, görüşmeler çıkmaza girdi, ki zaten bu baştan beri belliydi.

Çadır kentler kuruldu, göç eden Kürtler'den bir kısım tekrar eski yerlerine gönderildiler. Büyük bir kısmı da halen derme çatma kulübelerde ve çadırlarda yaşamaktadırlar. Bunların korunması içinde bir askeri güce ihtiyaç vardı, zaten başından beri ABD ve müttefiklerinin amacı bölgeye yerleşmek için, bu gücü buraya nasıl yerleştirmenin yollarını arıyorlardı. Ve bu gücün adına da Kürtleri Saddam'dan koruyan Çevik Güç olacaktı, ki tamamı ABD ve Müttefiklerince oluşturulacaktır. Çevik Güç bugün Kürdistan'a Mesut ve Calal sayesinde yerleşmiştir. Aslında Çevik Güç'ün amacı, Ortadoğu petrollerini denetlemek, Ortadoğu halklarının ulusal ve bağımsızlık mücadelesine set çekmek ve boğmaktır, amaci Kuzey Kürdistan'da PKK Önderliğin'de yükselen ulusal bağımsızlık mücadelesini tasfiye etmektir. Planın ikinci kısmıda böylece gerçekleşmiştir. Planın başından sonuna kadar faşist TC rejimi gerek uşak karekteriyle, gereksede kendi çıkarları doğrultusunda planın bizzat içinde yer almıştır. TC Cumhurbaşkanı Özal'ın Bush ve ittifak güçler ile ilişkileri ve yapılan açıklamaları bunu doğrulamaktadır. TC rejimi Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK Önderliğinde yükselen halk savaşı karşısında oldukça sıkışmış, ve bu yüzden güneyli işbirlikçilerden büyük bir medet ummaktadır. Kürdistan'ı bir kan gölüne çeviren, onlarca kez Güney Kürdistan'a bomba yağdıran TC rejimi bir anda Güneyli işbirlikçilere bağrını açıyor ve onlara hamilik ediyor, KDP ve YNK ile dost oluyor. Özal'ın *"başkaları sahip çıkacağına, biz sahip çıkalım" deyişi aslında "başkaları kullanacağına, biraz da biz kullanalım"* gerçeğidir. Özellikle Ortadoğu halklarının gözünde, bir umut, bir ışık olan PKK ve onun yürüttüğü devrimci ulusal kurtuluş mücadelesi günümüzde başta TC rejimi ve diğer kapitalist rejimler için büyük bir tehlikedir. Bu tehlikeyi bertaraf etmek için, kullanılacak en uygun işbirlikçi güçler, KDP ve YNK'dir.

Aradan bir yıl geçtikten sonra Güney Kürdistan'da *"kurtarılmış bölge"* var, *"özgür seçimler"* yapmaktadır. Geçen bir yıl boyunca Mesut ve Celal önce Diyarbakır'a sonradan Ankara'ya sık sık gelip gitmeye başladılar. Görüşmelerin hepsi kapalı kapılar ardında yapıldı. Muhatapları ise hep MİT, generaller ve sömürgeci özel validir. Gelip gittiklerinde ne konuştuklarını bilmiyorum, ancak görüşmelerden sonra TC'de bir hareketlilik görülüyor. TC savaş uçakları Kürdistan'ı bombalıyor, bu bombardımanlardan yüzlerce çocuk, kadın, Kürt insanı katlediliyor. Konuşulan, görüşülen her şeyin temelinde; PKK'yi ezmek, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmektir. Mesut ve Celal artık TC pasaportu taşıyorlar, belki şu anda kendilerini TC parlementeri olarak görüyorlar.

Aradan bir yıl geçtikten sonra Güney Kürdistan'da "kurtarılmış bölge" var, "özgür seçimler" yapmaktadır. Geçen bir yıl boyunca Mesut ve Celal önce Diyarbakır'a sonradan Ankara'ya sık sık gelip gitmeye başladılar. Görüşmelerin hepsi kapalı kapılar ardında yapıldı. Muhatapları ise hep MİT, generaller ve sömürgeci özel validir. Gelip gittiklerinde ne konuştuklarını bilmiyorum, ancak görüşmelerden sonra TC'de bir hareketlilik görülüyor. TC savaş uçakları Kürdistan'ı bombalıyor, bu bombardımanlardan yüzlerce çocuk, kadın, Kürt insanı katlediliyor. Konuşulan, görüşülen her şeyin temelinde; PKK'yi ezmek, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmektir. Mesut ve Celal artık TC pasaportu taşıyorlar, belki şu anda kendilerini TC parlamenteri olarak görüyorlar.

1992 Mayıs ayında Güney Kürdistan'da bir kaç kez ertelenen seçimler nihayet yapıldı. Bu seçimler niçin yapıldı? Gerçekten işbirlikçi güçlerin söylediği gibi özgür bir seçim midir? Kurtarılmış bölge? Kim nereyi nasıl Kurtarmış? 1991 yenilgisiyle birlikte KDP ve YNK sömürgeci güçlerin günlük direktifleriyle hareket etmeye başladılar. Meşruluklarını tamamen yitirdiler, ki Güney Kürdistan halkının bir arayış için de olduğu bilinmektedir. Yıllardır katliam, sürgün, göçe maruz kalan Güney'li Kürtlerin sebebi sadece Saddam ve emperyalist güçler değil, aynı zamanda

Devamı 31. sayfada

BERXWEDAN HABER MERKEZİ

ABD'de son pazarlıklar

Yaklaşık iki haftayı aşkın bir süredir, Kuzey Amerika'da gizli diplomasi ve psikolojik savaş, Kürdistan üzerinde yeni politik pazarlıklar yapılmaktadır. Özellikle, Güney Kürdistan'daki işbirlikçiler ve Saddam'a karşı olan Güney'deki Şiilerin ve diğer güçlerin, ABD devlet yetkililerince ilk kez resmi olarak tanınıp soruna çözüm bulma çalışmaları, Irak'a karşı ABD önderliğindeki müttefik devletlerin askeri harekat yapacağını ortaya çıkarıyor.

28-29 Temmuz 1992 tarihinde, Beyaz Saray yetkilileri ve ABD Dışişleri Bakanı J. Baker, Irak'a karşı olan muhalif güçlerin temsilcileriyle görüştü. C. Talabani, Mesut Barzani ve bunlara benzer yirmiyi aşkın muhalif güçlerin temsilcileriyle toplu ve tek tek görüşmeler yapan ABD Dışişlerbakanı, bu görüşmelerden sonra "Irak'ın demokratik sorunlarını en kısa zamanda ve en uygun biçimiyle çözeceklerini" açıklamıştı. 29 Temmuz 1992'de ABD Senatosunun, Irak'a askeri saldırı başlatmasını onaylaması ve muhalefet partisinin de G. Bush'un bu politikasını yüzde yüz destekleyeceğini ilan etmesi, son bir kaç aydır sürdürülen Irak'a karşı psikolojik savaşın, sıcak savaşa dönüşeceğini gösteriyor. Uzun bir süredir örgütlenmeye çalışılan sıcak savaşın sonuçlarının nasıl bir anlaşma ile sonuçlanacağı, müttefikler ve onlarla işbirliği halinde olan işbirlikçi güçlerce belirlenmiş durumdadır.

Ağustos ayının 7-8-9'da Kanada'da yapılacak olan, işbirlikçilerin düzenleyeceği *"Kürdistan Ulusal Kongresi"* ve ertesi gün Birleşmiş Milletler emniyet komisyonunda tartışılacak olan "Güney Kürdistan'daki hareketlerin" bağımsız devlet kurmaları ele alınması ve yine Ağustos ayı içinde New York'da yapılacak olan, Birleşmiş Milletlerin düzenlediği, "Sömürgelere politik bağımsızlığının verilmesi" ile ilgili konferanslar Güney Kürdistan'ın geleceğini ele alacaklardır.

1992 yılının başında, Birleşmiş Milletler'in sömürgelerin bağımsızlaştırılması komitesini resmi olarak protesto edip bu komiteden ayrılan ABD'nin, Pasifik adaları, Porto-Riko ve Peru'da klasik sömürgeciliği sürdüreceğini açıklamıştır. Halen Ortadoğu'da yirmi bini aşkın bir askeri personel bulunduran ABD, geçtiğimiz bir kaç hafta içinde bazı Arap devletleriyle askeri anlaşmalar imzalayarak, bu devletlerin askeri savunmasını üstlenmiştir. Önümüzdeki günlerde planlanan ABD'nin Irak'a hava saldırısını gerçekleştirme saldırısında, NATO'nun İncirlik üssünde 53 tane savaş uçağının da operasyona katılacağı belirtilmektedir. Operasyona İngiltere ve Fransa'nın da katılacaklarını resmi olarak açıklamışlardı.

Yine son bir kaç hafta içinde, radyo ve TV'de çıkan özel haberlerde *"TC'nin Irak'a karşı uygulanan ambargoda olumsuz etkilendiği, oysa TC'nin müttefik güçlerle ortak hareket ettiği, onun bu polikasının cezalandırılmak değil, mükafatlandırılması gerektiği"* gibi haberler yer almakta. Yine bu özel haberlerde, Irak'a karşı uygulanan ambargonun sonuç alamayacağı vurgulanıyor. Bütün bu gelişmeler arasında petrol fiatları geçtiğimiz son on yılın en yüksek derecesine ulaştı. Fiatlar Körfez savaşı döneminden bile çok yüksek durumda.

Bazı köşe yazarlarına göre, Saddam'ın devrilmesiyle sonuçlananacak hava saldırısının ABD, İngiltere, Fransa ve Türkiye'nin istekleri doğrultusunda yeni bir devletin kurulmasına olanak tanınacağını ileri sürmekteler. Bu devletlerin düşündükleri kendilerinin garantörlüğünü yapacakları yeni devletin biçimi hakkında basına herhangi bir haber sızmamakla birlikte, TC'nin onaylayacağı çok uluslu fedaratif bir yapı veya Güney Kürdistan'ın belli bir bölümünün biçimsel bağımsızlığının kabul edildiği, ama özde adı geçen devletlerin *"sömürge"* bir idari sistem oturtacakları bir uydu **"Kürt devleti"** olacağı hesapları yapılmaktadır. Kuveyt'in işgali ile birlikte, işbirlikçiler TC'nin Güney'i işgal etmesini ve özerk bir hak vermelerini istemişlerdir. Son Ankara turlarında da yine bundan bahsedildiği herkesçe bilinmektedir.

Son dönemlerde işbirlikçiler TC ile olan ilişkilerini had safhaya çıkarmaları ve ABD'ye gelmeleri bu planların uygulama aşamasına getirmesi olacağı anlamındadır. ABD-İngiltere ve Fransa'nın Irak'a karşı bir hava saldırısı hareketine başlayacağının kesin olma durumu oldukça fazladır. Savaşın sonuçları ne olursa olsun işbirlikçiler basit birer araç olmaktan kurtulamayacaklar.

Yazar Yalçın Küçük'ün savunmasının büyük bir bölümünü ilk olarak gazetemizde yayınlıyoruz

Ben düşüncemde, hapislik ile özgürlük arasındaki sınırı çoktan aştım

Ölüm, hiç yaşamı bilmeyenler için kolaydır. Yaşamı aşanlar, ölümle yaşam arasındaki sınırı geride bırakıyorlar. Ceza, mafya ya da kabadayılık türü mesleklerde olduğu gibi kıdeme sayılmıyorsa, dünyanın nimetlerine açlık duyanlar için çok zordur. Ceza, dünyanın nimetleri doygun olanlar için çok kolaydır. Benim için ceza yoktur.

Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığı'na, İstanbul / 1992/6 Mah. esas

Değerli Yargıçlar Kurulu,

Yeni Ülke'de 17-23 Kasım 1991 tarihli sayısında yayınlanan, "Öcalan Kardeşim" başlıklı yazım nedeniyle, "basın yoluyla bölücülük yapmak" suç isnadıyla huzurunuzda yargılanıyorum. Savcılık makamı, son mütahalaasında, cezalandırılmamı istemiş bulunuyor.

Savunma yapmak üzere Mahkemeniz'e gelmiş bulunuyorum.

Hep ciddiyet arıyorum. Bir mahkumiyet talebinin böylesine üstün körü hazırlanmış bir kağıtla ortaya konmasını şaşırtıcı ve üzücü buluyorum. Pek çok yazık; ancak Siz Yargıçlar Kurulu, böylesine bir karalamayı "esas hakkında mütalaa" sayıyorsanız, ben ne diyebilirim? Siz, Mahkemeniz açısından, böylesi bir özen eksikliğini bu büyük ciddiyet yoksulluğunu bu kadar kolay nasıl kabul ediyorsunuz; bunu anlamıyorum. Peki kabul edeyim, kabul ediyorsunuz da, bir sanık olarak bu yazıya dayanarak, benim nasıl bir savunma yapmamı bekliyorsunuz? Savcılık, son bildiriminde, bana, yalnızca "bölücülük yapıyorsunuz" diyor ve Kurulunuz'dan ceza vermenizi istiyor. Ben de sadece "bölücülük yapmıyorum" demekle yetinmek durumunda mıyım? Hepsi bu kadar mı olacak? Kurumunuz, "yapıyorsunuz" ve "yapmıyorum" sözcüklerinden sonra ceza mı kesecek? Gerçekten karar verebilecek misiniz? İşinize bu kadar yabancılaştınız mı? Karar vermek bu kadar sizin dışınızda mı? İnsanların özgürlüğüne bu kadar uzak mı yaşıyorsunuz?

Bu, olmaz. Bunu yapmamanızı diliyorum. Mahkemelerden daha özenli ve daha ciddi bir yargılama beklemek hakkımdır

PROPAGANDA

Basın yoluyla propaganda yapmakla suçlanıyorum.

"Propaganda" sözcüğü, Latince " propagare" fiilinden geliyor. Anlamlarını şöyle sıralayabiliyorum.

(Bir canlıyı) sürdürmek ya da (yeniden üretim yoluyla canlıyı) artırmak,
Yeni kuşaklara aktarmak,
(Bir uygarlığı yeni bir iklime) uzatmak,
Bilinir hale getirmek,
Yansımasını sağlamak,
Yaymak.

Ben bunların hangisini yaptım; bunu bilmek durumundayım.

"Öcalan Kardeşim" yazısıyla, PKK'yi ve lideri Abdullah ÖCALAN'ı sürdürdüm mü, artırdım mı, aktardım mı, uzattım mı, bilinir hale mi getirdim, yansımasını mı sağladım ve yoksa yaydım mı; bunların en az birisinin bana açıkça yüklenmesi ve Kurulunuz önünde gösterilmesi gerekiyor. Zorunludur.

Suç yüklemeyen ve suç göstermeyen iddianame olabilir mi?

Ayrıca bunların birisi yapılsa bile suç olur mu; suçluluk sadece kanun konusu olmuyor, aynı zamanda bir genel-geçerlilik gerektiriyor. Eğer bir ülkede PKK ve lideri ile ilgili benden çok daha fazla "yayma" eylemi gerçekleşiyorsa, benim yaptıklarıma suç özelliği yüklenmesi zorunlu oluyor. Durum budur.

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, Şam'a ve Bükreş'e gidiyor ve karşı tarafa "efendim içinizdeler" buyuruyor. Suriye ve Romanya'nın PKK militanlarıyla kaynadığını Türkiye Cumhuriyeti adına ısrarla iddia ediyor. Bakan Sezgin, Suriye ve Romanya Hükümetlerinden içlerine sızmış PKK militanlarını atmalarını rica ediyor.

Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin, Bonn'a gidiyor, "efendim burdalar ve cezalandırın" diyor. Çetin, Alman Hükümeti'nden içindeki Apocuları görmesini istiyor.

Başbakan Demirel, Helsinki sürecine mektup gönderiyor ve başlarında APO, Partiya Karkeren Kurdistan'ın Viyana kapılarına dayandığını haber veriyor; Avusturya Hükümeti'nin kaygı duymasını, Helsinki Konferansı'ndan, ısrarla talep ediyor.

Başbakan Yardımcısı profesör İnönü, "içimizdelerdi" buyuruyor.

Bana göre en büyük propagandayı bu hükümet, başkanı, yardımcısı ve iki bakanı yapıyor. Bunlara göre PKK ve Apocular her yerdedir; patıyor.

Bu dava böylesine bir rahatsızlığın davası oluyor.

TEMEL YANLIŞ

Bu dava aynı zamanda bir temel yanlışlığın davasıdır.

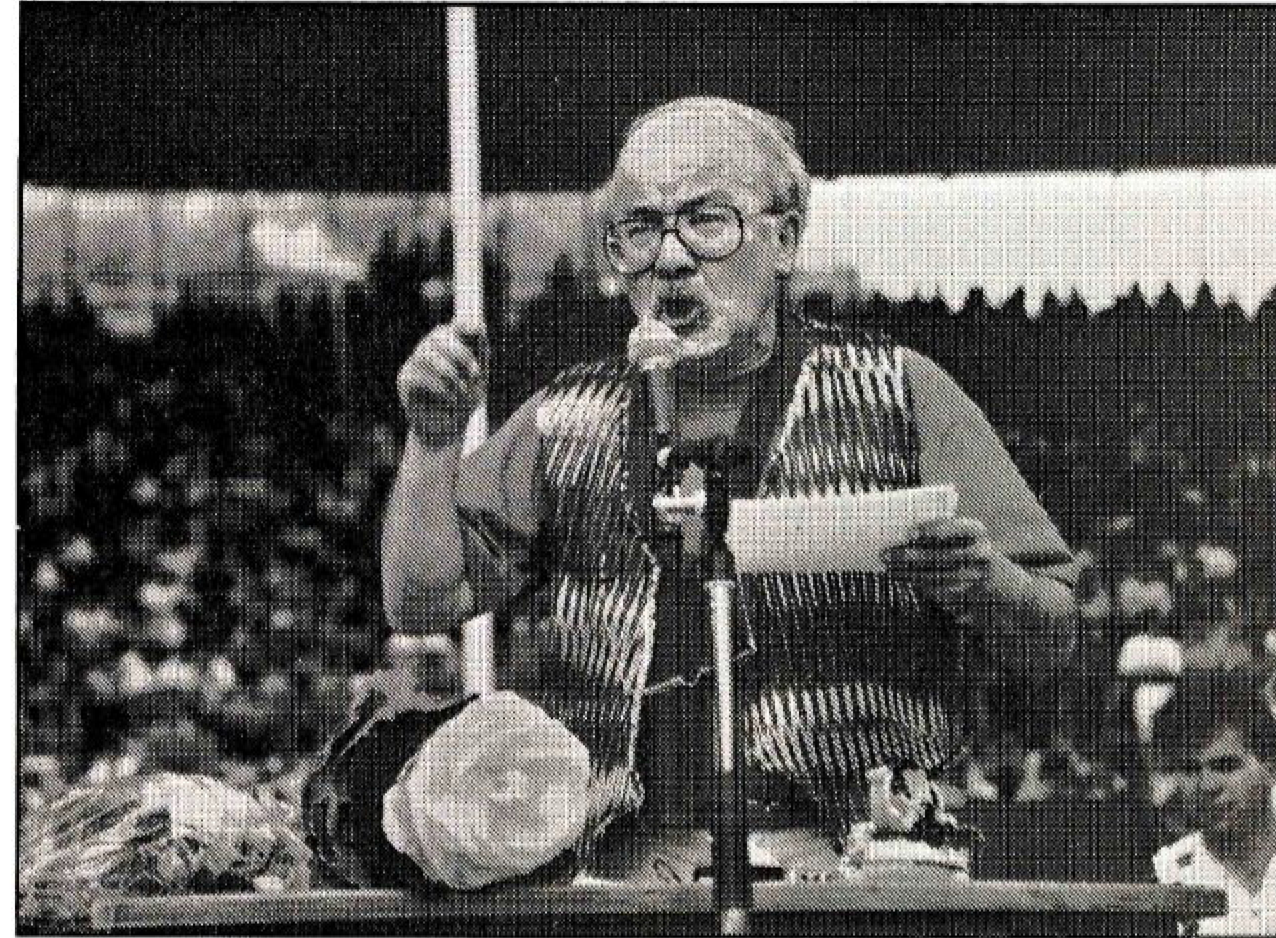
Sistemin temel yanlışlığı şudur: Bu sistem, egemen Türk düzeni, Abdullah ÖCALAN'ı hala bir Türk olarak görüyor. Bir Türk sayıyor ve bir Türk olarak yaptıklarına kızıyor.

Öcalan'ı bir Türk olarak gören egemen Türk düzeni yaptıklarına çok kızdığı için benim Öcalan'a "Öcalan Kardeşim" dememe daha çok kızıyor. Ben elinde olduğum için, ülke dışına çıkmayı düşünmediğim için, beni bir rehine kabul edip, cezalandırmak istiyor.

Ben ise APO Kardeşim'e bir Türk olarak bakmıyorum.

Ben APO'yu kardeş Kürt halkının bir evladı olarak görüyorum ve yaptıklarını, öncelikle, kendi açımdan değil, Kürtler açısından değerlendiriyorum.

APO'nun kardeşim Kürt halkı için yaptıklarına bakıyorum ve bunları çok önemli buluyorum, bu nedenle "Öcalan Kardeşim" demeyi seçiyorum.

Otuz milyonu temsil eden altmış bin kişinin huzurunda olmak...

Apo ise hazır ve nazır.

Eğer cezalandırılmaları gerekenler varsa, ortadalar.

Şaka degil, durum budur.

Peki benim durumum nedir ya da ben ne yapıyorum?

Bir: Kürtler'in Türkler'e düşmanlık beslemeleri için tarihsel nedenleri olduğunu, ancak beslemediklerini ve bunda PKK Lideri Öcalan'ın önemli bir etkisi bulunduğunu saptıyorum.

İki: Bu saptamadan, bir Türk olarak, hoşnutluk duyuyorum.

Savcılık Makamı ise, özenden yoksun bildiriminde, ne yapıyor?

Bir: Kürtler'in, Türkler'e karşı düşmanlık beslememek için gösterdikleri özenden rahatsızlık duyuyor.

İki: Bu rahatsızlıkla gözlerini gerçeklere kapatıyor.

Mahkeme de benim yaptığımı yapmalıdır.

Şu sorulabilir: Peki ama PKK ve önderi APO'nun Türk Devleti için yarattığı soruların hesabı yapılabilir. Yapılmamalıdır. Öncelikle bunlar geçicidir; iki bin yılına açılan bir zaman dilimi içinde bunların ortadan kalkacağını görebiliyorum. İkincisi, böyle bir hesapta Türk düzeninin alacaklı çıkacağını sanmıyorum. Üçüncüsü, benim yaklaşımım güncel hesabın çok üzerindedir. Çok daha kalıcıdır.

On Sekizinci yüz yılın başlarında Rusya Kralı Petro da Türk Devleti için büyük sorunlar yaratmıştır; tarihten biliniyor. Bu nedenle Petro'nun adını, "biz" Deli Petro'ya çıkardık. Ancak Petro, kendi halkı için, "Büyük Petro" oldu. Velikiy Pyotr olarak anılıyor ve bütün dünya da böyle kabul ediyor. Anglo-Amerikan diliyle Petro'ya, "Peter the Great" deniliyor.

Yaratılan sorunlar geçicidir: Geriye bir halkın rönesansı kalıyor. Bu yeniden doğuşun silahlı mücadele ile gerçekleşmesi tarihe yazılmıştır; silahla olduğu için benden bu rönesansı görmemem istenmemelidir.

Bunu hesaba katacağınızı umuyorum: Eğer Abdullah Öcalan'ı bir Türk olarak görmekten vazgeçerseniz, bana ceza verme gereği duymazsınız.

Düğüm buradadır.

Bu bir büyük yanlışlıktır.

Egemen, Türk düzeni, nüfus kağıdı yazımı dolayısıyla değil, gerçekten Öcalan'ı Türk saymakta inat ediyor. Bu sayış ise, "Kürt Realitesi" tartışmalarını havaya kaldırıyor; Kürt gerçeğini kabul etmek APO'nun bir başka halkın evladı olduğunu kabul etmekle birdir. Bu kabul, sine qua non, olmazsa olmaz, koşuldur.

Egemen Türk düzeni Apo'yu hala Türk ve üstelik "Dağlı Türk" veya "Kuyruklu Türk" görmekte ısrarlı davranıyor. Kendisini hep küçümsemiş, kendi gücüne hiç güvenememiş Türk, Kürt halkını "Dağlı Türk" olarak gördükçe katmerli olarak küçümsemiş ve katlı olarak aşağılamış oluyor. Bu nedenle APO'nun yönetiminde Kürt halkının Türk Devleti'ne karşı verdiği mücadeleyi, elde ettiği sonuçları, Kürtler'e layık görmüyor. Küçümsediği için PKK yönetimindeki mücadelenin hep dış kaynaklı, dış destekli ve "yabancı" güçlere dayalı olduğunun propagandasını yapıyor.

Temel yanılgıdan çıkan daha büyük bir yanılgıyı sergilemiş oluyorum.

PKK VE ŞİDDET

Partiya Karkeren Kurdistan, bir siyasal partidir. Gizli çalışmaya başlamıştır: Şimdi örgütlenmesini ve eylemlerinin önemli bir bölümü açıkta geçiyor.

Şiddet, PKK'nın özelliklerinden, alanlarından ve yöntemlerinden sadece birisidir. Bu Parti'nin eylemleri, çalışma ve açıklamaları pekçok alana yayılıyor; şiddet, bir alandaki yöntemidir.

Bu nedenle PKK'yı şiddet ile özdeşleştirmeyi doğru bulmuyorum. Kesin, politikada şiddeti yöntem olarak kabul ediyor; ancak yaptıklarının sadece birisi olarak ortaya çıkıyor.

PKK, politik mücadelesinde kullandığı şiddetin dışında da vardır ve ele alınmalıdır. Ben bunu yapıyorum.

Türkiye'deki geçerli yasalara göre şiddet kullanımını çağırmak ve şiddet kullanımını özendirmek ya da övmek suçtur. Ben bu suçu biliyorum. Bu suçu hiçbir zaman işlemiyorum.

İkinci nokta şudur: dünyada ceza düşüncesi analitik bir yapıya çoktan kavuşmuştur. Ceza mantığı, artık, parçalara ayırıcı ve çözümleyicidir.

Ceza öğretisinde toptan suç ya da toptan suçlu ilkellikleri çoktan aşılmış bulunuyor. Bunun Türkiye'de de aşıldığının gösterilmesi gerekiyor.

PKK'nin şiddeti de kullandığına bakarak, PKK ile şiddeti özdeşleştirmek ve buradan Apo Kardeşimi bir "toptan suçlu" haline getirmek ilkelliktir; ben Apo'nun yaptıklarının, Türk ceza yasası ve sistemi dışında kalanlarını,

beğeniyorum. Türk Ceza sisteminin kapsamı içine girenler ise benim dışımdadır. Depremin, gök gürültüsünün, can alan selin benim dışımda olması kadar benim uzağımdadır. Burada ve bunlarla ilgili olarak yapacak bir işim ve bir sorumluluğum olduğunu düşünmüyorum.

PKK tarafından uygulanan şiddeti ve sonuçlarını görmekle birlikte, PKK tarafından yapılan başka işleri de görüyorum. Bunları ayırıyorum.

PKK önderliğinde, kardeş Kürt halkının, eziklikten, kimliksizlikten, benliğine kanser türünden yapışmış yabancı hastalıklardan, aşağılık duygusundan, aşiret bağlarından, dar görüşlülükten kurtulmaya başladığını görüyorum. Bunu çok büyük bir sevinçle karşılıyorum.

Kürt halkının ortakçı bir düzene doğru yürüyüşü bana heyecan veriyor.

Bu okumayı sevmeyen, öz güveni koparılmış bu halk, şimdi dünyanın en çok okuyan, en çok soran, en çok tartışan halkı olma yolundadır. Bunu görüyorum. Bunda PKK'nin ve Apo Kardeşimin rolünü görmezlikten gelemiyorum.

Görmek suç değildir.

Gördüğümü dillendirdiğim ve duyduğum için bana ceza kesemezsiniz.

Bunu görmek ve kardeş bir halkın yükselişinden sevinç almak suç değildir.

Ayrıca şiddet kullanımın tarihte kaçınılmaz hale gelebildiğini görmüş olmak da suç değildir. Hepimizin dünyaya gelişi de bir büyük şiddet sonucudur; dünyada, insan oğlunun doğumundan daha şiddetli ne olabilir, bilmiyorum. Büyük Fransız Devrimi'nin kendisi şiddettir. Ekim Devrimi şiddettir. Türkiye'nin kurtuluş mücadelesi önemli ölçüde şiddetlidir.

Bunların böyle olması benim işim değildir.

Ayrıca tıp tedavi edicidir. Tıp, rahimdir. Fakat zaman zaman şiddet tıpta da kaçınılmaz oluyor. Korkudan aklını kaçırmış bir kimseye aklı sadece şiddet uygulanarak iade edilebiliyor.

Bazen pisliklerin temizlenmesi için şiddetin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum.

Bunu açıklıkla yazıyorum: Düşünmek suç değildir.

TÜRKLÜĞÜN DURUMU

Bazen ayak parmaklarımızın ucuna, saçlarımızın köküne kadar pisliğe battığımızı düşünüyorum.

İstanbul'da en fazla gelir vergisini kerhane işleten Ermeni yurttaş Madam Manukyan'ın ödemiş olmasını bir pislik olarak görüyorum.

Son zamanlarda Türkiye'de en yüksek karların "alo seks" işletmelerinden elde edilmesini kokuşmuşluk sayıyorum.

Ortaokul öğrencilerinin, benim orta okulda okuduğum sırada eşek tıraşı denilen bir tıraşı sadece Amerikanlaşmak için seçer duruma gelmelerini bir çürüme kabul ediyorum.

Büyük kentlerin, İstanbul'un, Ankara'nın, ana caddelerinde, akşamları saat sekizden sonra ve açıkça, kadın ve erkek fahişelerin pazarlandığını gördükçe tiksinti duyuyorum.

Yargıçlar, insan vücudüna yalnızca sevgiyle dokunulmalıdır.

İnsanı, evrenin en güzel yaratığı olarak görüyorum. İnsanın başı harika ve vücudü mükemmeldir.

İnsanın başı ezilmenin objesi ve vücudu, piyasanın metası haline getirilmemelidir.

Evrenin en güzel yaratığına yapılanları gördükçe kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Önemli kentlerin seçkin yerlerinde kiraların, dolar ya da mark üzerinden bağlandığını öğrendikçe onurumun ayaklar altında alındığını düşünüyorum.

Yargıçlar, bu gördüklerimle benim için açılan dava arasında derinden ve sıkı bir bağ buluyor. Bütün bunlar Birinci Cumhuriyet'in bitişine tanıklık ediyor. Türkiye bölünmüyor, içinden çürüyor, lime lime oluyor, ufalıyor. Bütün habıs tümörler bu ülkede taht kurdular. Bunun için bu dava var.

Bu bir dava değil şeytan taşlama işidir.

Belki de bunu önceden görerek, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi, 1983 yılında beni sekiz yıla mahkum ederken, gerekçeli kararında, benim, "şeytana pabucunu ters giydiren" bir niteliğe sahip olduğumu yazma gereğini duydu. Şeytanın yerine, şeytana pabucunu ters giydiren adamı taşlamak daha kolay olabiliyor; yapılanı böyle görme hakkım olduğunu sanıyorum.

TÜRK KİMDİR?

Türk, bu kokuşmuşluk karşısında acı duyandır.

Halkını seven, İstanbul'da en yüksek gelir vergisini kerhaneci Madam Manukyan'ın vermesinden acı duyan kimsedir.

Türk, her türlü şatafatı, her türlü görmemişliği, her türlü ikiyüzlülüğü ihmal etmeyen, ancak, İstanbul'da en çok gelir vergisi ödeyerek en çok kazanan kimse sıgatını kerhaneci Madam Manukyan'a bırakan Vehbi Koç'a, Rahmi Koç'a, Sakıp Sabancı'ya, Eczacıbaşı'na, Şarık Tara'ya büyük bir infial duyabilendir.

Türk, çocuklarının, sırf Amerikalılar yaptığı için eşek tıraşını seçmeleri karşısında, çırıl çıplak soyulmuş gibi utanç duyabilendir.

Türk, kadın ya da erkek, insanlarının büyük kentlerin ana caddelerinde ve fahişe pazarlarında, kendilerini pazarlamak zorunda kalmalarından yerin dibine girenlerdir.

Türk, kimliğinin yok edilmesinden acı çekendir.

Ben bu utancı ve acıyı duyuyorum.

Şu anda Türklüğüm benim için büyük bir acı ve utanç kaynağıdır.

BU DÜZEN KİMİN?

Bu düzeni benimsemiyorum.

Bu düzeni neden benimsemem gerektiğini, bana kim ve nasıl anlatacak? Bilmiyorum.

Başbakanlık'ta, Devlet Planlama Teşkilatı'nda, kamu görevine başladığım zaman yedek subay uzman olarak, Süleyman Demirel ve arkasından Turgut Özal, bizim yanımıza geldiler. O zamandan biliyorum; Turgut Bey, yakasında yemek lekeleri dolu bir elbiseyle gelir giderdi. Şimdi önemli bir zengindir.

Kardeşi Korkut Özal da öyleydi ve şimdi büyük bir zengindir.

Özal ailesi zengindir.

Süleyman Demirel, bizim yanımızda çalıştıktan sonra, fakir bir çoban-çocuk olarak *"çoban sülü"* adıyla politikaya girdi; propagandasını fakirlik üzerine kurdu. Şimdi zengin sayılır. Kardeşleri, yeğenleri çok zengindir.

Erdal İnönü zengindir. Hem baba ve hem de kayınbaba yanından zengindir.

Birinci Devlet Bakanı Cavit Çağlar zengindir. Yeni yetme zengindir.

Ekonomi Bakanı Tansu Çiller zengindir. Kocasına soyadını verecek ölçüde zengindir.

Spor Bakanı Yılmaz zengindir. Yani zenginliğiyle övünecek ölçüde zengindir.

Bu hükümet zenginler hükümetidir; bu hükümet ile benim hiçbir ortak yanım bulunmuyor.

Benim Türklük anlayışımda böyle zenginlere yer bulunmuyor.

Benim Türklük anlayışımda işçiler, öğrenciler, emekçiler, aydınlar, sanatçılar var. Aklın egemenliğini kabul eden, düzene karışmayan din adamları var; halkımın bir tarihsel kalıntısı olarak varlar.

Ama toprak ağası yok, pezevenk yok, kapitalist yok, kan emici tekeli düzen sahipleri yok, vergi liderliğini karhaneci Madam Manukyan'a bırakanlar yoktur.

Hepsi bu kadar.

BİRLİK

Böyle gitmez.

Türklüğü ve Türkiye Cumhuriyeti'ni böyle bırakmamız söz konusu değildir.

Kürt kardeşlerimle birlikte bir yenileşmenin kapısını tuttuğumuzu düşünüyorum.

Durum değişiyor ve tarihin bir büyük talihiyle roller bize geliyor.

İçine düştüğü durumdan Türklüğü, Türkiye solculuğu kurtaracaktır. Tazeleyecektir. İltihaplarından arındıracaktır. Türkleri, kendinden ve aydınlığından onur duyan bir halk iltihaplarından arındıracaktır. Türkleri, kendinden ve aydınlığından onur duyan bir halk haline getirecektir. Gerekirse şok uygulayacaktır; ama getirecektir.

Anahtarı ellerimize alıyoruz.

PKK ve Apo, bir şok olmuştur.

Acılı ve ölümlü bir nasihat olmuştur.

Şimdi birliğin yolları açılıyor.

"Bölücü" değil birleştirici olduğumuzu düşünüyorum. Onurlu insanların ve kimlikli halkların birliğini savunuyoruz. İradeye dayanan beraberliğin kapısını tutuyoruz.

Bizim için onur, kimlik ve iradeye dayanan seçim, daha öndedir. Açıkça belirtiyorum, bunlar birliğin kendisinden daha önemlidir.

Her ne pahasına olsun birlik olmaz; birlik, kişilik işidir.

Taşların ve sürülerin birliğinden söz edilemeyeceğini kabul etmenizi istiyorum.

Kürtler, kişiliklerini ve kimliklerini bulma yoluna girdiler.

Şu anda biz Türklerin ve Kürtlerin önündeler. Bu öne geçiş karşısında komplekse kapılmamak gerektiğini tekrarlıyorum. Bu birliğin Türkler ve Kürtler ile sınırlı kalmayacağını ve bölgeyi etkisi ve içine alacağına inanıyorum. Bunun için çalışıyorum.

Bir rüzgardır: İnsanlığın şansı olabilir. Şansımızı yaratmak elimizdedir.

CEZA VE ÖLÜM

Bunları düşünen bir kimseye ve bu arada bana, bu düzenin verebileceği hiçbir ceza bulunmuyor.

Ben düşüncemde, hapislik ile özgürlük arasındaki sınırı çoktan aştım.

Ölüm, hiç yaşamı bilmeyenler için kolaydır. Yaşamı aşanlar, ölümle yaşam arasındaki sınırı geride bırakıyorlar.

Ceza, mafya ya da kabadayılık türü mesleklerde olduğu gibi kideme sayılmıyorsa, dünyanın nimetlerine açlık duyanlar için çok zordur.

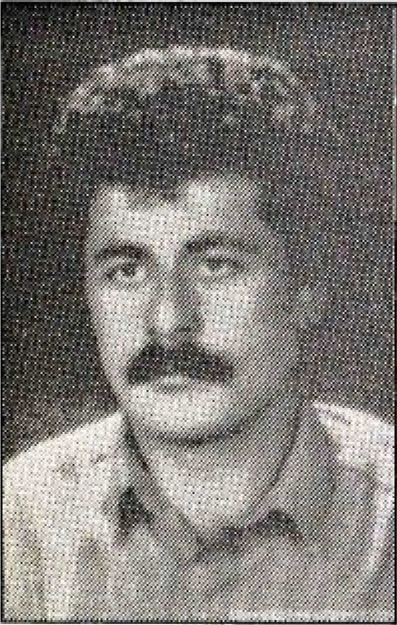
Ceza, dünyanın nimetlerine doygun olanlar için çok kolaydır.

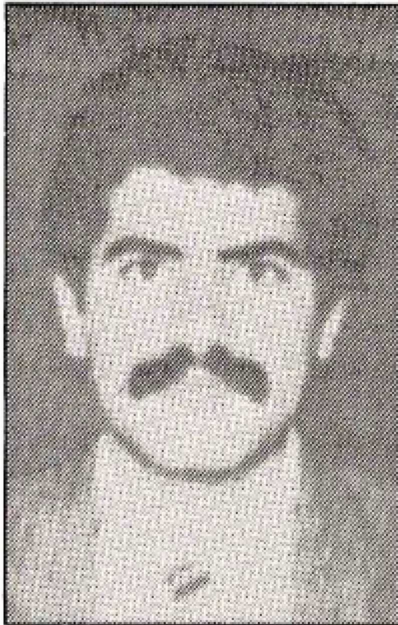
Benim için ceza yoktur.

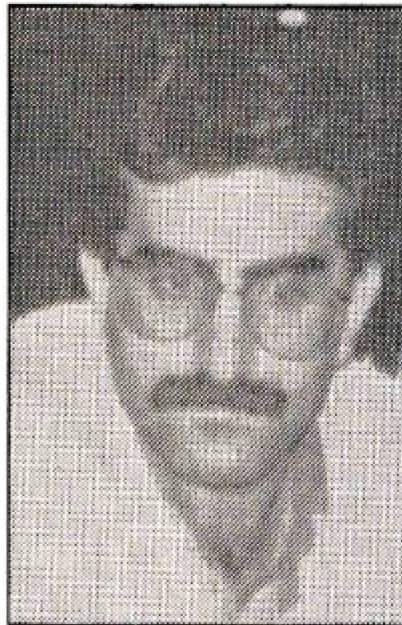
Saygılarımla.

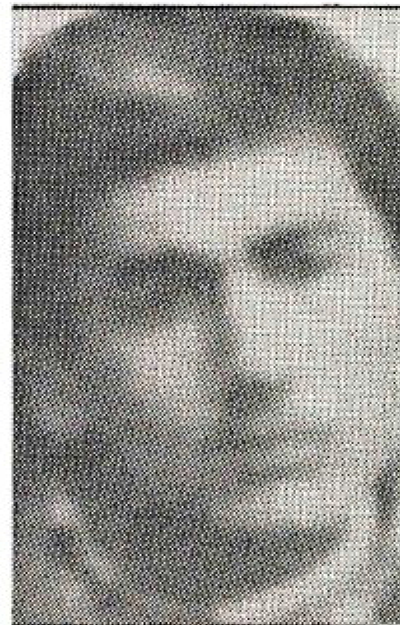
* * *

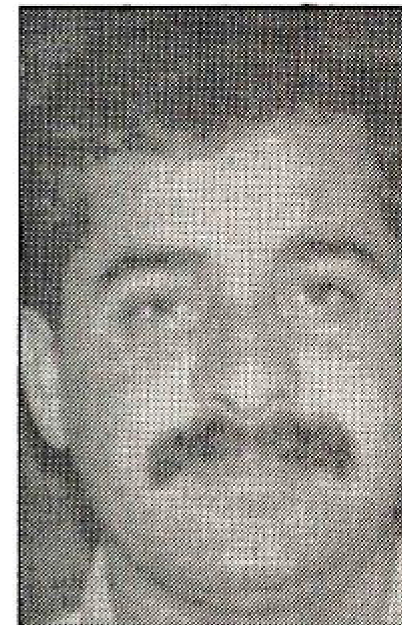
Yurtsever gazeteci ve yazarlar, Türk devleti tarafından katlediliyorlar

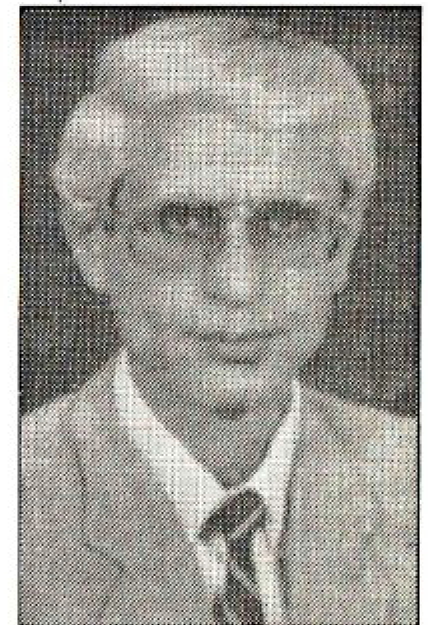

Halit Güngen

Cengiz Altun

Hafız Akdemir

Çetin Abayay

Yahya Orhan

Hüseyin Deniz

AĞUSTOS'A GİRERKEN DEVLETİN BÜYÜK KORKUSU!

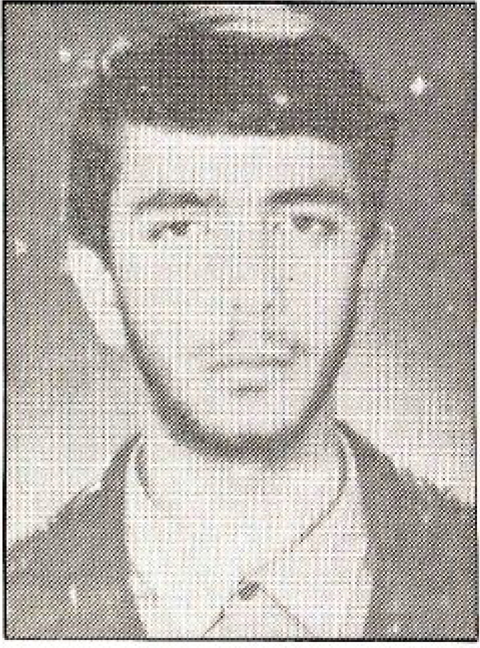
Berxwedan Haber Merkezi

Son günlerde sömürgeci Türk devletinin sivil halka ve yurtsever demokrat insanlarımıza yönelik saldırılarında bir artış gözlenmektedir. Tarihi boyunca şiddet, terör ve barbarlıkla kendisini bugüne ulaştıran Türk devleti, günümüzde ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında hergün artan çöküşünü yavaşlatmak amacıyla, son bir çırpınışla devrimci örgütlenmenin zemini olabilecek insanları katletmeye başlayarak bir çözüm yolu bulmak istiyor.

Devletin bu amaçlı son aylarda başlattığı saldırılara bakıldığında, katledilen insanların devrimci mücadeleye yakından bağlantısı olan, yurtsever, halkına bağlı, Türk sömürgeciliğine karşı kin dolu ve kendi çapında da ulusal kurtuluş mücadelesine destek veren, katkı sunan insanlar olduğu görülür.

Gerek devrimci basın mensuplarından olsun, gerekse sivil halktan olsun, devlet eliyle katledilen insanlarımızın niteliği böyledir. Devletin bunları hedef almasındaki başlıca amaç; devrimci örgütlenme zeminin tasfiye edilmesi, halkın bireysel terör yoluyla sindirilmesi, mücadele dışına çekilmesi, devletin özel savaş güçlerine karşı yürütülen silahlı mücadeleyi kırdan şehire kaydırarak soluk almaya ve hedef saptırmaya çalışmasıdır.

Her şey Türk devletinin MİT'i ve özel savaş kurmaylarınca planlanıp uygulamaya konulduğu halde, Türk devletinin bir karakteri olması itibarıyla toplum içinde kafa karışıklığı yaratmak, insanları birbirine kırdırtmak ve hedef saptırmak vesilesiyle söz konusu katliamları bizzat kendi resmi asker, çete polis vb.'lerince gerçekleştirmekten ziyade çeşitli isimler altında paravan şebekeler oluşturarak yapmaktadır. Ancak adına ister Hizbullahçılar densin, ister kontr-gerilla densin veya ne isim verilirse verilsin bu kiralık katillerin eline silah verip onları halkın üzerine saldırtan, TC'nin kendisinden başkası değildir.

Burhan Karadeniz

Dikkat edilirse, kontra türü saldırıların daha çok mücadelenin yeni yeni gelişmeye başladığı veya halk ögütlenmesinin henüz güçlü olmadığı alanlarda meydana geldiği görülmektedir. Daha önce bu tür saldırılar Cizre, Şırnak, İdil gibi mücadelenin geliştiği yörelerde, ilk günlerde denendiyse de halkın sıkı örgütlülüğü ve bilinçli karşı koyuşuyla defedildi. Şimdiyse düşman adeta mücadelenin geliştiği yörelerin elinden çıktığının bilincine varmışçasına, "Hiç olmazsa diğer yöreler uyanmadan bastırayım" telaşıyla devrimci örgütlemeye yatkın zeminleri kontra yöntemleriyle tasfiye etmeye çalışmaktadır.

Bu durum açıkça göstermektedir ki faşist Türk devleti gerilla karşısında tam bir yenilgi halini yaşamaktadır. Gerilla ile karşılaşmaktan adeta kaçmakta ve yenilginin acısını masum, silahsız insanlardan çıkararak kendisini tatmin etmeye çalışmaktadır.

Netice itibarıyla, 1992 Newroz'undan itibaren hem halk cephesinde, hem de gerilla cephesinde savaş sanatında, mücadele tarzında, sonuca gitmede başgösteren niteliksel-leşme, Türk özel savaş güçlerini kırsal alanda barınamaz hale getirmiş, şehirlerden karargahlarına ve karakollarına tıkatmış ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesinin önünü alamaz hale getirmiştir. Devlet, kendi sonunu gözleriyle görmenin can telaşı içinde çareyi daha çok kan dökmekte ama gerillanın değil, silahsız insanların kanını dökmekte görüyor.

Yurtseverleri kalleşçe katletmekle devlet çöküşüne çare bulabilir mi?

Eğer bireysel terörle çare bulunup çözüm yoluna ulaşılsaydı, başta birçok ülkenin devrim pratiklerinde zaman zaman ortaya çıkan terörist hareketlerden herhangi birisinin başarısına tanık olunurdu. Ancak tarih bize göstermektedir ki bireysel terör yoluyla kısa vadeli yankı veren gelişmeler kaydedilse de son tahlilde çözümsüzlük ve çaresizlik içinde boğulup gidilmektedir. Rus Devrimi başta olmak üzere hemen hemen bütün ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesine engel olmak amacıyla egemen güçler paravan, kontra türü şebekeler oluşturarak bireysel terörü tırmandırmış ve buna da ellerindeki son koz olarak başvurmuşlardır. Ancak söz konusu ülkelerin devrim deneyimi bizlere devlet terörünün değil, devrimci mücadelenin zafere ulaştığını açıkça göstermektedir. O halde Türk devletinin son günlerde tırmandırdığı bireysel terör, ulusal kurtuluş güçlerinin gelişim kaydetmesi karşısında elindeki tek koz olmaktadır. Bu son koz da nasıl ki, diğer sömürgeci, egemen faşist devletler için kurtarıcı bir rol oynayamadıysa, PKK'nin doğru, devrimci çizgisinin zafere ulaşması karşısında da TC'yi ölümden kurtaracak hiçbir rol oynayamayacaktır. Bunun ispatı, PKK'nin kendisini kanıtlamış, zafere ilerleyen pratiği, yaygınlaşıp boyutlanan gerilla mücadelesi, yükselen halk serihildanları ve düşmanın cançekişen siyasal, ekonomik, askeri durumudur.

Demokrat basın-yayının ilk örneklerinden Yeni Ülke ve Özgür Gündem gazetelerinin yazarlarını hedef alan faşist Türk devleti, Halit Güngen (2000'e Doğru), Cengiz Altun, Hafız Akdemir, Çetin Abayay, Yahya Orhan, Burhan Karadeniz ve en son olarak Hüseyin Deniz'i hedefine aldı ve bunlardan ancak Burhan Karadeniz yaralı olarak kurtulabildi. Tüm bu ilerici-demokrat insanların katledilmesinde sinsi ve kalleşçe sal-

Devamı 31. sayfada

BERXWEDAN'DAN

AYIN GÜNDEMİ

Baştarafı 1. sayfada

bütün çılgınlıklarıyla yurtsever halkımıza karşı bir insan avı başlatmışlardır. Özellikle şehirlerde kontrolü elden kaçırmamak için peş peşe yurtseverleri katlederek kitlelerin gözünü korkutmaya çalışıyorlar. Kürdistan dağlarında egemenliğini yitiren sömürgecilik, şehirlerde tahammülsüzleşerek ve çılgınlaşarak yurtseverleri katlediyor.

Newroz katliamından beri Kürdistan şehirlerinde ve kasabalarında kontralar aracılığıyla seri bir şekilde işlenen cinayetlerle halk tarafından sevilen, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilgi duyan, HEP çevresinde yer alan, Kürdistan'da gazetecilik yapan insanlar ortadan kaldırılıyor. Burada amaç belli. 8 yıl boyunca kırsal alanda başarı elde edemeyen ve ağır bir yenilgiyi yaşayan özel savaş şimdi tüm barbarlığıyla şehirlerde yaşayan insanlarımıza yönelmiştir.

Büyük şehirlerde ve kasabalarda, cinayetleri özellikle paravan "örgütlere" işletilerek çirkin yüzünü gizlemeye çalışıyor.

HEP örgütünü tamamen sindirmek, korkutmak ve dağıtmak kararındadır. Kürdistan'daki gelişmeleri doğru olarak dünya kamuoyuna yansıtmak isteyen gazetecileri tek tek öldürmekte, insan hakları derneklerini susturmak istemektedir.

Bununla Kürdistan'dan haber akışını durdurmak, Kürdistan'ı dünyadan izole etmek ve halkımızın yükseltmiş olduğu bağımsızlık ve özgürlük savaşının haklılığını dünya kamuoyundan gizlemek istiyorlar. 1925, 1938 Palu ve Dersim katliamlarında olduğu gibi Kürdistan'ı dünyaya kapatıp halkımızı imha etme amacındadırlar.

Koalisyon hükümeti tüm resmi ve gayri resmi kuruluşlarla buna göre hazırlanmış ve hazırlanıyor.

Palu ve Dersim katliamını gerçekleştiren Mustafa Kemal ve kemalistler, nasılki dünya kamuoyuna karşı kendilerini ulusal kurtuluşçu, ilerici ve devrimci olarak gösterip katliamları bu sıfatlar altında gerçekleştirdilerse, koalisyon hükümeti, kendisini sosyal demokrat ve liberal olarak yansıtıp halkımızı katletme planlarını uygulamaktadır. Mustafa Kemal Dersim'lileri katlederken Diyap ağa gibi bazı işbirlikçi hainleri nasıl yanına aldıysa, bugün TC güneydeki işbirlikçileri yanına alarak, sözde Kürt realitesini kabul ederek katliamları yapmaktadır.

Cizre'de, Şırnak'ta, Nusaybin'de yurtsever halkımızı otomatik silahlarla tarayıp katleden, sınır boylarındaki köylerimizi uçaklarla bombalayan, Türk sömürgecileri ve onların işbirlikçileri emperyalistler ve onların işgal gücü Çekiç Güç, Mesut Barzani'yi helikopterlerle, halkımızın başına bomba yağdıran Diyarbakır'daki 2. Taktik Hava Kuvvet Komutanlığı'na taşıyor. Burada törenle karşılanıyor. Kendisine TC diplomatlarına verilen kırmızı pasaport veriliyor. Diğer işbirlikçi Talabani'ye Ankara'da demeç verdiriliyor. Türkiye Güney'i işgal etmeye çağrılıyor. Kürdistan halkını katleden kattilerle her türlü ilişkiye geçip halkımızı daha fazla Türk sömürgeciliği ve emperyalizmin güdümüne sokmak isteyen bu işbirlikçilerin ipliği artık pazara çıkmıştır.

Diyap ağanın ihaneti ile bunları ihaneti arasında hiç bir fark kalmamıştır. Güney'deki, Kuzey'deki, Doğu'daki halkımız artık gözlerini gerçeklere açmak; "bizi sattığınız, bizi dağıttığınız, bizi göçmen ettiğiniz, bizi süründürdüğünüz, bizi ona buna satılan bir mal gibi gördüğünüz yeter" demelidir.

PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş savaşı, yalnız sömürgecilerin değil, yıllardır onlarla gizli ittifak içinde olan işbirlikçilerin niteliğini de ortaya koymuştur. Saflar tam olarak netleşmiş, sömürgeciler yerli işbirlikçiler ve emperyalistler bir, halk ve öncüsü PKK bir saftadır. Kürdistan'da ve dünyada gören göz, duyan kulak ve çalışan beyin, eğer biraz namusluysa bunu rahatlıkla görebiliyor.

Son günlerde işbirlikçiler; "PKK Güney Kürtlerine ambargo koydu, PKK'nin ambargosu Birleşmiş Milletler'in ambagosundan daha etkili oldu" diye bağırmaya başladılar.

Bu açıklama bir sahtekarlığı örtbas etmek için yapılmıştır. Bu konuda yeterince bilgiye sahip olmayan halkımız ve dünya halkları "PKK neden halkı aç bırakmak istiyor?" sorusuna yanıt aramaya başladı.

Bu sorunun gerçeğini izah etmek ve işbirlikçilerin çirkin yüzünü ortaya sermek devrimci bir görevdir. Bilindiği gibi ulusal kurtuluş savaşımız gelişmeden önce Türk ordusu sınırda kuş uçurtmuyor, gizliden geçiş yapan, sınırı geçen "kaçakçı"lar, kurşunlarak öldürülüyordu. Gerilla savaşımız başlayınca, sınırlar delik-deşik oldu. Geliş gidişler çoğaldı. Özellikle 1987'lerde sınır boylarında ticaret hızlandı. Sınırda görevli karakol komutanları önce ticareti kendi denetimleri altına aldılar. Bu tarihlerde TC sınır komutanlarıyla KDP'nin üst kesimi arasında PKK'ye karşı gizli pazarlıklar yapıldı ve gizli ittifaklar gelişti. Gizli anlaşmalardan sonra KDP, PKK'nin Güney'de barınmasına engel olacak, KDP'nin tüccar ve işbirlikçi kesimi serbestçe ticaret yapacaktı. Nitekim ileri tarihlerde TC, KDP'li tüccarlar için sınır boylarında ticareti kolaylaştırdı. Tüccaret pazarları bile kurdu. Bunun karşılığında KDP'liler gerillaları tutuklayıp TC'ye teslim etmekten, gerilla kampları hakkında düşmana bilgi vermeye ve gerillaları kaletmeye kadar işi vardırdı.

Son aylarda Kuzey'den Güney'e mal götüren yurtseverlerin engellenilmesi kararının KDP tarafından alınması, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı düşmanla işbirliği içinde olan, PKK'ye ve halkımıza karşı yürüttüğü faaliyet karşısında ticaret olanağına kavuşan bu kesimlere karşı tavır almak devrimci bir tutumdur. Bu tutumdan dolayı düşmanla işbirliği yapan hain tüccarın ticaret yapması engellenmiştir. Halkımızın davasını, kanını ve mücadelesini düşmana pazarlayıp ticaret yapan bu alçaklar, ticaret olanaklarını yitirince, avaz avaz bağırarak: "Halk açlıktan kırıldı" diyor. "Çıkarlarımız elimizden gitti. İhanetimiz ortaya çıktı. Artık para kazanamıyoruz hayallerimiz suya düştü. Halkı soyup soğana çevirme imkanımız ortadan kalktı" demiyor. "Halk aç kalacak" diyor.

1987 öncesi ticaret yasaktı. 1980'den 1987'ye kadar TC, ticarete müsade etmiyordu. Üstelik savaş da vardı. Halk açlıktan ölmedi. Böyle feryatlar da koparılmadı. Şimdi hain tüccarın çıkarlarına çomak sokulunca feryatlar yükseliyor.

Artık Güney'deki halkımız, bu ağa, tüccar, bezirgan ve işbirlikçilere karşı tavır almalıdır. Onların oyununa gelmemelidir? Ne zaman kendi kendinizin kurtarıcısı haline geleceksiniz? Ne zaman sizi bölüp parçalayan, birbirine karşı kullananlara dur! diyeceksiniz? Ne zaman kanımızı satıp para kazanan bu çapulcuların yüzüne tükürüceksiniz?

Barzani ailesinin yurtseverlikle bir ilişkisinin olmadığı hala anlaşılmadı mı? Halkımızın düşmanı olan TC ile yaptığı işbirliğini görmüyor musunuz? Sizi bir ekmeğe muhtaç eden, kaçırtan, göçerten sokaklara düşüren, sonra size "sahip çıkma" adı altında köleleştiren Amerika ile işbirliğini görmüyor musunuz?

Artık gözlerinizi açın, gerçekleri görün, Kürdistan bağımsızlık duygusuna yüreğinizi ve beyninizi kapalı tutmayın, tüccarlara ve aşiret reislerine boyun eğmeyin, her şey sizin kurtuluşunuz içindir, her şey sizin geleceğiniz içindir. Bunu bilin.

TC sizin kurtarıcınız değil, Kuzey'deki halkımız 70 yıldır TC'den kurtulmaya çalışıyor. Ama TC halkımızın kendisini bile konuşmasına müsade etmiyor. Dünyanın en barbar diktatörü Saddam bile sizin dilinizi yasaklamadı. Siz böyle barbar, ulusumuzu tarihten silmek isteyen bir düşmanın sizi kurtaracağını nasıl dü-şünebiliyorsunuz? Gaflet uykusundan uyanmanızın zamanı, ayağa kalkmanızın, Kuzey'deki kardeşlerinizle kucaklaşmanızın zamanı gelmiştir.

Bağımsızlık, özgürlük için ayağa kalkmış halkımızın karşısında Türk sömürgeciliği kendisini artık kurtaramaz, kendisini bile kurtarmayacak bir durumda olan bu babar güç sizi nasıl kurtarır? Şunu çok iyi bilmelisiniz ki TC kendini kurtarmak için sizin kurtarıcınız kesilmiştir. Bu oyunu anlayın.

15 Ağustos'un 8. yıldönümünde ülkemizin bütün sahalarında düşmana korkulu anlar yaşatılıyor. Düşman halkımızın büyük başkaldırışı karşısında sersemleşmiş bir vaziyeti yaşıyor. Koalisyon hükümeti son kozlarını oynuyor. Ve Kürdistan halkı topyekün bir ayaklanma için hazırlanıyor. Ülkemizin Kuzey'i, Güney'i, Doğu'su birliğe ihtiyaç duyuyor. 15 Ağustos ruhu bu yıl bunu daha belirgin kılıyor.

Bu vesileyle halkımızın 15 Ağustosunu, birlik, beraberlik ve başkaldırı ruhuyla kutluyoruz.

Bir şiir kitabı:

ATEŞİN VE GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Adnan Yücel

Köpükler güneşle oynaşırken iki nehirde
Nal sesleri katıldı bir gün suların sesine
Bir turaç vuruldu sazlıklarda
Gün doğmadan sustu bülbül
Yavru bir ceylan annesiz döndü çöllere

Maralım
Ana koynunda memesiz yaralım

Toz bulutlarına karşı bir şarkı rüzgarı
Eserdi bahçeden bahçeye korkusuz
Çatlardı sevdanın sabırsız narı
Ki her yanı korku duvarı-ihanet duvarı
İnce bir gelin sesi dağlarda
Çaresiz kalır çekerdi havarı

Her çile bir tek sözde düğümlenirdi
Demiri dövmek tavında gerekirdi

Nerden bilsin ki Medya'nın ataları
Her çocuğun dilinde Şamaş
Bir gün bambaşka bir ateş olacaktır
Ve ateş güneşe
Güneş yeniden ateşe yorulacaktır
Sonra ışıl ışıl akan nehirler
Bir gün tanrılar adına kan akacaktır

Bir anda kargılar-mızraklar ve baltalar
Balta girmemiş duygu bahçelerine
Zulüm tohumları saçarak daldılar
Şamaş'ın sonsuz ışıklarına inat
Karanlık yiyen-kan içen tanrılar
yarattılar

Bir havar yükseldi nehir boylarından
Uzak denizlere doğru havar-havar
İskit ve Babil demekte ne var
Yolu Medya'dan geçenin
Ölümden korkacak nesi var

Medya bir şahindi babil bahçesinde
Ebabil kuşları yoktu daha
Peygamberler dökmemişti tanrı kanını
Bir söz dolaşırdı dilden dile
"Şahin küçük ama vermez avını"
Anlatırdı kavganın ölümsüz şanını

Gökyüzünde şahinler şimşeklenirdi
Bulutlar çarpışır
Yıldırımlar güneşlenirdi
Kartallar kan ağlarken asma bahçelerde
Dağ başlarında bülbüller yüreklenirdi

Etten saraylar kuruldu ovalarda
Kemikten kaleler
Ölüme bulaştıktan sonra çiçekler
İki nehir boylarında
Yalnızca kan koktu yazılan tabletler

Ninsun çoktan dönüşmüştü Nino'ya
Ve Nino'dan
Asur sarayı Ninowa'ya çoktan
Akıp gitmişti koskoca bin yıllar
İki nehrin aşksız ve ışıksız arasından

Urartulu dağ çiçeği gözlü kadınlar
Babilli nehir sesli genç kızlar
Ve Medyalı kargı bakışlı delikanlılar

İnsan yüzü bir tanrıya kul oldular
Günün bir ölüm vakti
Asur elçisi önünde divan durdular
İki nehir boylarında çocuklar
Bir aşk gülünü bile
Dalında koklayamadan yok oldular

Ey Medya'nın bilge megleri
İyilik adına yakılan onca ateşin
Karartılan ayın
Söndürülen güneşin karşılığı hani
Hani söylenen iyi sözlerin yankısı
Düşünülen iyi düşüncelerin
Yapılan işlerin göksel çağrısı hani

Her şey kan ve tanrı sessizliğinde
Toprağa çöken bir ölüm oldu sadece

İki nehrin harman yangını boylarında
Newrozlar ağladı ilkbaharlarda
Karakışlarda ilaydalar
Menekşeler küskün açıldı yazlarda
Sonbaharlarda sardunyalar

Dört mevsime kan çanağı göz oldular
Ağıtlar salıp köpüklü nehir sularına
Saz tellerinde susmayan söz oldular

Kan sustu sonunda sular duruldu
Bir turaç sesi eksikti sazlıklarda
Bir de ceylan gözleri kıyılarda
Kargılar dikleşmiş mızraklar gizlenmişti
Ölüm sevgili değildi insanların kolunda
Bir korku dolaşıyordu yalnızca
Sessiz sessiz-ürkek ve gizlice
Yürekten yüreğe yılgın ve haince
Kan susmuştu sonunda
kölelik kurulmuştu

Yağmur kuşları susarken bir şafak vakti
Tanrısal kokular istendi iki nehirden
Sümbüller-Nergisler ve fesleğenler
Dağ laleleri-adaçayları ve kekikler
Derlenip Babil'den-İskit'den
ve Medya'dan
Asur'un tanrılaşma törenine
konuk gittiler
Demet demet dövüldüler havanlarda
Bir tören uğruna tütsülere gömüldüler
Ve yepyeni bir ateş yükselinceye dek
Asur yüzünde ölümsüzlüğü simgelediler

Jeopolitik konumu itibariyle Serhed Eyaleti; Kürdistan'ın kuzey alanını kapsamaktadır. Buralara bir göz atacak olursak; Kars, Ağrı, kısmen Erzurum, kısmen de Van alanlarını birleştiren sahalara tekabül etmektedir. Bu yörenin sosyo-politik, sosyo-ekonomik yapılarının hemen hemen birbirlerinin aynısı oldukları ilk bakışta birer gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır.

Serhed Eyaleti üzerine bir değerlendirme

Aydın Aksözekkin

Genel olarak Serhed Eyaletinin karakteristik özelliklerini şöylece sıralayabiliriz:

1- Hem gerilla hem de cephesel savaşıma uygun alanlar mevcuttur.

2- Komşu devletlere (Ermenistan, Nahçivan, İran İslam Cumhuriyeti gibi...) açılan sınır kapıları ile birlikte, diğer komşu şehirlere açılan kapıları mevcuttur.

3- Sosyal gelişme nedeniyle; kırdan şehre göç büyüktür. Bu nedenle de sağlam bir yerleşik düzen göze çarpmaz.

4- Hayvancılık başlıca geçim kaynakları olduklarından; yazları yaylalara göçerler.

5- İnsanları genel olarak saftır ve özellikle sömürgeci-faşist TC devletinin ajanlaştırmasını biraz geç farkeden özellikleri haizdir.

6- PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin şu an yaşamsal hareket noktasını oluşturmaktadır.

Bu belirtilen benzer noktaları kuşkusuz ki, daha da çoğaltmak olasıdır.

Kars somutunda durum nedir?

Kars, Serhed Eyaleti'nin en kuzey, en uç ilidir. Ermenistan ve İran İslam Cumhuriyeti'ne olan sınırları nedeniyle, ulusal kurtuluş mücadelesi sürecinde oldukça avantajlı bir konuma sahiptir.

Etnik coğrafyası itibariyle; Kürdistan'ın diğer bölgelerine oranla daha bir kozmopolit yapıya sahiptir: Kürtler, Türkler, Azeriler gibi etnik yapılanma sözkonusudur.

Sömürgeci TC'nin Kürt halkı üzerinde yıllardan beridir uygulamış olduğu **böl-yönet-yoket politikası**nın doğal bir uzantısı olarak; Kars somutunda, Azeri-Kürt çatışmasını yoğunlaştırdığı, bu çatışmadan yararlanarak Kürt ulusal direniş hareketi olan PKK'yi kitlelerden soyutlayıp boğmak istediği aşikardır. Öyle ki; Iğdır, Tuzluca, Kağızman, Aralık gibi yörelerde Azeriler, devletçe her konuda desteklenmekte, Özel Harp Dairesi'nin plan-programı gereğince "Vatan, millet Sakarya" edebiyatıyla kardeş Kürt halkına düşman edilmektedirler. Buralarda Azeri kahvehane ve lokantalarıyla, Kürt kahvehane ve lokantaları arasında görülmeyen hatlar çekilmiş durumda. Bir Azeri'yi bir Kürdün lokantası ve kahvehanesinde bulamazsınız. Yöreye gidiniz. Birisini, herhangi birisinden sorunuz. Size yöneltilecek ilk soru "Kürt müdür, Azeri midir?" sorusu olacaktır. Soruya verilecek yanıt ise ondan sonradır. Yani, o kişinin Kürt ve Azeri olduğuna göre hangi kahvehaneye takıldığı, hangi lokantada yemek yediğini rahatlıkla saptayabilirsiniz. Yine bu yörede, bir Azerinin bir Kürt işyerinden alışveriş ettiğine kolay kolay rastlayamayacağınız gibi alışveriş eden kişiler kendi etnik yapıları çerçevesinde çeşitli biçimlerde kınanabilmektedir.

Kürdistan'ın yöresel (özgün) birtakım çelişkilerinden yararlanan, hatta bu çelişkileri (çelişki değil aslında) tırmandırarak Kürt ulusal ayaklanmasını hedefinden saptırmaya, içini boşaltmaya ve böylece süreç içerisinde ortadan kaldırmaya çalışan Özel Harp Dairesi; kuşkusuz ki, gelişen PKK mücadelesini Serhed Bölgesi'nden söküp atmak için Iğdır, Tuzluca, Kağızman, Aralık gibi bölgelerde Azeri-Kürt çatışmasını körüklerken; Selim, Göle, Ardahan, Akyaka, Sarıkamış, Posof gibi bölgelerde ise Kürt-Terekeme-yerli çatışmasını gündeme sokmaktadır.

PKK mücadelesine sempatiyle bakan Kürt halkı dışındaki unsurlar elbette ki vardır. Bunlara saygı duyarız. Bu dürüst öğeler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine verdikleri destek nedeniyle, zaman zaman TC'nin kolluk kuvvetleri tarafından gözaltına alındıklarında kendilerine *"Sizler, bu ülkenin çocuklarısınız. Bölücü Kürtlerle işiniz nedir? Onlar bu devleti bölmek-parçalamak istiyorlar. Ermeni ve Rumlarla ilişkileri var. Bizim sizlerle işimiz yok. Bizim sorunumuz Apocularla, Kürtlerle. Siz bize yardımcı olun ki, biz de size yardımcı olalım..."* denilerek kendilerine hainlik, ajan-provokatörlük, sahtekarlık birer kurtuluş ve akıl yolu olarak dayatılmaktadır. Böylece partinin, Kürt halkı dışındaki müttefikleriyle olan bağları koparılıp atılmak; düşmanlık tohumları ekilmek istenilmektedir.

Kürt tarihini açınız. Türk aydınının onuru ve saygı duyduğum sosyolog Dr. İsmail Beşikçi'nin de eserlerinde belirttiği üzere; egemen, talancı ve vurguncu devletlerin kendilerine sundukları birkaç parça kemik için kendine, ailesine, halkına ihanet edenettirilen **Truva Atı misali Rehberler** geçmişte olduğu gibi günümüzde de vardır. Bu hainlerin (yerli işbirlikçiler) yazılı oldukları tarih sayfaları lanetlidir, rezildir, karadır. İnsanlık adına utanç vericidir.

Kars ve çevresinde son dönemlerde, Kürt halkının bağrından çıkan hain-işbirlikçi güruhun, Özel Harp Dairesi'nin bilgi ve kontrolü dahilinde "köy korucuları" olarak sistematize edildiği, özel tim ve jandarma komutanlarının denetiminde askeri eğitim yaptırıldığı, TC'nin örs-çekiç savaş taktiği gereği çatışmalarda en öne sürüldüğü görülmektedir.

Sömürgeci-faşist TC'nin, "Kürdü Kürde kırdırma", "Kaleyi içten çökertme" gibi manevralarıyla Kürt halkının kurtuluş umudu olan PKK'yi ortadan kaldırmayı hedeflediği gözler önündedir. Ancak, egemen Türk devletinin kuruluşu-varlığı, kanla-gözyaşıyla-vahşetle oluşturulduğundan; akibeti tarihteki diğer zorba hükümdarlıkların sonları gibi tarihin lanetli, lekeli ve utanç verici yapraklarına hapsolunmak olacaktır. Bu, TC'nin kaçınılmaz sonudur. TC kendi sonunun ne olacağını elbette ki bilmektedir. Yine devlet; PKK'nin, Kürt halkının kurtuluş mücadelesini başarıya ulaştıracağını, bu yolda inançlı olduğunu, kök saldığını gayet iyi bilmektedir.

Bir kez özgürlük ve bağımsızlık ateşi yakılmıştır. Kürt halkı da, diğer halklar gibi tarihin ak sayfalarında yer almaya layıktır. Artık yerlerde sürünmekle, sömürgeci-talancı-vurguncu devletlere uşaklık etmekle hiçbir yere gidilemez. Gün savaş, gün direniş, gün PKK saflarında daha bir kenetlenme, daha bir var olma günüdür.

Bölgedeki son gelişmeler

Kuşkusuz ki, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi bağlamında Serhed Eyaleti'nin apayrı bir yeri ve önemi vardır. Sömürgeci TC devletinin Cizira Botan'ı elden yitirmesinden sonra kendi rezil düzenini sürdürmek için Serhed'i kaybetmek istememesi, kendi kof-çürümüş-barbar mantığı dahilinde kaçınılmazdır. Şu husus çok nettir ki; Serhed'in TC tarafından kaybedilmesi, kendi sömürgeci-talancı-vurguncu-vahşi düzenlerinin sonu, Kürdistan'ın esaretten kurtulması, özgürleşmesi, kendi kaderini kendisinin tayin etmesidir. Halkımızın, belki de tarihte görülemeyecek kadar özgürleşmesi, ayakları üzerine dikilmesidir.

Gerek Serhed'in somut yapısı (yörenin oldukça kozmopolit bir yapıya sahip olduğu gözden uzak tutulmamalıdır), gerek 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ve gerekse birtakım Türk solunun, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine olan sosyal-şoven, sekter ve küçük-burjuva (Marksizm-Leninizm adına Marksizm-Leninizm hiçe sayılarak) politikaları sonucu, partinin bu bölgede pek de etkili olmadığı-olamadığı (bir Cizira Botan bölgesi ile karşılaştırıldığında) bilinmektedir. 15 Ağustos 1984 Atılımının yapıldığı orta Kürdistan'ın somut durumuna bakıldığında; bu dönemlerde Serhed bölgesine oranla eğitim, silahlanma, üslenme gibi çalışmaların 12 Eylül askeri-faşist diktatörlüğüne rağmen devam ettirildiği, kesintiye uğratılmadığı, **Mehmet Karasungur** başta olmak üzere şehit düşen bazı arkadaşların çok mükemmel çalışmaları sonucu önemli bazı ilişkilerin kurulduğu görülmektedir. Özellikle Siverek-Batman alanlarında 1984 atılımı tabanı hazır hale getirilmişti.

Parti tarafından, Serhed üzerine daha önceleri yapılan tahlillerde sürekli olarak "Serhed'in özellikle tipik cephe faaliyetlerine elverişli olduğu, çok uygun dağ alanlarında mutlaka silahlı savaş birliklerinin oturtulması gerektiği, gerek silahlı mücadele alanında ve gerekse kitle çalışmalarında bölgenin çok zengin bir potansiyele sahip olduğu, buralarda düşmanın bile nüfuz edemeyeceği, kolay kolay saptıramayacağı bir yurtseverliğin olduğu, gerilla ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için mükemmel bir alan olduğu..." vurgulanmıştır. Yapılan bu sonuç alıcı değerlendirmeler ışığında PKK'nin yaptığı sabırlı ve inançlı çalışmaları neticesinde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin buralarda daha başka bir anlam bulduğunu görmekteyiz.

Azadların, Ahmetlerin, İdrislerin, Berivanların, Doğanların ve daha nice parti neferlerinin; modern örgütleme anlayışıyla kitleleri örgütledikleri, partinin dağ kadrosuna daha geniş bir katılım yolunu açtıkları, halkın mücadeleye daha bir sıcak bakmasını başardıkları görülmektedir. Son gelen haberlere göre, "ARGK'nin tabur ve tugaylarının oluşturulduğu, bunların sayılarının her geçen gün daha bir arttığı, partinin dağ kadrosuna daha geniş bir katılımın olduğu..." bildirilmektedir.

Kars, Selim, Sarıkamış, Digor, Tuzluca, Aralık, Kağızman, Iğdır, Göle, Ardahan; Erzurum, Şenkaya, Oltu, Olur, Kosor, Hınıs, Karayazı; Doğubeyazıt gibi Serhed bölgelerinde partinin daha bir kök saldığı, daha bir halkla bütünleştiği, bu oranda TC'nin daha bir korkulu rüyası haline geldiği görülmektedir.

TC'nin, 1992 Newroz'u öncesi Serhed'i dağ-taş silahlandırdığı, kadetdiği tüm gücünü buraya kaydırdığı gelen haberler arasında. Cizira Botan'da parti karşısında (Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi) hüsrana uğrayan devlet, tüm gücüyle Serhed'e yönelmiştir. Bu anlamda Serhed bölgesi, hem askeri faşist TC diktatörlüğünün, hem de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından büyük bir önem taşımaktadır. Ancak yörede eski-

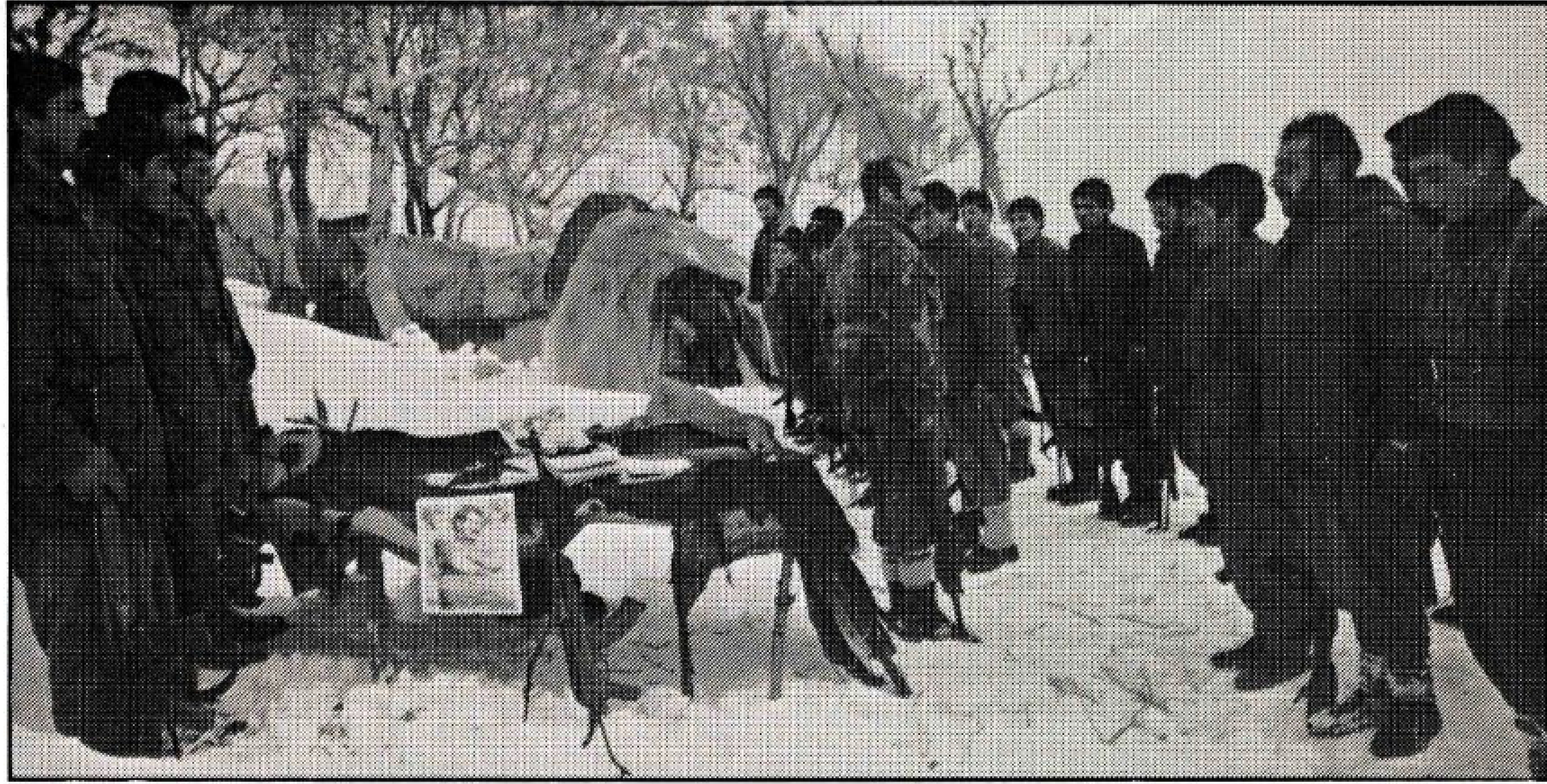
den dağınık olan jandarma karakollarının ortadan kaldırılarak (gerillanın baskınları sonucu) tabur-tugay haline getirilmesi bile TC'nin Cizîra Botan'dan sonra Serhed'de de düştüğü acizliği gözler önüne sermektedir.

Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi: Özel savaşın yargı kolu

Serhed Eyaleti'nin genel durumuna göz attıktan, açıkladıktan sonra; Erzincan'da Serhed Eyaleti, Dersim ve Elazığ gibi Kürdistan'ın önemli eyaletlerindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak üzere kurulan Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin genel kuruluş amacı, çalışma sistemi üzerine birkaç laf etmeden geçilmeyeceği kanaatindeyim.

Bilindiği üzere; 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüyle gündeme gelen Devlet Güvenlik Mahkemelerinin esas amacı; Türkiye ve Kürdistan'da gelişen haklı savaşımları yok etmek; TC'nin sömürgeci, faşist, barbar, vahşi düzenini belirli bir müddet de olsa devam ettirebilmekti.

Faşist dikta döneminde, 1983 yılında çıkarılan bir yasa ile (ki 1982 Anayasasında da Devlet Güvenlik Mahkemelerinin görev ve çalışmasına ilişkin madde mevcuttur) Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kurulduğunu görmekteyiz. Bu mahkemelerin kuruluş amaçlarına bakıldığında (1982 Anayasa Maddesi, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kuruluşu hakkındaki kanun) "Devletin şahsiyetine karşı işlenen cürümler"e tekabül ettiği görülecektir. Bu cürümler; gerek TC devletinin 1931 İtalya faşist Mussolini Ceza Kanunundan kopya edilerek düzenlenen Türk Ceza Kanununda ve gerekse 1991 yılı Nisan ayında Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 3713 Sayılı Terörle Mücadele Kanununda belirtilmiştir. Bu yasalarda belirtilen cürümlerin en başında TCK'nun meşhur 125. maddesi gelmektedir ki, bu madde de bilindiği üzere yalnızca PKK eylemcilerine ugulanmaktadır. Hemen belirteyim ki; 1991 Nisan ayında çıkarılan ve üzerinde çokça süslü, şaşaalı, yaldızlı laflar söylenen 3713 Sayılı Yasa'nın şartlı tahliyeye ilişkin geçici maddelerinden PKK dışındaki tüm siyasi örgütler yararlandırılmış (TCK 168, 169 ve diğer maddeler hariç) yalnızca 125. maddeden hüküm giyenler içeride bıraktırılmışlardır. Anayasa Mahkemesine (uyduruk bir mahkemedir) hukukçular tarafından başvurulmuş ise de, çıkarılan 3713 Sayılı Yasa'nın "Şartlı Tahliyeye İlişkin Geçici Maddesinin" **Anayasa'ya aykırı olmadığı** sonucuna varılmış; böylece yalnızca 125. maddeden hüküm giymiş PKK eylemcilerine şartlı tahliye yolu kasdi olarak kapatılmıştır. Bu uygulama dahi TC devletinin, PKK'ye bakış açısını, kinini, öfkesini kanıtlamaktadır. Kürt halkının bebeğinden bile korkan faşist TC diktası, kendi zindanlarındaki PKK eylemcilerinden kendine göre elbette ki korkacaktır. Ama unutulmasın ki, korkunun ecele faydası yoktur. Bunu, dost-düşman herkes bilsin isteriz.

Biz tayfunuz kırdan kente eseriz, uçan kuşla, esen yelle gezeriz, gece vurur, gündüz vurur geçeriz, biz halkımızın silah tutan eliyiz

Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin yetki alanına bakıldığında Kars, Ağrı, Erzurum gibi Serhed eyaleti şehirlerinin yanısıra Dersim, Elazığ, Bingöl, Bitlis, Muş gibi Kürdistan'ın diğer şehirlerini de içerisine aldığı görülmektedir.

TC devletinin, Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne; hakimiyle, savcısıyla, mübaşiriyle, özel tip cezaevinin en küçük çalışanına kadar özel bir misyon yüklediğini, özel bir önem verdiğini hemen belirtmek gerekmektedir.

TC'nin Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne özel önem vermesinin başında hiç şüphesiz ki; Kars, Ağrı, Erzurum, Dersim, Elazığ, Bingöl, Muş gibi Kürdistan kurtuluş mücadelesinde özel yerleri olan şehirler gelmektedir. Biraz evvel TC'nin Cizîra Botan'da hüsrana uğradığını, PKK karşısında, Kürt ulusal direnişi karşısında umduğunu bulamadığını; bu nedenle ikinci düello alanı Serhed'e yöneldiğini belirtmiştik. Bu yazdıklarımızın ışığında diyebiliriz ki, Cizîra Botan'ı elden çıkartmak zorunda kalan faşist dikta, özel savaşın tüm kurum ve kuruluşlarıyla birlikte, topyekün olarak Serhed ve Dersim, Elazığ gibi eyaletlere yönelmiştir. Bu yönelmenin bir kolu olarak da Erzincan DGM'sinin ortaya çıktığını söyleyebiliriz.

Şimdi şöyle bir soru akla gelebilir: Neden faşist TC, özel savaşın yasal kolu olan Devlet Güvenlik Mahkemesi'ni Erzincan gibi bir yere kursun? Bir Erzurum'a neden değil de, ya da herhangi bir şehre neden değil de ille Erzincan? Sebepler elbette ki çoktur. Biz birazcık sıralayalım:

a- Erzincan şehrinin genel politik yapılanmasına bakıldığında, geçmişte ve günümüzde genelde MHP (MÇP)-MSP (RP) gibi partilerin tabanı olduğu görülmektedir.

b- Genel konumu itibariyle Erzincan; kamuoyunun oluşmadığı, İnsan Hakları Derneği, Halkın Emek Partisi gibi demokratik kitle örgütlerinin kurulmadığı-kurulamadığı, tüm dünyadan soyutlanmış görünümünü veren bir şehirdir.

c- Kürdistan'ın diğer şehirlerine oldukça uzaktır. Bu durum, tutuklu ailelerine büyük maddi külfetler açmaktadır. Kürt halkının genel ekonomik durumları nazarı itibara alındığında, TC devletinin nasıl bir ustalık yaptığı gözler önüne serilecektir.

d- Tutuklu aileleri ile tutuklular arasındaki bağ, hemen hemen yok gibidir.

e- Yöre halkı genel olarak, Kürt realitesine TC'nin resmi ideolojisi doğrultusunda bakmaktadır-baktırılmıştır.

f- Erzincan genel olarak; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine, PKK gerçekliğine Kürdistan'ın diğer yörelerine kıyasla oldukça yabancıdır. Kürdistan'dan getirilen ve istisnasız işkencenin en kralına tabi tutulan sanıklar, Erzincan zindanına konulmaktadır. Burada, arkadaşların birazcık ilgilenmeleri sonucu birtakım düzenlemelerle en az cezayla ve kimseye zarar vermeksizin zindandan çıkış yolları aranmaktadır.

Erzincan DGM'nin genel çalışmalarına baktığımızda, gerçekten kendi anayasa, yasa, tüzük, yönetmeliklerine bile uygun olmayan uygulamaların pek de az olmadığı görülecektir. Gerek İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, gerek Helsinki Nihai Sözleşmesi, gerek 1982 Anayasası ve gerekse ceza yargılama usülü kanununun 104. ve devamı maddelerine göre tutuklanamayacak kişiler bile bu zindanlarda, mahkemenin kasdi ve keyfi (Özel Harp Dairesi'nin talimatları gereği) 1-2 yıl tutuklu olarak yargılanabilmektedir.

Yine kendisine hiç ceza verilemeyecek ile en az cezayı gerektirecek durumlarda bile, bu mahkemenin mümkün olduğu oranda en üst cezayı verdiği görülmektedir. Yargıtay 9. Ceza Dairesi'ne Erzincan Devlet Güvenlik Mahkemesi'nden gelen kararların yaklaşık %70-80'i bozularak geri gönderilmektedir. Birinci sınıf hakim statüsündeki (Özel Harp Dairesi'nce kendilerine her türlü garanti verilmiştir) bu maşacıkların, duruşmalardaki idam cezası verdiklerinde bile iğrenç gülümsemeleri bunların insanlıktan nasıl bir pay aldıklarını ortaya koymaktadır.

Erzincan'da sözde avukatlık(!) yapan birtakım faşist, çıkarcı avukatların (meslektaş demeye bile dilim varmıyor), DGM ile ortak çalışmaları sonucu, bazı sanıkları itirafa teşvik ettikleri, bunun sonucunda tahliye ettirme, ceza verdirmeme gibi primlerle birçok insanı parti saflarından çekip aldıkları görülmektedir. Bu durum bile, Erzincan somutunu çok net olarak ortaya koymaktadır.

Erzincan zindan somutu

Özel Harp Dairesi, özel tim, jandarma, siyasi polis, korucusuyla, PKK'yi tasfiye etmeyi hedefleyen TC; yakaladığı birtakım yurtsever ve parti elemanlarını bir sürü işkenceden sonra, sözde yargılanmak üzere özel tip cezaevlerine (ki esas adı zindandır) göndermektedir. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine dışarıda her türlü çirkefçe girişimde bulunan faşist dikta, zindan somutunda da kendi avucundaki kişileri kişiliksizleştirmek, kimliksizleştirmek, soyutlamak için elinden geleni ardına koymamaktadır.

12 Eylül askeri-faşist diktatörlüğün, işbaşına geldiğinde amacı, başlattığı büyük tutuklamalarla, izi bile kalmamak koşuluyla partiyi tasfiye etmekti. Bunun doğal bir uygulaması olarak, 1980'lerin sonlarında parti içeriye alındı, yargılandı(!) İdama mahkum edildi. Merkez komite üyeleri üzerinde Diyarbakır zindanında, Özel Harp Dairesi, 5'li çete ve onların Diyarbakır maşası Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran (bu cani 1988 yılı sonlarında İstanbul'da parti tarafından cezalandırılmıştır) özel olarak durdular.

Gerek **Mazlum Doğan** arkadaşın 21 Mart 1982 şanlı direnişi, gerek 1982 ölüm orucu ve gerekse 15 Ağustos 1984 Atılımı, TC'nin zindan politikasını yerle bir etti. İdamlar önlendi, zindan temelinde partinin imhasına, tasfiyesine izin verilmediği gibi, zindan somutu açısından tüm dünya özgürlük direnişçilerine mükemmel bir direniş tarihi, miras bırakıldı.

Zindan direnişlerinin PKK için apayrı bir önemi olduğunu vurgulamıştık. Gerçekten, Zindan Konferansı'nda belirtilen hususlar değerlendirildiğinde de görülecektir ki, bugünkü PKK direnişinin temelleri bir bakıma Diyarbakır zindanında atılmıştır. PKK'yi PKK yapan bir bakıma Diyarbakır zindan zaferidir. Bu açıdan bakıldığında, şu anda TC zindanlarında bulunan arkadaşlara mükemmel bir direniş tarihi bırakılmıştır.

Erzincan zindanına Kars, Ağrı, Erzurum, Dersim, Elazığ, Bingöl, Muş gibi Kürdistan şehirlerinden yurtsever ve parti elemanları getirilmektedir. Gelen arkadaşlardan çoğunluğunun parti disiplininden uzak olmaları, zindan önderlerinin ise birtakım sekter, küçük-burjuva kökenli yaklaşımları sonucu Erzincan zindanının bir Diyarbakır'a oranla pek de başarılı olmadığı sonucu ortaya çıkmaktadır.

Birtakım arkadaşların burada, "Komün" fikrine bile karşı çıktığı, birkaç yandaş bularak başka koğuşlarda (PKK koğuşları dışında) kaldırıldıkları, ana komünü parçalamak için her türlü uyduruklukları yaptıkları bilinmektedir. Bu yöreye gerekli müdahale yapılmalı, var olan sorunların daha da büyümemesi, düşmanın ekmeğine yağ sürülmesine daha fazla olanak tanınmaması için gerekli çözümler bir an evvel uygulamaya sokulmalıdır.

Bu zindanın komün yapısına bakıldığında da görülecektir ki, ekonomik olarak Kürdistan'ın en yoksul kesimlerinin yer aldıkları bir noktadadır. Yeni gelen kişilerin ekonomik olarak yoksul olmaları, ailelerinin kendilerini bile geçindiremeyecek derecede olmaları, ister istemez zindan yaşamındaki olanakları da etkilemektedir.

Son birkaç yıl öncesine kadar burada siyasi savunmaların yapılmadığı, ancak 1990 yılından sonra yapılabildiği görülmektedir. Özellikle son dönemlerde Mehmet Savaş, Nimet Sevim, Elfes Filiz, Kasım İzer, Doğan kod isimli Suat Atıl arkadaşın (bu arkadaş 1990 Kasım ayında Kars-Kağızman yakınlarında şehit düşmüştür) siyasi savunma eyleminde bulundukları görülmektedir.

Gizli duruşmalardaki PKK gerillalarının, TC uşaklarının yüzlerine bakarak, korkusuzca *"Bizi siz yargılamayamazsınız. Bizi ancak Bağımsız Kürdistan Mahkemeleri ve Kürt halkı yargılayabilir. Bizler PKK'liyiz. Savaş esirleriyiz. Kahrolsun sömürgeci-faşist TC devleti, Biji Serok APO, Biji PKK!"* diye haykırmaları, şimdi bile beni duygulandırmakta, apayrı bir gurur duymama neden olmaktadır.

Tüm özgürlük savaşçılarına devrimci, yoldaşça selamlarımla...

Eğrisiyle-doğrusuyla, eksiğiyle-tamamıyla gelinen nokta, görüldüğü üzere az değildir. 1984 Atılımı üzerinden 8 yıl geçti. Bu 8 yıl içerisinde PKK daha bir güçlendi, daha bir kitlelerle kucaklaştı ve daha bir başarıya, özgürlüğe doğru yol aldı. "Kürdüm" demeye korkan insanlar, bugün artık başları dik bir şekilde "Ben Kürdüm!.. Türk değilim..." diyebilmektedir. Bugün insanımız PKK sayesinde, daha bir kendinden emin, daha bir başı dik ve daha bir başka... Yıllarca aşağılanan, horlanan, insan muamelesine layık görülmeyen Kürt insanı; PKK saflarında bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini başarıya ulaştırma noktasındadır.

Eğrisiyle-doğrusuyla, eksiğiyle-tamamıyla gelinen nokta, görüldüğü üzere az değildir. 1984 Atılımı üzerinden 8 yıl geçti. Bu 8 yıl içerisinde PKK daha bir güçlendi, daha bir kitlelerle kucaklaştı ve daha bir başarıya, özgürlüğe doğru yol aldı. "Kürdüm" demeye korkan insanlar, bugün artık başları dik bir şekilde "Ben Kürdüm!.. Türk değilim..." diyebilmektedir. Bugün insanımız PKK sayesinde, daha bir kendinden emin, daha bir başı dik ve daha bir başka... Yıllarca aşağılanan, horlanan, insan muamelesine layık görülmeyen Kürt insanı; PKK saflarında bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini başarıya ulaştırma noktasındadır.

Berlin Senatosunu TC yönlendiriyor (mu?)

A. Dikili

24.5.1992'den beri Berlin Zitadelle (kale)'de bulunan "Alltagskultur der Kurden" (Kürtlerin Kültürel ve Güncel Yaşamı) sergisi, birçok Kürt, Alman ve değişik kitlelerce ziyaret ediliyor. Sergi Ağustos ayının sonunda bir eğlence şöleniyle son bulacaktır. Sergi Kürt Halkevi Bremen, Yüksekokul Bremen ve Berlin-Spandau Sanat Dairesi'nin ortak çabası sonucu düzenlenmiştir. Sergi boyunca çeştili kültürel faaliyetleri ise Kürdistan Kültür Merkezi-Botan ile YRWK (Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği)-Berlin üstlenmiş bulunuyorlar. Bugüne kadar değişik şenlik ve seminer etkinliklerinde bulunuldu. Ağustos ayında da bu etkinlik devam ediyor.

Her yönüyle Kürdistan'ın geneline yönelik olan sergi, Kürtlerin güncel yaşamını gösteren zengin bir içeriğe sahiptir. Ziyaretçilerin çoğu ilk defa böylesi derli toplu, somut yaşama yönelik bilgiler edinebildiklerini belirtiyorlar. Sergi gerek Kürtler açısından, gerekse Almanlara Kürtlerin kültürel zenginliğini tanıtma yönünden, halkların birbirini tanımasına az da olsa katkı sunmasından dolayı çok anlamlıdır. Berlin gibi, 50 bini aşkın Kürt nüfusu olan bir şehirde yapılması, her yönüyle doğru bir seçim kabul edilmelidir. Aynı sergi daha önce de Bremen'de açılmıştı.

Sergiyi düzenleyenlerle, YRWK ve Botan sergi öncesi tartışarak, sonradan ortaya çıkabilecek olumsuzlukları peşinen önlemek açısından, herhangi bir cephe veya resmi bilinen Kürt bayrağı yerine, Kürtlerce genel kabul gören kırmızı-sarı-yeşil Newroz renklerinin üç çizgi şeklinde Zitadelle'nin direklerine çekilmesini benimsemiş ve bu renkleri kalenin burçlarındaki üç direğe asmışlardı. Bu renklerin yanyana getirilmesi, bilindiği gibi, TC tarafından tehlike unsuru ilan edilerek yasaklanmıştı. Türk devleti bu renklerin takibatında çılgın bir komikliğe varan ataklarda bulunmuş, Batman vb. Kürt şehirlerinde trafik lambalarının renklerini bile değiştirebilecek kadar tahammülsüzleşmişti. İnsanlık, politik ve diplomatik bütün kuralları yerle bir eden yalancı, inkarcı, barbar TC, elbette her yere kaba müdahale etme hakkını da kendinde görecekti. Kürt realitesini tanıma adı altında Kürt ve Kürtlükle ilgili ne varsa her yerde yoketme politikası, TC'nin bizansın ahlak yapısına denk düşüyor. Bir yandan sivil savunmasız Kürt halkına yönelik kaba savaş stratejisi, diğer yandan gerçek yüzünü gizleyerek perde arkasında anti-Kürt, anti-insanlıkla Kürt sorunu çözme dayatımları... Bunlar TC'ye uygundur. Bütün bunaları yaparken de "demokratik toplum" olma, "insanlık hakları", "barış ve demokrasi" sloganlarıyla kendi halkını organize ediyor, batı dünyasını kandırdığını sanıyor. En önemlisi de bir bölüm "Kürt"leri kandırarak Kürdü-Kürde kırdırma gibi babadan-dededen kalma onursuz taktiğit devam ettiriyor.

Gerçekte batı dünyası TC'ye kanmıyor. TC'nin yaptıklarını, yapacaklarını çok iyi biliyor. Buna, mümkün oldukça, elinden geldikçe göz yumuyor; gizliden gizliye de destek veriyor. Olumsuzluk kamuoyunda kapatılamayacak kadar ortaya çıkınca da, orada geriye adım atmak zorunda kalıyor. Fakat batı dünyası kendi çıkarından başka bir şey düşünmediğinden de aynı olumsuz tavrını değişik bir şekilde, apayrı bir alanda sürdürüyor.

Üzerinde durmak istediğim konu tam burada önemli bir düzey arz ediyor.

TC, kırmızı-sarı-yeşil Kürt renklerinin Berlin Ziadelle burçlarında dalgalanmasından rahatsızlık duydu ve Berlin Başkonsolosluğu aracılığıyla müdahale etti. Berlin Senatosuna "diplomatik" dilekçe gönderdi. Burada TC veya konsolosluklarının niteliği bizi ilgilendirmiyor; bu az çok biliniyor. Esas önemli olan Berlin Senatosunun TC'nin direktifi doğrultusunda tavır koyarak Kürt renklerini indirtmesidir.

Bu durum ortaya çıkınca YRWK adına bir delegasyonla Berlin Senatosuna gidildi. Senato yetkilisiyle görüşüldü. Birbuçuk saat süren görüşme, Senatonun ikiyüzlü, sahte politikasının açığa çıkmasına yetti. Senato, Türk devletinin, devletler ve uluslararası kurallara dayanarak onlara başvurduğunu ve kendine göre haklı yanlarının bulunduğunu belirterek, böylesi önemsiz konularda TC'ye ucuz anti-propaganda malzemesi vermek istemediklerini vurguladı. Ayrıca Türk devletinin bu tavrını çok çocukca bulduğunu, Kürtlerin duygularını çok iyi anladığını "lütfeyledi". TC ile nazik bir dönemden geçtiklerini, ilişkilerinin daha da bozulmasını istemediklerini ısrarla vurguladı. YRWK'den giden Kürt delegasyonu, bu olayı şiddetle protesto ederek. Berlin'de TC'nin yönetimde bu denli söz sahibi olabilmesinin üzüntü verdiğini, Berlin'de yaşayan Kürtlerin bunun kendilerine hakaret kabul edeceklerini söyleyerek; özünde Senatonun getirdiği gerekçelerin hiçbirinin yeterli kabul edilemeyeceğini, uluslararası devlet anlaşmalarında kabul edilen hacme göre resmi direğin 9 metre, Zitadelle'de bulunan direklerin ise 4 metre yüksekliğinde olduğunu belirtti. Delegasyon, doğruluğuna emin ve inandırıcı konuşurken, Senato yetkilisi renkten renge giriyor, papağan gibi kendisine ezberletilmiş lafları sürekli tekrarlıyor, özürler, üzüntüler belirtiyordu.

Bu görüşme sonuç vermeyince, aynı delegasyon parti gruplarını da ziyaret ederek, basın için hazırlanan açıklamayı onlara verdi. Arkasından 29.7.1992'de bir basın toplantısı düzenlendi. Bu durum gazetelerin yerel baskılarında çıktı.

Senatonun tavrını teşhir ve sergi yerinde sürdürülen faaliyetler devam ediyor. Berlin senatosunun TC devletince yönlendirilebilmesi, Berlin'de yaşayan, başta Kürt ve Almanlar olmak üzere, onurlu insanlara hakarettir. TC'nin utanmazlığına, tahammülsüz barbarlığına prim vermek Alman devlet kurumlarının işi olmasa gerek. Almanya'nın Kürt dostu olmayan politikası biliniyor, fakat buna rağmen bu kadarı da yine fazla...

Karadeniz Ekonomik İşbirliği Bölgesi

Yavuz Şefik

Günümüzde kapitalizm sömürü ağını geliştirmek ve yeni sömürü alanlarını yaratmak için ülkelerarası ekonomik işbirliği projelerini oluşturmaktadır. Bunlara KEİB adı altında bir yenisi daha eklendi. Bu işbirliğine neden gerek görüldü, amaç ve hedefinin neler olduğunu anlamak için KEİB senaryosunun nerede, kimler tarafından yapıldığını ve bunun misyonerliğinin neden TC'ye verildiğini bilmek gerekli.

KEİB senaryosu Amerika'da CIA tarafından yapıldığı ve yine CIA ajanlarınca dünyaya lanse edildiği bir gerçektir. TC Cumhurbaşkanı Özal'ın Amerika dönüşü bu konudaki açıklamaları düşündürücü ve Türk halkı adına da onur kırıcıdır. Amerika'dan daha çok Amerikancı ve Amerikan çıkarlarını Türkiye'deki halkların çıkarlarından üstün tutan bu politika Özal'ın ve TC devletinin ana politikasıdır. Bu politika karşısında Türk halkının benimser tutum takınması üzücü ve talihsizliktir. ABD'nin tüm istekleri bugüne dek TC tarafından yerine getirilmiştir. Kısaca özetlenirse:

ABD, Türkiye dış sermayeye açılsın, özelleşsin demiş, buyruk yerine getirilmiş.

ABD, İran-Irak savaşında Irak desteklensin demiş, Irak desteklenmiş.

ABD Körfez savaşında Irak'a ambargo uygulansın demiş, uygulanmış.

ABD, Irak'a saldırın demiş, hemen Fantomlar uçurulup Güney Kürdistan'daki Kürt halkı bombalanmış.

ABD Çekiç Güç, Kuzey Kürdistan'a yerleşsin demiş, kabul edilmiş.

Tüm bu olaylar ve tezgahlar TC'nin Amerikan uşağı, Ortadoğu'daki karakolu olduğunun kanıtlarıdır. ABD'nin dünyayı istila etme ve sömürme amacı vardır. Tüm hesaplar bu temelde yapılmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin dağılıp parçalanması; ki bu parçalanma Stalin'den başlamış, işçi ve köylülerin yönetimden uzaklaştırılması, askeri güçlerin yönetimi ele geçirmesi, paylaşımın hakça ve eşitçe yapılması, ulusal gelirin orduya ve savaş sanayisine aktarılmasıyla, baskı ve yasaklar halkları başka arayışlara yöneltmiş. Devrim gerilemeye başlamış. Tüm bunlara kapitalist ve emperyalist baskılar da eklenince çöküntü ve parçalanma kaçınılmaz olmuş. Bunu Romanya izlemiş. Çavuşesku'nun öldürülmesi ile Romen halkı iflasın eşiğine getirilmiş. Yugoslavya'da bağımsız yeni devletlerin iç savaşlarla gerçekleşmesi Ortadoğu'da İran-Irak savaşıyla iki ülke ekonomisinin zayıflaması ve askeri güçlerini yitirmeleri, Körfez savaşıyla Saddam'ın susturulup etkisinin azalması, Kürdistan ulusal bağımsızlık savaşı sonucu TC'nin gücünü koruyamayıp yenilginin eşiğine gelmesi, Doğu Avrupa'da, Ortadoğu'da ve Kafkaslar'daki devletlerin ekonomik çöküşünü, siyasi iktidarsızlığını ve yeniden yapılanmayı beraberinde getirdi. Bu ülkelerdeki ekonomik ve siyasal çöküntü kapitalizmin ve emperyalizmin bu ülkelerin ekonomik ve siyasal denetimini ele geçirmek için yeniden yapılanmada aktif ve yönlendirici rol almasına neden oldu.

Bu aşamada KEİB gündeme getirilerek uygulamaya konuldu. KEİB'deki temel amaç, başta Amerikan olmak üzere, diğer kapitalist ülkeler için çıkarlar sağlamak ve yeni sömürgeler bulmaktır. Rusya, Ermenistan, Gürcistan, Yunanistan, Bulgaristan, Romanya, Moldava, Ukrayna, Azerbaycan ve Arnavutluk KEİB adı altında bir araya getirilip bu orkestra şefliğine de TC görevlendirildi. Bu topluluk ta Karadeniz'de sınırları olmayan Yunanistan'ın, Arnavutluk'un, Moldava'nın neden davet edildiklerini iyi düşünmek gereklidir. Moldava'nın Rusya, Ukrayna, Romanya ile savaş halinde olması bu üç ülkeyi Moldava tehditi ile baskı altına alma, Yugoslavya'daki yeni cumhuriyetleri, Yunanistan ve Bulgaristan'a baskı unsuru olarak kullanma amacı yatıyor. Yunanistan'ın NATO üyesi olması, ABD çıkarları konusunda TC kadar hassas olmasa bile iş yapması, yine AT ve BAB'ye üye olması ABD'nin işine yaramakta. TC ile iyi ilişkiler oluşturma konusunda ABD yoğun çaba harcamaktadır.

Burada KEİB'nin ikinci bir işlevinden söz etmek istiyorum: AT ve BAB, Amerika çıkarlarına ters düşmekte ve ona karşı tavırlar almaktadır. AT'nin etkisini kırmak, büyümesini engellemek KEİB'yi oluşturan devletler üzerinde etkilerini azaltmak, AT üzerinde ABD etkinliğini artırmak yatmaktadır. Bu nedenledir ki, TC'nin AT'ye tam üyeliğini kabul ettirmeye çalışmakta. Çünkü TC'ye her istediğini yaptırabilmekte, Yunanistan'ın yanısıra TC de AT'ye girerse Amerika'nın AT üzerindeki etkisi artmış olacaktır. Dünya kamuoyunda güçlü ve demokratik bir Türkiye imajı yaratılıp AT'ye üyeliğini sağlamaya çalışmakta.

Sovyetler'in dağılmasıyla oluşan yeni devletlerdeki siyasi ve ekonomik duruma bakıldığında Ukrayna, Gürcistan, Rusya arasında çekişmelerin, iç savaşların devam ettiği ve siyasi otorite boşluğunun gün geçtikçe arttığını, halkın taleplerine cevap veremediğini görüyoruz. Liderlerin geleceklerini garantiye alma, tahtlarını koruma çabası içinde bocaladıkları, tavizler vererek, borçlanmalara giderek çok uluslu şirketlere ve ABD'ye kucak açmaları, NATO'ya üyelik konusunda Yeltsin'in öncülük yapması bu ülke halklarını felaketlere götüreceğinin belirtileridir. Ermenistan topraklarının ilhak edildiğinden, Ermenistan'ı zor günler bekliyor. Bu durum onu Azerbaycan, Türkiye ve Nahçivan'la uzun süreli bir savaşın eşiğine getirmiştir. Ermenistan Karabağ'da ve Güney Ermenistan'da zorla, entrikalarla işgal edilen topraklarını geri alma ve burada yaşayan Ermeni halkını bağımsızlıklarına kavuşturma savaşımında zorlu ve haklı bir mücadele vermektedir. TC, Ermenistan ile Azerbaycan arasındaki savaşa subay ve askerleri ile fiilen katılarak, Azerbaycan adına savaşı idare etmektedir. Türkiye'den her gün askeri ve sivil araçlarla eli silahlı insanlar Azerbaycan'a taşınmakta. TC'nin Büyük Türkiye İmparatorluğu hülyasını gerçekleştirmek sevdasıyla yeni Türki devletlerle sıkı işbirliğine girerek Azerbaycan'daki seçimlerde tüm gücüyle pantürkizm politikasıyla muhalefeti susturup Elçibey'i seçtirmişti. Elçibey TC'nin sözcüsü ve atlama taşıdır. TC'nin söylemek isteyip de söyleyemediği konularda sözcülük Elçibey'e veriliyor. 27 Haziran akşamı KEİB için gittiği İstanbul'da ilginç bir demeç veriyor bay Elçibey:

"Hazar bölgesi aracılığıyla ilerde Turanın kapıları Avrupa'ya açılacak!"

"İran'da 23 milyon Türk var. Onların insan haklarını istemek kabahat mi? Benim için Tebriz yolları bir düştür!" Bay Elçibey'in ve TC'nin düşleri yabana atılır türden değil. Bu zırvacının deli zırvalarına biraz açıklık getirmek istiyorum. TC ve bay sözcü, İran'ın ve Ermenistan'ın bir bölümünü istila edecekler, İran'da yaşayan 23 milyon esir Türkü kurtaracaklar; Kuzey, Güney ve Doğu Kürdistan'ı topyekün susturup burada binlerce yıldır yaşayan Kürt halkı imha edilecek ve pek doğal olarak da Büyük Türk devleti oluşturulacak! Bu devletin sınırları da Avrupa'ya ulaşmış olacak. Bilmem TC ve bay sözcü Viyanalara kadar gitmeyi tasarlıyorlar mı? Bu hülyalarını gerçekleştirirlerken, anaları Asena denilen dişi "it" mi öncülük yapacak? Bay sözcünün sözleri üzerinden bir ay geçmesine rağmen TC bu konuda bir açıklamada bulunmadı. Demek oluyor ki bu zırvalar kendisinin düşleridir. "Hayır bizim böyle bir düşümüz yoktur. Bizim ne İran'ın topraklarında, ne de Tebriz'de gözümüz var. Kürdistan'da, Ermenistan'da da hiçbir hakkımız olmadığı gibi, böylesi bir hülyamız da yoktur. Olsa olsa bunlar bir delinin saçmalarıdır" denilmedi Ama Sovyetler Birliği'nin dağılmasından hemen sonra her fırsatta Büyük Türk İmparatorluğuna atıfta bulunan devlet ve hükümet başkanlarınca demeçler verildi. Yeni Türki cumhuriyetleri ortak alfabe, konuşma dili, dinsel birlik ve ekonomide bütünleşmelere gidildi.

Tüm bunlar pantürkizmin birer ön çalışmalarıdır. TC ve bay sözcü siz bu düşleri kurarken, İran size 23 milyon Türk'ünüzü ve gözünüz olan Tebriz'i buyurun alın mı diyecek, yoksa bunlar deli saçmasıdır deyip es mi geçecek veyahut da başka şekilde mi davranacak! Ermeniler ve Kürdistan'da yaşayan Kürtler bu olaya nasıl bakacaklar. Bay Barzani ve Talabani uşaklıklarına devam edebilirler. Ama bu konuda KDP ve YNK'li yurtsever demokratların, namuslu peşmergelerin bu hainler cephesine verecekleri cevap elbette olacaktır. Bugüne kadar verilen mücadele ve şehitler özgür ve bağımsız Kürdistan içindi.

PKK bugün Kürt halkının enerjisini bağımsızlık ve özgürlük cephesine kanalize etmiş durumdadır. Bu durum kemalizmin sonunu getiriyor. Bu kötü akıbetini gören kemalizm, -1914 yılında olduğu gibi iflas eden panislamizmi pantürkizmle ayakta tutmayı başaramamışsa- bugün de can çekişmekte ve "Denize düşen yılana sarılır" misali pantürkizme sarılmaktadır. Ama bu gidişatı PKK önderliğinde gelişmekte olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında tüm çırpınışlara rağmen kurtulamayacaktır.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ VE KIBRIS SORUNU

Kürdistan ve Kıbrıs'ın TC tarafından istila edilmesi olgusu, iki ülkenin geleceğini birbirine bağladığı çok açıktır. Kıbrıs adası küçücük bir ülke olmasına ve adanın % 38'i Türk işgali altında bulunmasına rağmen Kıbrıs bağımsız bir ülke olarak dünya tarafından kabul edilip bütün uluslararası örgütlere de eşit üye olarak katılıyor. Yani TC'nin halklara karşı izlediği yayılmacılık politikasına ve Pantürkizme karşı oynayabileceği siyasi bir role sahiptir. Öte yandan PKK önderliğinde Kürdistan halkının yürüttüğü silahlı ulusal kurtuluş mücadelesi -ki 15 Ağustos'ta 9. yılına girer- Kıbrıs Rum halkı başta olmak üzere bütün Ortadoğu ezilen halklarının kurtuluşu için tek umut haline gelmiştir.

Teofilos Georgiades / Kıbrıs

Kader veya dünya tarihinin iki halkı birbirine nasıl bağladığını anlatmamız için iki halkın durumunu ve sorunlarının özünü özetle izah etmemiz gerekir.

Kıbrıs sorunu

Kıbrıs adasının tarihine ve eski eserlerine bakarak ilk Yunanlılar, yani bugünkü Rum halkının ataları, "Ahei" ırkından ve Peloponisos yarımadasından M.Ö. 1700 yılında "Doriis" Yunan ırkının baskısı altında kalmadan önce Kıbrıs adasına yerleşti. Yani adanın yaklaşık 4000 yıllık Yunan tarihi var. Buna karşı Osmanlı imparatorluğu zamanında Kıbrıs 1571 yılında işgal edildi ve bugünkü Kıbrıs Türk toplumunun ataları zorla müslümanlaştırılmış ve Türkleştirilmiş Rumlardır. Türkler adanın herhangi bir bölgesinde bir bütün olarak hiçbir zaman yaşamadıkları, aksine bütün köylerde, yani Rumlarla birlikte bir azınlık olarak son 400 yıldan bu yana yaşıyorlar. 1974'teki istilasıyla TC'nin "Türkler ordumun kontrol ettiği kuzeye gelsin, yoksa bütün adayı işgal ederim" şeklindeki şantajıyla Rumların canlarını kurtarmak için terkettikleri yerlerine Kıbrıs Türkleri yerleştirildi. 200.000 Rum'un terkettiği yerlere 80.000 Kıbrıs Türkü yerleştirildi. Nüfus boşluğunu doldurmak isteyen TC, Kürdistan'da uyguladığı sürgün politikasıyla nasıl ki, onların yerine Türkleri yerleştirmişse, bu politikayı bu sefer Kıbrıs'a karşı uygulamıştır. Evlerinden zorla veya kandırılarak binlerce Kürt insanı 1975 yılında Kıbrıs'a sürgün edildi. TC bir yandan Kürdistan'ı insansızlaştırma politikası uyguluyor, öte yandan da Kıbrıs'a nüfus aktararak Türk varlığını güçlendiriyor ve işgalci ordusu ile birlikte kuzeydeki Türk nüfusunu 200.000'e çıkarıyor.

1974'ten sonraki Rum liderliğinin hatalı politikasının sonucu, öyle bir durum yaşandı ki, sanki Kıbrıs'ta ayrı yaşayan bir Rum ve bir Türk toplumu var ve aralarında da sözümona bir toprak sorunu var. Bugün BM bu anlaşmazlığı ortadan kaldırmaya çalışıyor. Savaş, istila, katliam, Rum'un sürgünü, kültürünün ve eski eserlerinin yok edilmesi, mallarının talan edilmesi, esir ve kayıp Rum olayları, gerçek temelde hiçbir zaman ele alınmadı veya bunlar Kıbrıs sorununun sözde önemsiz ayrıntıları olarak görüldü. Yani Kıbrıs sorunu bir ülkenin başka bir ülkeye karşı savaş ve istila sorunundan çıkmış ve bu da iki toplum arasında bir anlaşmazlık olarak dünya toplumlarında lanse ediliyor. ABD'nin planları ve Birleşmiş Milletler'in "himayesi" ile New York'ta "Kıbrıs sorununa çözüm bulunmasına yönelik dolaylı görüşmeler" adı altında oynanan oyun budur.

TC'yi suçlu konumundan çıkaran bir başka faktör de Yunanistan'ın TC'ye taviz veren politikasıdır. "Davos" olarak bilinen süreç, TC'yi suçlu konumundan çıkardı. Artık Yunanistan Balkan'daki durumu kendisine karşı TC'den daha büyük bir tehlike biçiminde değerlendirerek TC ile sözümona bir "dostluk ve iyi komşuluk anlaşması"nı imzalamaya razı oldu. Ve bunun tek engeli olan Kıbrıs sorunu da bugünlerde New York'ta kaldırmaya çalışılıyor.

Haklı fakat güçsüz olan Kıbrıs Rum tarafı, yalnız 18 yıl direndi. Ve şimdi kendi topraklarını Türklerle paylaşmaya razı oluyor ve güneye de federal bir sistem aracılığıyla onları ortak yaptırıyor.

Kürdistan devrimi

Öte yandan Kürdistan halkı dünya uygarlığının beşiği olan Mezopotamya bölgesinde Medler ırkından gelen ve Ortadoğu'nun en eski yerleşik halklarından biridir.

Kıbrıs Rum halkı folklor grubu Bochum'da Kürt halkı ile birlikteydi

Çok aşiretten oluşan Kürdistan halkı, 1970'li yıllara kadar ulusal bilincinden yoksun bir halk konumundaydı. Yerel bilinç ve yerel kimliğe sahip olan Kürdistan halkı "böl ve yönet" politikasına daha kolay alet olup Osmanlı ve Jön Türkler tarafından sadece diğer halklara karşı değil kendisine karşı da kullanıldı.

Kürdistan tarihi yerel ayaklanmalarla doludur. Daha sonra PKK'nin ortaya çıkışı Kürt halkının ulusal kimliğine ve ulusal birliğine yol açmıştır. Özellikle Güney Kürdistan'daki boşluğun PKK tarafından doldurulması, Kürt halkını ulusal birliğine daha da yakın duruma getirmiştir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, gelinen aşamasından ulusal meclis, Botan-Behdinan savaş hükümeti ve ulusal ayaklanma beklenmektedir. Ayrıca, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin girdiği bu aşamada, TC yürüttüğü özel savaşın iflası, 20 Ekim 1991'deki erken seçimleri ve Mart 1992'deki Newroz katliamları ile yansıtılıyor

Bilindiği gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bir yandan halk ayaklanmaları ve öte yandan da gerilla taktikleri ile yürütülüyor. Şimdi ise bu, ulusal ordulaşma süreci ile halk savaşına dönüştürülüyor. 23 Mart tarihinde Rum TV'sinin katıldığım bir programında söylediğim gibi, ne kadar imkansız gibi görünürse görünsün bu halk savaşı süreci TC'nin bölünmesine ve Yugoslavyalaştırılmasına yol açıyor.

Yukarıda belirttiklerimi özetlersem: bir yandan Kıbrıs sorununu adil ve kalıcı bir çözümle sonuçlandırması imkansız olan New York'taki görüşmeler yürütülüyor ve bu süreçte Rum tarafı ABD başta olmak üzere, bütün Batılı dünyayı karşısına almıştır. Hatta sözümona "gerçekçi bir uzlaşmaya yanaşmak için baskı altındadır." Öte yandan ABD başta olmak üzere, bütün NATO müttefikleri ve Batı ülkelerini arkasına alan TC, Kürdistan halkına karşı amansız ve kirli bir savaş yürütüyor.

Her iki olgu, "Yeni dünya düzeni" ile bağlantılıdır. Ve bununla bir yandan Kıbrıs ve Kürdistan halklarının ezilmesine ve öte yandan da TC'yi bu iki sorunundan kurtararak onu yeni rolüne yönlendirme amaçlanmaktadır. Kıbrıs ve Kürdistan halklarının birbirleriyle bağlantıları, ortak kaderleri ve ortak mücadeleleri bu noktadan başlıyor. Buna göre, hepimizin ortak mücadelemizin stratejisini bu esas noktada odaklaştırmamız gerekir.

Yunanistan ile oyun

Türk devletinin en fazla korktuğu komşu Yunanistan'dır. Çünkü iki ülke arasında silinmeyen tarihi hesaplar var. Yunanistan kaybettiği toprakları unutabilir, fakat İstanbul'u hiçbir zaman unutmayacak. Türkler bunu çok iyi biliyor. Bir yandan Batı ülkelerini oyalamak isterken, diğer yandan ise Yunanistan ile arasındaki Ege, Batı Trakya ve Kıbrıs sorunlarını çözmeye yanaştığı imajını göstermeye çalışan TC, bu şekilde Yunanistan'ın vetosunu kaldırarak AT'den daha fazla siyasi ve ekonomik taviz almayı hedefliyor. Öte yandan Atina hükümetlerini oyalayarak veya korkutarak tarafsızlaştırıp bu cephesini sağlama almak istiyor ve böylece Kürdistan halkına bütün gücü ve şiddetiyle yöneliyor.

Bu yeni süreç, 1987 yılında "Mart krizi" ile başladı. İki ülkeyi neredeyse savaşa sürükleyen bu sahte krizden sonra siyasi bir diyalog başladı. Nisan ayında ise TC aniden AT'ye tam üye olmak için başvuruda bulundu. Papandreu hükümeti krizden sonra başlayan diyalog çerçevesinde bunu engelleyemiyordu.

Bundan sonra "DAVOS-1" süreci başladı ve Türk devleti AT'deki çıkarları doğrultusunda Yunanistan'ı kullanıyordu. Aynı zamanda Davos ile (Mart 1988) sözümona "iyi niyet ve kışkırtmacı eylemlerden uzak durma" süreci başladı. Artık TC Yunanistan'ın ellerini bağlamıştı. 1988 yılı Ağustos ayında Türk ordusu Kürdistan'da büyük çaplı bir harekat başlatmıştı. 1988 yılı gerilla mücadelesi açısından ölüm kalım meselesiydi.

Tabii bu "iyi ilişkiler" sürecinde, TC daha fazla inandırıcı olmak için Kıbrıs sorununu da karıştırdı. "İşte iki anavatan Kıbrıs sorununun çözümlenmesine yardımcı olacakmış!" Özal, Yunanistan'dan "iyi niyet" sertifikası almıştı. Sanki Kıbrıs sorunu işgal sorunu değildir artık.

Vassiliou iktidara gelince Kıbrıs için yeni bir diyalog başladı. TC yine herkesi alaya almıştı. Aynı zamanda AT'ye yaptığı başvurusu da reddedilmişti. Körfez savaşından sonra Kıbrıs sorunu için ABD Başkanı Bush'un girişimi başladı. İlle bu soruna çözüm empoze etmek lazım! "Yeni dünya düzeni" bu kolay işten başlasın!

Elli yıldır komünist tehlikesi kompleksiyle yaşayan Yunanistan, Balkanlar'daki gelişmelerle birlikte ve özellikle Skopya'nın Makedonya üzerine talepleri ile Yunan politikacılar paniğe kapıldı. Artık Yunanistan için TC'den daha çok küçücük Skopya büyük tehlike teşkil ediyordu. Aynı zamanda Arnavutluk-TC ve Bulgaristan-TC yakınlaşmasını gören Yunanistan kendisini TC'nin ablukasında hissetti. Durum bütün hızıyla Atina'yı yeni bir Davos'a sürükledi. Davos-2 (Mart 1992)'den hemen sonra, Kürdistan'da genel bir ayaklanma bekleyen TC, NEWROZ-92 katliamlarını gerçekleştirdi.

Şimdi de Mitsotakis hükümeti Skopya'ya karşı AT'de kazandığı sözümona zaferden sonra, (Yunan basınına göre Skopya'nın Makedonya ismi ile AT tarafından tanınmasını Yunanistan'ın engellemesi bir zaferdi) Kıbrıs sorununun ne pahasına olursa olsun çözümü ile iç politika için yeni bir zafer kazandırılacaktı. Aynı zamanda Yunanistan ile TC arasında 30 yıldan beri gerginlik yaratan Kıbrıs sorunu kaldırılacaktı. Yani Yunanistan kurtulacak ve TC'nin hoşgörüsünü kazanacaktı. Yani Kıbrıs'ı vererek TC ile yeni bir aşk dönemine başlanacak. 1960 yılında Kıbrıs bu mantıkla yine verildi. 1974'te TC adanın yarısını işgal etmişti. Bu sefer ise diğer yarısını alabilir.

Kıbrıs ile Kürdistan bağlantısı

TC'nin Kürdistan'da zorlandığı ve özel savaşı kaybettiği tartışılmaz bir gerçektir. Bu-

lunduğumuz aşamada ise kendisini kurtarmaya çalışacak olan Ankara'daki savaş hükümeti, bir yandan Yunanistan'ı pasifleştirmek amacıyla Kıbrıs'ı kullanıyor. Öte yandan da Batı'nın bütün desteğinin sağlanması amaçlanarak Kıbrıs görüşmelerini kabul etti. Belki de çözüme razı olmuştur. TC bütün askeri güçlerini kesinlikle Kürdistan'a kaydırmak istiyor. Unutmamalıyız ki, Kürdistan AGİK sınırları dışındadır. Tabii bu TC için bir "bumerag" olacak. Çünkü bu bölgeyi AGİK'in askeri kontrolü dışında bırakmak istiyordu. Yani istediği askeri kuvvetleri ve malzemeyi Kürdistan'da üslendirebilir. Öte yandan da bağımsız Kürdistan'ın ilanı için AGİK'in oylamasına gerek yok. Yani AGİK'in sınırları değişmeyecek prensibine uymaz. Bunun için Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin halk savaşına girdiği dönem TC için çok kritiktir. Yukarıda belirttiğim gibi TC bütün askeri güçlerini Kürdistan'a intikal etmek istiyor. Zaten askeri birliklerini Bulgaristan sınırından çekmeye başladı. Türklerin dediği, "Ege ordusu", Yunan adalarına karşı bir saldırı ordusu halindedir. Fakat bu aşamada ve Kürdistan'daki gelişmelere göre bu ordu işlevsiz durumdadır.

Bunun için TC, Yunanistan ile yakınlaşmayı ısrarla istiyor. Yani, Kürdistan'daki durumunun o kadar kötü olduğunu yansıtmadan sözümona iyi niyetle Yunanistan'a bir "jest" çekilecek. Tabii Kürdistan devrimi ezilirse, TC, Yunanistan'a yine yönelecek.

Aynı durum Kıbrıs için de geçerlidir. Bu New York görüşmeleri Kıbrıs'taki işgalci ordunun çekilmesini amaçlıyor. 40.000'lik ordu gücü Kürdistan'da yenilen ve iflas eden 3. ordunun birliklerinden oluşuyor. Taze kan lazımdır ve en uygun görülen Kıbrıs'taki savaşa hazır olan bu güçtür. Bunu çekmek istiyorlar. Tabii TC'nin Kıbrıs konusunda fazla taviz vereceğini beklememeliyiz. Yunan ve Rum tarafı herhangi bir çözüme razı oldular. "Çözüm sağlansın artık" diyorlar. Bunu gören TC, doğal olarak tavize yanaşmaz. Ordusunu çekebilir, fakat alacağı imtiyazlarla yine istediği zaman müdahale edebilecek.

Tabii durum böyleyken TC, muhalefetin veya özel savaş dairesinin tepkilerinden dolayı yine vazgeçebilir ve sorun çözümsüz kalabilir. Bu da Rum halkı için en iyi gelişme olacak.

Kürdistan'daki halk savaşı başlayınca, zaten kırsal alan gerilla kontrolündedir. Kıbrıs'taki işgalci ordunun takviyesini ve stratejik desteğini sağlayan merkezler Mersin Limanı, Adana, Batman ve Diyarbakır hava üsleridir. Bunlar bir gün halk savaşı çerçevesindeki ayaklanmalarla, Newrozlarla ortadan kaldırılacak. O aşamada Kırbrıs'taki işgalci Türk ordusu takviyesiz ve desteksiz kalıp esir duruma düşecek. Hava ve deniz desteksiz kalınca, Rum kuvvetlerine karşı fazla savunamaz. Bunun için Kıbrıs sorununun çözümü için acele ediyorlar.

Öte yandan Kürdistan'a askeri destek sağlayamayan Kıbrıs, siyasi ve ekonomik destek sağlayabilir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın bir grup Rum gazeteciye söylediği gibi, "Kıbrıs Kürdistan için dünyaya açılan bir penceredir" (1988). Bu çok anlamlı söz her şeyi ifade eder. TC'nin hem Kıbrıs'a, hem Kürdistan'a silah zoru ile empoze ettiği sözümona bir "barış" ortamı var. Buna karşı PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkı askeri cephede mücadele veriyor. Kıbrıs ise siyasi olarak uluslararası cephede savaşmalı. O zaman iki halkın zaferi daha erken olacak. Başka çare yok. TC'ye taviz vererek halklar kurtulamaz. Kıbrıs'ın kurtuluş yolu Kürdistan devriminin çizdiği yoldur. Zafer savaşan halklarındır.

"...Kürdistan'a askeri destek sağlayamayan Kıbrıs, siyasi ve ekonomik destek sağlayabilir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın bir grup Rum gazeteciye söylediği gibi, "Kıbrıs Kürdistan için dünyaya açılan bir penceredir" (1988). Bu çok anlamlı söz her şeyi ifade eder. TC'nin hem Kıbrıs'a, hem Kürdistan'a silah zoru ile empoze ettiği sözümona bir "barış" ortamı var. Buna karşı PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkı askeri cephede mücadele veriyor. Kıbrıs ise siyasi olarak uluslararası cephede savaşmalı. O zaman iki halkın zaferi daha erken olacak. Başka çare yok..."

ANAYASA MAHKEMESİ, 125. MADDE ve REJİM

"Devletin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü her şeyin üstündedir." Bu ilke, özel savaşın en şaşmaz ve vazgeçilmez düstürüdür. "Devletin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü", TC'nin, kemalizmin stratejik ilkesidir, varoluş nedenidir. "Her şeyin üstünde" sözü, bu ilkenin korunmasında izlenecek yol, yöntem ve araçları konusundaki sınır, ölçü ve yasa tanımazlığını açıklıyor.

Devletin kendisi, tüm kurum ve kuruluşları, kadrolaşması ve pratiği ile bu ilkeye bağlanmış ve ona göre biçimlenmiştir. Devletin hiçbir kurumu, organı, kadrosu; hukuksal, ideolojik, politik ve pratik yönelimi bu biçimlenişin dışında, ondan ayrı ve ona karşıt konumda değildir, olamaz!

Özel savaşın en belirleyici özelliği, karşı-devrimde, ulusal ve toplumsal muhalefeti, gerilla ve serihildanı bastırmada zorbalığı ve keyfiliği sınırsız ve ölçüsüz derecede yoğunlaştırması ve kurumlaştırmasıdır; bütün bunları "yasa" haline getirmesidir. Şöyle de denilebilir: Özel savaş, hiçbir kural, yasa ve ölçü tanımayan, kendini her şeyin üstünde gören keyfilik ve zorbalık rejimidir.

Türkiye'deki rejim böyle tanımlandığında Anayasa Mahkemesi'nin Terör Yasasıyla ilgili verdiği karar çok daha iyi anlaşılmış oluyor. Devletin kendini neye göre biçimlendirdiği, kendini hangi soruna kilitlediği sorusunun yanıtını kavrayanlar için Anayasa Mahkemesi'nin kararı hiç şaşırtıcı olmadı.

Nasıl ki, Demirel'in ağzından dökülen "şefkat", "hukuk devleti içinde" sözleri halkımız üzerinde patlayan mermiler ve bombalar biçiminde somutluk kazanıyorsa, aynı şekilde, "bağımsız yargı" olarak yansıtılan organların somut kararları da başka türlü olamazdı, olamazdı.

Çünkü Anayasa Mahkemesi'ni bağlayan en temel ve sıradan burjuva hukuk ölçüleri değil, özel savaşın politik tercihleri ve ihtiyaçları olacaktı. Kendisinin de özel rejimin bir parçası, bir kurumu olmaktan başka bir özelliği yoktur. "Bağımsız mahkemeler", "hukuka bağlılık" gibi sözler safsatadan başka bir şey değildir. Söz konusu olan Kürt sorunu, resmi ifadesiyle, "devletin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" oldu mu, akan sular durur, en sıradan burjuva hukuk kuralları ve gelenekleri rahatlıkla çiğnenir. Aslında benzer durumlar tüm burjuva toplumlar için geçerlidir; fakat son tahlilde burjuva ekonomik ve siyasal düzeninden bağımsız bir hukuk ve yargı kurumlaşması yoktur!

Fakat rejimin faşist-özel savaş biçimi olması nedeniyle her kurumun işlevi ve niteliği çok daha açık ve net olarak kendini ortaya koyar. Gizleme, dolaylı yansıtma gereği duymaksızın...

Terör Yasası ile siyasal rejimin kendisi arasında doğrudan, kesin, şaşmaz ve açık bir ilişki var: Yasa, özel savaşın bir yönetim biçimi olarak yaygınlaşmasını ve yoğunlaşmasını en üst noktaya çıkarması ve yasal dayanaklarını geliştirmesi demek oluyor.

Dolayısıyla Anayasa Mahkemesi'nin rejimin kendisiyle doğrudan ilgili olan böyle bir yasanın özüne ve bütünlüğüne dokunması mümkün değildir. Somut pratikte gerçekleşen de budur. Böylece Anayasa Mahkemesi'nin rejim içindeki konumu, çok açık ve hiçbir ikircikliğe yer vermeyecek şekilde açığa çıkmış oluyor.

Bütün bu gerçekler, Türkiye'de demokrasi sorununun ne denli köklü ve radikal bir içeriğe sahip olduğunu, birkaç reformla düzeltilemeyecek kadar köklü bir devrim sorunu olduğunu net olarak ortaya koyuyor.

Anayasa Mahkemesi'nin vermiş olduğu kararın bir boyutu daha var: 125. maddeden yargılanan Kürt tutsakları şartlı tahliye kapsamı dışında tutan karar ile Terör Yasası'nın bütünü için verilen karar arasında bir iç tutarlılık söz konusudur. Olaya özel savaş açısından yaklaşılıyor; özel savaş politikası, güncel yönelimi ve tercihleri bağlamında değerlendiriliyor.

Özel savaş, güncelde topyekün bir halkı, onun bütün diri yanlarını, devrimci-direnişçi dinamiklerini katliamlarla hedefliyorken, tutsaklara başka türlü yaklaşılması beklenemezdi. Verilecek karar, 125. maddeyi şartlı tahliye kapsamına almak bir yana, tutsakları rehine konumlarını daha da vurgulayıcı, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir şantaj ögesi olarak kullanıcı bir nitelikte olacaktı. Öyle de yaptılar.

En temel burjuva hukuk kurallarını ıymış, daha önce aynı konuda verilmiş kendi kararlarını ıymış, "kanun önünde eşitlik"miş, bütün bunların bir anlamı olamazdı. "Devletin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü her şeyin üstünde" idi ya!..

125. maddenin şartlı tahliye kapsamı dışında tutulması gerektiğini vurgulayan Anayasa Mahkemesi, bunu da 125. maddenin tanımladığı suçun "organize bir suç olarak devam ettiği" gerekçesine dayandırıyordu. Bu, özel savaş ve ulusal kurtuluş savaşının kabul edilmesinden başka bir şey değildir. Ceza hukukunda "cezanın bireyselliği", burjuva hukukun en temel kurallarından biridir. Anayasa Mahkemesi bu kuralı çiğniyor; 146. madde ile ilgili vermiş olduğu iptal kararının gerekçelerini görmezmezlikten geliyor, bunda bir sakınca görmüyordu.

Fakat belirtmeliyiz ki, Anayasa Mahkemesi bu kararıyla şu gerçekleri bir kez daha göstermiş oluyordu:

1- Özel rejimin bir parçası olduğunu ve özel savaşın ihtiyaçları ve tercihleri doğrultusunda hareket edebileceğini;

2- Genelde ulusal kurtuluş mücadelesine özelde PKK tutsaklarına Türk hukuk kurallarının uygulanmayacağını, ancak kuralsız bir savaşın dayatılacağını ve bunda ısrarlı olduklarını;

3- Zımnen de olsa, rehin tutulan tutsakların "savaş esirliği" konumunu kabul ettiğini...

Haklı bir ulusal mücadele ve buna dayatılan çok boyutlu özel savaş gerçekliği, güncel gelişmeleri belirliyor. Bu noktada tüm yalan, demagoji ve çarpıtmalarıyla özel savaşı teşhir etmek, TC'ye uluslararası savaş hukukunu tanımaya ve uymaya zorlamak devrimci ve demokratik görevlerden biri oluyor!..

125. madde ile verilen karar ve buna karşı tavır yalnız başına düşünülemez. Anayasa Mahkemesi'nin 125. madde ile ilgili aldığı karar, tutsakların siyasal rehin konumunu onayladığı gibi, zımnen de olsa "savaş esirliği" konumlarını kabul ediyor.

Bundan hareket ederek salt savaş esirliği talebini odağına alan bir eylem kampanyası açmak olayı daraltırmak ve eksik almak demektir. Daha bütünlüklü istemler ve hedefler esas alınarak, 125. madde ile ilgili tavır belirlenmelidir.

TC'nin özel savaş uygulamaları bir bütündür. Yasa, ahlak, ölçü, sınır tanımayan kirli bir savaş! Dolayısıyla TC'yi, uluslararası savaş hukukunu tanımaya ve uymaya zorlamak, 125 ile ilgili istemleri bu bağlama oturtmak doğrudur. Buna göre:

a) TC, Kürdistan'da kirli bir özel savaş yürütüyor! "Teröre karşı mücadele" bir safsata ve bir ideolojik kamuflajdır.

b) Özel kirli savaş, bir "iç güvenlik önlemi" olarak değerlendirilemez. "Terörle mücadele", "iç güvenlik", "olağanüstü hal" yaşanan kirli sömürge savaşını örtbas etmeye, gizlemeye, maskelemeye yarayan ideolojik ve hukuksal kavramlardır.

c) TC, Kürdistan'da kendi hukukunu da uygulamıyor. Anayasa Mahkemesi'nin 125. madde ile ilgili verdiği karar, bu olgunun somut kanıtlarından biridir.

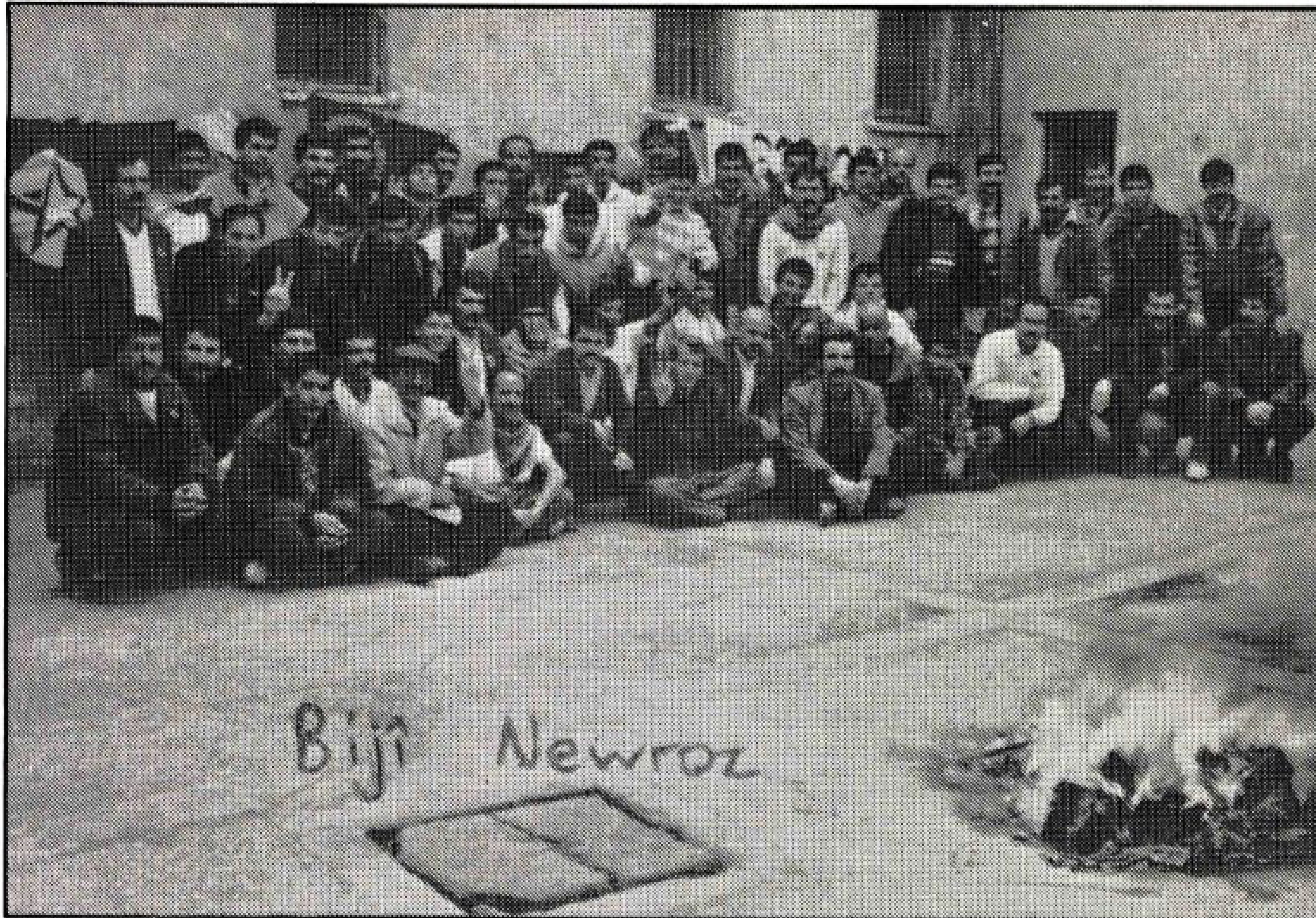
d) TC, uluslararası savaş hukukuna uymalıdır. Cenevre Sözleşmesi'nin bütün hükümlerine uymalıdır.

Yine bu bağlamda;

e) PKK savaşan taraf olarak resmen kabul edilmeli, tutsaklar Cenevre Sözleşmesi'nin hükümlerine göre "Savaş Esirliği" statüsünde görülmelidir vb...

Anılan istemler temelinde yürütülecek kampanyalar siyasal açıdan daha anlamlı ve etkili olur.

Kirli özel savaşı bütün boyutları ve ögeleriyle teşhir ve tecrit etmek, iç ve dış kamuoyunun bilincine işlemek önemli ve esastır. 125. madde ile ilgili alınan karara karşı tavır bu çerçevede ele alınmalı. Sorunu darlaştırmak ve genel siyasal boyutlarından soyundurmak doğru değildir...

Malatya Cezaevi'ndeki savaş tutsaklarımız

Sanat, sanatçı ve HUNERKOM üzerine bir söyleşi

HUNERKOM kurumu adına Kürdistanlı bütün sanatçılara bir çağrımız vardır. Sanatsal alanda yeteneği olan, bu yeteneklerini geliştirmek, halkın hizmetine, halkın mücadelesine sunmak isteyen bütün Kürdistanlı sanatçıları HUNERKOM'un çatısı altında toplanmaya ve çalışmaya davet ediyoruz.

Berxwedan: Sizinle HUNERKOM üzerine bir söyleşi yapmak istiyoruz. 1984 yılında Almanya'nın Köln kentinde kurulan HUNERKOM, ulusal kurtuluş mücadelemizin sanatını üretmeye çalışmıştır. Bu alanda yaptığınız çalışmaları değerlendirelim. Sanat ve sanatçı üzerine söyleşelim. Söyleşimizin amacı HUNERKOM'un önünü açmak, eksikliklerini gidermek olsun.

Serhat: Bu konuşmamız bir röportaj değil de, bir sohbet olsun, daha yararlı olur kanısındayım. Seyitxan arkadaş uzun süreden beri HUNERKOM'da çalışıyor. Mümkünse bize HUNERKOM'un geçmişini anlatsın ondan sonra bazı konularda sohbetimizi sürdürelim.

Berxwedan: Seyitxan arkadaş girişi siz yapın. HUNERKOM öncesinden başlayabilirsiniz.

Seyitxan: 12 Eylül darbesinden sonra binlerce Kürdistanlı politik insan Avrupa alanına geldi. Daha önceleri değişik nedenlerden dolayı Avrupa'ya gelip yerleşen Kürdistanlı bir kitle vardı. Süreç içinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bu insanları etkilemeye başladı. Kürt kitleleri arasında yürütülen siyasi faaliyetler sonucu politik bir potansiyel oluştu. Bu potansiyelin duyarlılığı arttıkça bir araya toplanmaları, gece düzenlemeleri durumu ortaya çıktı. Bu dönemde yeteneği olan bazı arkadaşlar kendi olanaklarıyla bazı etkinliklerde bulundular. Ulusal kurtuluşçu sanatı geliştirmek için çaba harcadılar. Süre içinde sanatın önemi giderek anlaşılmaya başlandı. Ulusal kurtuluş mücadelesinin sanat cephesinin önemi belirginleşince HUNERKOM kuruldu. HUNERKOM kurulunca Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sanat cephesi asgari de olsa örgütlü bir çekirdeğe kavuştu. Halkımızın çektiği acıları, ülkemizdeki işgali, cezaevlerinde insanlarımızın yaşadığı dramı, halkımızın haklı isyanını, düşmanına karşı savaşta kahramanca direnerek şehit düşen insanlarımızın başkaldırısını sanat aracılığıyla dile getirdi. Bu direnişçi, yeniden dirilişi, öze dönüşü sağlayıcı sanat, kitlelerrin uyanmasında, birleşmesinde, coşmasında, ulusal kurtuluş mücadelesine kanalize olmasında etkili oldu.

Berxwedan: HUNERKOM'un başka özellikleri...

Seyitxan: HUNERKOM'un en önemli özelliği, toplumumuzda alternatif sanat ve sanatçı yaratma amacında olmasıydı. Bizim toplumumuz ve geleceğimiz açısından bu çok önemliydi. Çünkü Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da cumhuriyet tarihi boyunca Kürt sanatı ve Kürt kültürü katledildi. Kürt sanatı ve Kürt kültürünün gelişmesine müsaade edilmedi. Kültürümüz ve sanatımız, işlenmemiş bir yığın veya sert rüzgarlar altında hayatını idame ettiren bodur, meyve vermeyen bir ağaç halini aldı. Kürt asıllı "sanatçılar" ise halkımızın ham kültürünü, Türk kültürünün hammaddesi olarak işlediler ve Türk kültürü ve sanatı olarak piyasada pazarladılar. Halkımızın işlenmemiş ham kültürünü işleyerek Türk kültürünü zenginleştirdiler. Ve bu kültürle halkımızı vurdular. Kültürsüzleştirdiler, sanatsızlaştırdılar.

Berxwedan: Bu konuyu biraz daha açsak...

Serhat: Ham kültürümüzün işlenip Türk kültürü haline getirilmesi, bu kültürle halkımızın vurulması, düşürülmesi, kültürsüzleştirilmesi, köleleştirilmesi, düşüncesizleştirilmesini anlatmak istiyor arkadaş. Ben şöyle bir örnekle bunu anlaşılır kılmak istiyorum. Türkiye Cumhuriyeti ülkemizde hammadde olan demiri topraklarımızın altından bizim işçilerimizle çıkarıyor. Yük trenleriyle Türkiye'ye taşıyor. Bu ham demiri işliyor, tüfek, tabanca, süngü üretiyor. Sonra bu silahlarla halkımızı öldürüyor, korkutuyor, köleleştiriyor. Kültürümüzü de aynı böyle kullanıyor, Adıyaman folklorünü, Elazığ müziğini, Hakkari oyunlarını Kürt asıllı kişilere işlettiriyor. Türk kültürü haline getiriyor. Bununla kültürel olarak güçleniyor. ve halkımızı kültürsüz, cahil, yolsuz yordamsız bırakıyor.

Berxwedan: Anlatmak istediğiniz anlaşıldı. Alternatif kültür, altarnatif sanat, alternatif sanatçının zorunluluğu burada gerekli oluyor.

Seyitxan: HUNERKOM, bu durumdan dolayı gıdasını kültürümüzden alan ama, kültürümüzü ve sanatımızı yiyip bitirmeye çalışan, adeta bir vampiri andıran sömürgeci kültür ve sanata, bu sömürgeci kültür ve sanatın üreticisi durumunda olan "sanatçı"ya alternatif bir sanat ve sanatçı yaratmayı amaçlamıştır.

Berxwedan: Serhat arkadaş, Seyhitxan arkadaşın sözünü ettiği alternatif sanat ve sanatçıyı nasıl yaratacağız?

Serhat: Önce sanat ve sanatçı nedir veya sanat nedir, sanatçı kimdir onu öğrenmemiz gerekiyor. Benim bilebildiğim kadarıyla insanın üretim yapmasıyla birlikte üretimin bir yansıması olarak sanat da ortaya çıktı. Eskiden sanat kollektifti. Çalışmanın, üleşimin, bölüşümün kollektif olduğu gibi. Türküler koro halinde söylenirdi. Tiyatroyu topluluklar yapardı. Dansa tüm gruplar katılır, halay kafilelerle çekilirdi. Sınıfsız toplumda bireysel sanata fazla rastlanmaz. Ama eski toplumlarda güçlü bir sanatın olup olmadığı tartışma konusu.

Güçlü sanat ve sanatçı sınıflarla birlikte doğdu. İnsanlar kendi yediklerinden fazla ürün üretmeye başlayınca ve bu ürünleri muhafaza etmeyi öğrenince bu ürünlerle beslenen profesyonel sanatçılar ortaya çıktı. Ve asıl sanat dediğimiz ürünleri tarihte bunlar yarattılar. Köleciliğin kurumlaşmasıyla sanat ve sanatçılarda sınıfsal bir özellik kazandılar. Böylece ilerici ve gerici sanat ve sanatçı doğdu.

Sanat nesnel gerçeğin imgeler yoluyla anlatılmasıdır. Sanatçı, halkın içinde yaşadığı olumsuz koşulları bilince çıkaran, halkın acılarını kendi acıları olarak bilen, geleceği gören, geleceğin önüne gerici güçlerin kurduğu barikatların aşılması için halkı harekete geçiren kişidir. Bu belirlemeler ışığında ülkemizdeki sanat ve sanatçı olayına baktığımızda korkunç bir manzara ile karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Cumhuriyet tarihi boyunca ülkemizde üretilen sanat, halkımıza yabancı, sömürgeciliği, işgalciliği yüceltici, halkımızı alçaltıcı, kültürümüzü dışlalayan, dilimizi yazasklayan, kültürmüzü hakim olan ulusun kültürünün hammaddesi olarak kullanan bir özelliğe sahiptir. Sanatçı burada sadece sömürgeciliğin bir aracıdır. Sanatımızın ve kültürümüzün katliamcısıdır.

Bu sanat ve sanatçıya karşı yaratmak istenen sanatçı ve sanat ise; ülkemizin ve halkımızın gerçekliğini dile getiren, sömürgeciliğin bütün iğrençliğini halkın gözleri önüne seren, yeni bağımsız demokratik bir toplumun, daha iyi, daha güzel bir geleceğin ufuklarını halkımıza gösteren, güzele, iyiye varması için yapılması gerekenleri halka öğreten özelliğe sahip olmalıdırlar.

Berxwedan: Söylemek istediklerinizi anlaşıldı. Sanat ve santçı konusuna ilerde biraz daha eğileceğiz. Şimdi Sefkan arkadaş HUNERKOM'un yaptıklarını, yapmadıklarını ve bundan sonra yapmak istediklerini anlatırsa, tartışabileceğimiz bazı sorunların ipuçları ortaya çıkar sanırım.

Sefkan: HUNERKOM, günümüze kadar ulusal sanatı toparlamada, ulusal sanatçıyı biçimlendirmede, halkımızın dilini, kültürünü ayaklandırmada, kültürmüzü ve sanatımızı uluslararası kumuoyunda tanıtmada rolü olmuştur. Seyitxan arkadaş ülkemizin Orta-Kuzey-Batı'sında kültürümüzün ve sanatımızın karşı karşıya kaldığı durumlara değindi. Ben ise ülkemizin Güney parçasındaki durumuna kısaca değinmek istiyorum.

Ülkemizin Güney parçası Orta-Kuzey-Batı ile karşılaştırıldığında asimile, kültürel imha, sanatın katliamı fazla değildir. Gelişmesine fazla müsaade edilmemiştir. Kültürümüzün ve sanatımızın alt yapısı her zaman var olmuştur. Özellikle 1940'lardan sonra, şiirde, türküde, müzikte, folklorda, edebiyatta bir uyanış, bir kıpırdanma görülür. PKK'nin doğuşu ve ulusal kurtuluş savaşının başlamasıyla kültürel ve sanatsal kalkış burada daha güçlüdür. Bence HUNERKOM ülkemizin dört parçasından uzak veya kopuk olmamalıdır. Kurumu Avrupa'da olabilir. Bu fazla önemli değildir. Ama kurumu oluşturan sanatçıların ülkeyi, halkı yaşamaları gerekiyor. Ülkemizin dört parçasının müziğini araştırmaları, dinlemeleri gerekiyor. Dört parçadaki türküleri derlemeleri, Sorani, Kurmanci, Zazaki vs. lehçelerde türkü söyleyen bütün dengbejlerin bütün türkülerini kasetlere çekmek, bunlar üzerinde çalışmak büyük bir önem taşıyor. Ülkemizin bütün yörelerinin folklorünü öğrenmek derleyip toparlamak, üzerinde çalışıp yeniden yorumlamak, yeniden yaratmak çok önemlidir. Ayrıca ülkemizdeki masalları, manileri, destanları, tekerlemeleri, atasözlerini toparlayıp kültür hazinesi haline getirmenin önemli bir görev olduğunu bilmemiz gerekiyor.

Halkımızın kültürünü araştıran, derleyen, toparlayan, inceleyen, sonuçlar çıkaran, yeniden yaratan, geçmiş ile gelecek arasında bağ kuran, halkın ruhunun derinliklerini bilen kişi sanatçı olabilir. Bu da yetmez, evrensel kültürü, evrensel sanatı öğrenmek, evrensel müziği incelemek, bizim kültürümüz, sanatımız, müziğimiz ile evrenseli kaynaştırma, evrenselden yararlanma evrensele katkı yapma konusuna önem vermekle karşı karşıya olduğumuzun bilincinde olmamız gerekiyor.

Berxwedan: HUNERKOM bu anlattıklarınızı yeterince yapabildi mi?

Sefkan: Yeterince yapamamıştır. Bunun yanında ulusal kurtuluş savaşımımızın yarattığı –sanat, türkü, tiyatrove folklor için– tonlarca malzeme vardır. Ülkemizde her gün on binler ayağa kalkıyor, bin yıllık köleci gelenek ve görenekler yıkılıyor. Her şey alt üst oluyor. Genç insanlar ateş közlerinde diri diri pişiriliyor. Sömürgeciler tarafından öldürülmek için aranan erkeklerin izi, eşlerinin rahminde aranıyor, katledilen insanlarımızın cesetleri kasabalıların korkutulması için helikopterlerden kasaba karakollarının bahçelerine atılıyor. Şehitlerimiz çöplüklere gömülüyor. Ülkemiz baştan başa bir mezarlık veya artık mezarlarımızın yeri belli değil.

Yine ülkemizde alçalan insanlar, karın doyurma karşılığında geleceğini kurşuna dizen insanlar, buna karşı yücelen dünyada rastlanmayacak fedakarlıklarda bulunan insanlar, düşmanın eline geçmemek için elbombasını göğsünde patlatan genç kızlar, düşmanın dayattıklarını reddederek açlıktan ölen insanlar vardır. Bunların tümü sanatın konusudur.

HUNERKOM bunları yeterince işleyememiştir. Önümüzdeki dönemde bu malze-

meyi işlemek ama yaratıcı bir tarzda sanatsal olarak işlemek çok önemlidir.

Berxwedan: Sizce HUNERKOM, devrimci sanatçı yetiştirmede yeterince başarılı oldu mu?

Sefkan: HUNERKOM'un 8 yıllık bir geçmişi vardır. Avrupa alanında sanat alanında yeteneği olan çok sayıda Kürdistanlı yurtseverin olduğu kesin. Bunları bir çatı altında toplama, yeteneklerini açığa çıkarma, eğitme, yetiştirme, olanak sunma, yaratıcı olanlarını seçme konusunda yeterince çaba harcanamadı. Bu konuda bazı çabalarımız oldu.

Berxwedan: Biraz dar düşünme, işi pratikle sınırlama HUNERKOM faaliyetlerini, gecelere çıkma, kaset yapma, az sayıda arkadaşla yetinme gibi bir pratik söz konusu değil mi? HUNERKOM'un bünyesinde araştırma, müzik, folklor, tiyatro, sinema, teknik bölüm, resim bölümlerini oluştursaydı, bu alanlarda usta sanatçılar yerleştirilseydi bir okul sistemine gidilseydi, gereksiz mi olurdu?

Sefkan: felsefeci, iyi bir estetikçidir. İyi bir düşünürdür aynı zamanda.

Kendini halka adamak militanlığın ölçüsüdür. Buna katılıyorum. Ama kendini halka adamanın biçimleri vardır. Bir gerilla komutanı kendi geçmiş kişiliğini aşarak, yeni bir kişiliğe ulaşarak takımını iyi örgütleyerek, keşfini iyi yaparak, takımının bireyleri arasındaki sorunları çözerek, baskınları ve geri çekilmelerini iyi yaparak kendini halkına ve onun davasına adar.

Sanatçı bir militan, kendi eski kişiliğini aşarak geleceğin kişiliğine ulaşmak zorundadır. Bu sanatçı militan için çok önemlidir. Çünkü sanatçı sanatıyla halkın duygu ve düşünce dünyasını değiştiren, geleceğin ufkunu halka gösteren, geleceğin kapılarını halka açan kişidir. Kendi duygu, düşünce ve kişiliğini değiştirmeyen, kendi yaşam tarzını değiştirmeyen sanatçı halkı nasıl değiştirir, geleceğin ufkunu nasıl halka gösterir? Bunu kendinde gerçekleştiren kişi militan sanatçıdır.

HUNERKOM'la sanat, sanat ile altmış bin Kürdistanlı yurtsever Bochum stadyumunda bütünleşti

Serhat: Bunlar biraz olanak sorunu, biraz da bizde sanatçının kendi kendisini dönüştürme sorunudur.

Berxwedan: Yani kendi kendisini dönüştürmeyen sanatçı başka sanatçıları yaratamaz, çalıştıramaz, işletemez, organize edemez demek istiyorsunuz?

Serhat: Evet, sanatçı bir militan olmak zorundadır. Dönem, halkımızın içinde bulunduğu durum, savaşımızın vardığı düzey bizden bunu istiyor.

Berxwedan: Militanlıktan neyi anlıyorsunuz?

Serhat: Kendisini halkının davasına adamış kişiye "militan" derim.

Berxwedan: Sizinki genel tanım. Sizin tanımınıza göre Komiser Memo romanındaki Komutan Rapo ile Lenin arasında fazla bir fark yoktur. Çünkü ikisi de militandır.

Sefkan: İkisi arasında fark vardır.

Berxwedan: Evet vardır. Biz burada farklar üzerinde biraz tartışalım. Komutan Rapo iyi bir militandır. Ama kendi alanında iyi bir militan, iyi bir pratikçidir. Savaşçılara cesaret verir. Cesurdur. Düşman birliklerine iyi darbe vurur. Yani silahlı mücadelede başarılıdır. Kendisine dikte edilen planları iyi uygular. Ama plan yapamaz, proje üretemez. Geleceğin detaylarını göremez. Topluma yön veren, toplumu dönüştüren politika üretemez. İyi kurşun sıkar, iyi düşman kovalar, iyi hain cezalandırır, iyi koşar, iyi gizlenir. Dişi ağrıyan arkadaşlarının dişlerini çivi kelpetteni ile iyi çeker. Militan derken komutan Rapo'yu ölçü almak yeterli değildir. Elbette devrimin Rapolara ihtiyacı vardır veya Rapolarsız devrim yapılamaz. Ama devrimin sadece Rapolarla yapılacağını kimse iddia edemez. İyi bir militan da hem biraz Rapoluk, hem Leninlik, hem Rapoluk, hem Ho Chi Minlik olmalıdır. Örneğin, Guevera'da Rapoluk vardır. Ama Rapo değildir. Rapoluk vardır ama iyi bir şairdir. İyi bir edebiyatçıdır. İyi bir politikacı, iyi bir Gerisi pratiktir. Eserini yaratırken disiplinli çalışır. Emek harcar, yoğunlaşır, üretici, yaratıcı olur. Ekip çalışması yapar. Sanatının üretiminin başlanmasından kitlelere sunulma aşamasına kadar rol alır ve kitleleri ayağa kaldırır. Tıpkı bir gerilla komutanının yaptığı gibi. Sanatçının ulusal kurtuluş savaşımızdaki konumu gerilla komutanının konumu gibi olmalıdır. Aralarındaki fark birisi işini mermiyle, kurşunla yapar, diğeri, sözle, müzikle, jestle, mimikle. Birisi halkın duygusunu, iç dünyasını değiştirmeye elverişli hale getirir. Diğeri örgütler, derler, toplar, ayağa kaldırır. Sanatçının görevi sanatı düşmanı ülkemizden kovmak için iyi bir silah haline getirmektir. Bunu da militan sanatçı yapabilir.

Serhat: Buna ulaşmak önemli bir sorun. Birçok çevrede sanatçılık hala çok değişik olarak anlaşılıyor. Bireyci yaşayan, örtülü çalışmaya gelmeyen, halktan kopuk olan, halkın nabzını elinde tutmayan, ülkesindeki gelişmeleri izlemeyen, ülkesindeki siyasal depremi gerçekleştiren, hareketin mantığını kavramayan, halkın siyasal ve politik hatta örgütsel düzeyinin gerisinde seyreden kişiler kendilerini sanatçı zannediyor. Bunların sesi güzel de olsa iyi de düşünseler, gelecek adına neyin yaratıcısı olabilirler?

Berxwedan: Çok iyi bir noktaya temas ettiniz. HUNERKOM'un bünyesinde doğru sanatçılık anlayışı tam olarak oturmamıştır. Bu sorunu kişiler kendi içinde çözmedikleri için geleceğe doğru yükselmede zayıflık var. Eski yaşama dönüşler görüldü. Devrimin militan sanatçısı ile eskinin piyasa sanatçısı arasında bir bocalama söz konusu.

Seyitxan: Sorunlarımızı ve kendimizi hızla aşmamız gerekiyor. Kendimizi, çevremizi değiştirmemiz kaçınılmaz. Eğitim, yaratıcı olma, ekip çalışması yapma, profesyonelleşme, işbölümü, yani ihtisaslaşmanın gerçekleşmesi gerekiyor. Bu artık kaçınılmaz bir durumdur.

Berxwedan: Son olarak söyleyeceğiniz veya üzerinde durmak istediğiniz bir durum var mı?

HUNERKOM kurumu adına Kürdistanlı bütün sanatçılara bir çağrımız vardır. Sanatsal alanda yeteneği olan bu yeteneklerini geliştirmek, halkın hizmetine, halkın mücadelesine sunmak isteyen bütün Kürdistanlı sanatçıları HUNERKOM'un çatısı altında toplanmaya ve çalışmaya davet ediyoruz.

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Bir zafer maratonu: 15 AĞUSTOS

Baştarafı 1. sayfada

bir insanlık eyleminin, ulusal kurtuluş savaşımının, toplumsal özgürlük hamlesinin adıdır. Bu atılımın bir gün bile yürütülmesinin mucize gibi göründüğü, düşmanın gerçekten, "birkaç günde tamamen yenerim" biçiminde kendisini inandırdığı, dostların da; "taş çatlasa ömürleri 1-2 aydır" dedikleri ve bir anlamıyla fazla umut bağlanmayan bu gelişme tüm tahminleri aşarak ve her yıl temposunu daha da hızlandırarak devam ediyor. Bu hamle insanlığın da tamamen dikkatini çeken ve mucize kabilinde değerlendirilen bir halkı kendi adını bile kabul etmekten çekinen bir gerçeklikten "mutlaka zafere ulaşırız ve hiçbir engel bizi durduramaz" biçiminde bir gelişme içine çeken bir eylemin adıdır da. Son derece çelişkili, içinden bir tarihin yeniden gözden geçirildiği, bin yılların kördüğümlerinin bir bir çözümlenmeye çalışıldığı, düşüren ve düşürülenin inceden inceye eleştiriye ve düzeltilmeye tabi tutulduğu, "ölürüm de kalkamam, yürüyemem" şeklindeki umutsuz anlayışların egemen olduğu ve bunun etkilerinin sürekli öncüye de taşırıldığı ve asla insanlık için hiçbir geleceğin vaat edilmediği bir ortama karşı savaşın da adı oluyor.

Tarih bu yıllar hakkında giderek daha fazla değerlendirmeler yapacaktır. Eğer bugün bir halkın oldukça kararlı bir biçimde de zafere inandığı ve kendini varedebilecek imkanlara kavuşturduğu bir gerçekse, inanıyoruz ki, bu yıllar üzerine çok şeyler söylenecek, yazılacaktır. Ve bu anlamda diyoruz ki; bu yıllar, yaşanan yıllar değil, bir anlamda yaşanmayan yıllardır. Neden? Kimler, bu yılları nasıl yaşadı? Gören göz, duyan yürek, beyinler, bu yılları ne kadar anladı, duydu? Belki de bir rüzgar gibi geçti denilir. Elbette yaşanan bir gerçeklik de var ve hatta tek özgürlük yaşamı biçiminde bir çekirdek yaşam söz konusudur. Bu yıllarda gerçekten insanlığın yeniden dirilişi, bir ulusun kurtuluşu, bir halkın özgürlüğünün her yönüyle gerçekleyişi için muazzam tohumlar serpiştirilmiştir. Muazzam derken, zenginlik ve nitelik anlamında söylüyoruz. Kenarından geçebilirsiniz, göremeyebilirsiniz ama, inanılıyor ki, her geçen gün bu topraklarda yeşerecek her şey bunu iyi kanıtlayacaktır. Şimdiden bunun kanıtları var. Biz eylemimizi neye karşı, nasıl yaptığımızı biliyoruz ve bu anlamda bu yıllar aynı zamanda umut yıllardır; ekilen ama, henüz tam yeşermeyen ve ürünleri biçilmeyen yıllardır.

Bugün ortaya çıkan başarılar bizim açımızdan başarı bile denmeyecek kadar sınırlıdır. Biz asıl gizli olduğunu, daha ileride bol ürün vereceğini düşünüyoruz. Bu anlamda umutluyuz. Şüphesiz biz müthiş bir tempoyla bu yılları yaşadık ve eminim ki, bu temponun içinde yürüyorum diyenlerin halen pek de kavrayamadıkları, bizzat savaşanlar da dahil, bu iş nasıl oldu da, ben nasıl yürüyorum biçiminde bir sorunun doğru anlamına bile ulaşamadıkları süratli maraton yürüyüşüdür.

Gerçekten bu yılların anlamı üzerinde az değerlendirme yapmadık; yine tarih şahittir ki, ölesiye yıl yıl, ay ay, gün gün bile bir değerlendirme yapılmıştır. Ama, şunu da biliyoruz ki, duyacak yürek, düşünecek beyin, görecek göz, işitecek kulak fazla yok ve yadırgamıyoruz da. Bu bizim ulusal, toplumsal gerçekliğimizdir. Bireyimizin mentalitesini biraz bildiğimiz için, geçeriz dedik. Tarih, hiç de bu tip avanakların ayaklarına takılamayacak kadar ciddidir dedik. İyi ki, güzel ki, biz bunları böyle görerek yürüdük.

Geçirdiğimiz yıllar çok görkemliydi, süratli bir yarıştı. Çok büyük bir duyarlılıkla fazla hiçbir şeyi ayak altında ezmemeye çalıştık. Aslında büyük bir maraton koşusuyla bir finişe geçtik. Yani bir ipi göğüslemeye çalışıyorduk, onu alkışlıyorduk, onu alkışladılar; iyi ve yerinde bir alkıştı, coşkunun anlamı da böyledir. Dediğim gibi, daha çok açığa çıkan yılları değil, ileride daha da ortaya çıkacak yılları geçirdik. Güçlü edebiyatçıların yorumlarıyla ileride anlatılmaya çalışılacaktır; resimlenecek, türküleştirilecektir bu yıllar. Askeri ve siyasi olarak sonuçlar daha kapsamlı çıkarılacaktır. Biz yaptıklarımıza, konuşup yazdıklarımızla sadece tarihe belge bırakmak için alelacele bazı işaretler verdik. Bu dönemin ruhunun bu dönemin yaratmak istediği insanın özgür kişiliğin başarmak veya yaratmak istediği yaşamın kendisi nedir? Bu, gerçekten büyük çabalarla, ancak başlıbaşına başka savaşımlarla halledilecek bir meseledir. Ama, temel işaretler var; sıradan bir çabayla birisi kendini dürüstçe verdiğinde oldukça feyz olacak, yaman çalışmalar söz konusu olacaktır. Belirleyici, esasa tamamen sadık kalındığında, her türlü sonuca başarıyla gidebilecek çalışma mümkündür. Halk ordusunu geliştirmek için her türlü esas var; insanlık için bile öğretici olabilecek siyasi faaliyetin muhtevası ve biçimi üzerine her türlü değer var; sanatın işlevine paha biçilmez değer katan bir zenginlik de var. Eğer işin devam ettiricileri iddialı ise, inceleme kabiliyetlerinden yoksun değillerse, yaşama saygılarını yitirmemişlerse bu yıllarda aradıkları her şeyi bulabileceklerdir. Bu yıllar üzerine düşünülüp araştırıldığında ürünü boldan zengin yıllardır...

Bir yurtseverin izin izlenimleri

Kürdistan ve Türkiye'den manzaralar

Ben bir aylık iznimde ülkede ve Türkiye'nin İzmir şehrinde gördüklerimi veyahut görebildiklerimi yazmaya çalışacağım.

İzmir'de daha önce tanıdığım ve yeni tanıştığım arkadaşlarda bayram günü bir telaş vardı. Dedim, "hayırdır bu telaşınız ne?" Bana yanıtı, "Artık Türk hava kurumuymuş, Kuran kursuymuş; yok öyle yağma. Bizi sömürmelerine dur dedik. Bu sefer, bırak derilerimizi, çöpümüzü dahi değerlendirmek zorundayız, başka mümkünü yok bu işin" oldu.

Bir ara 15-16 yaşlarında birkaç Kürt gencine bildiğim birkaç kelimeyi kapaklı olarak anlatmaya çalışayım derken, bir baktım ki hiçbir şey ummadığım gençler Mezopotamya'dan başlayıp Kürdistan tarihini, ulusal kurtuluş hareketini, partiyi, dünyada yeni geliştirilmek istenen dengeyi bana anlattılar ve öğrettiler. Hedefimiz İzmir'de 2., hatta 3. direniş kaleleri (Kadifekaleler) yaratmak diyorlar. Çünkü devlet güçleri Kadifekale'ye gece girmeye cesaret edemiyorlar.

Şehit Rahşan Demirel yoldaşın 1992 Newroz'unda kendisini halkına adadığı, şehit düştüğü yeri görmek ve görüntülemek için önce tek başıma gittim. Mardinli ve Kürt olduğu anlaşılan bir-iki seyyar satıcıya yanaştım ve sordum: "Hemşerim burada bir genç kız kendisini yakmış. Acaba kendisini kalenin hangi yerinde yaktığını bana tarif edebilir misiniz?" Hepsinin bana cevabı: "Vallahi ne duymuşam, ne de görmüşem" oldu. Ben yine üsteledim, dedim: "Kardeşim bunu bütün dünya duydu, o gün Kadifekale yerinden oynadı. İnsanların gürültüsü tüm kuşlara İzmir'i terk ettirdi. Sen nasıl duymadın." Yine kullandığı söz; "duymamışam" oldu. Daha sonra alanı tanıyan bir arkadaşla gittiğimde, resim çektikten sonra o seyyar satıcılardan biriyle merhabalaştık, hal hatır sorduk. Bu sefer bana verdiği cevapsa: "Ben senin dürüst olduğunu bilmemişem" oldu.

Kadifekalede diğer dikkatimi çeken bir konu ise, birçok evin üzerinde, "Bu ev acele satılıktır" yazılıydı. Bunu da arkadaşlara sordum: "Neden burada çok ev satılıktır, sebebi nedir?" Arkadaşların açıklaması: "Mücadeleyi kavrayan ülkeye dönüyor" oldu. İzmir'de gördüğüm, konuştuğum arkadaşlar ve çevre, Avrupa'daki Kürt halkının durumuyla ilgili olarak çok soru soruyorlardı. Sıcağı sıcağına Brüksel'de gerçekleşen özgürlük yürüyüşünü çok sordular. Ben, "40-50 bin katılım oldu" dediğimde çoğu gülerek ve gözleri ışıldayarak: "ALÇAKLAR (Türk basınını kastederek) 5 bin diye yazdılar" diyerek, hem sevincini hem de kinini belirtiyorlardı.

Anladığım şu ki, biz Avrupa'daki yurtseverler olarak nasıl ki ülkeden bir haber aldığımızda, bir kaset izlediğimizde sevinç, güç ve cesaret veriyorsa, Avrupa'daki Kürt halkının birlik ve beraberlik içinde örgütlü kitlesel eylemleri de ülkedeki halkımıza, özellikle de Türkiye metropollerindeki halkımıza güç ve cesaret verdiğini insanlarımızın sorduğu sorulardan anlamamak mümkün değil. İzmir'de düşmanın avucunun içindeymiş gibi tahmin ettiğimiz bu insanlarımız iki ay önce çıkan Serxwebûn'u elden ele dolaştırarak okuyorlardı. Bildiri ancak güvenilir kişilere verilebiliyor. Legal yayınlar pek tatmin etmiyor bazılarını.

Diyebilirim ki halktan birçok insan, çok dar imkanlarla kendilerini hem teorik hem de pratik olarak bizden daha fazla olgunlaştırdıklarını, gördüğüm birkaç küçük olaydan dahi anlamak mümkün. Biz Avrupa'daki yurtseverler istesek bu insanlarımızın yayın sorunlarını kolaylıkla çözebiliriz. Tüm yayınları gönderemiyorsak, en azından elimize alıp da okuduğumuz bir bildiriyi veyahut Önder'in bir değerlendirmesini, bir köşe yazısını kesip bir zarfa koyup bir tanıdığımıza, bir arkadaşımıza gönderebiliriz. Düşünün, biz Brüksel'de 40-50 bin kişi yürüdü diyoruz. Eğer herkes kendi bildirisini ülkeye gönderseydi, 40-50 bin bildiri gidecekti ki, bunun da ne kadar işe yarayacağını da herkes tahmin edebilir.

21 Haziran 1992'de Antep'te 12 Mart Kültür Merkezi'nin büyük bir sinemada düzenlediği halk konserine katıldım. Kitap standında Dr. İsmail BEŞİKÇİ'nin tüm kitapları, Kızıllaşan Toprak, Yeni Şafaklara Doğru kitapları, Yeni Ülke ve Özgür Halk yayınları satılıyordu. Salon iki sefer doldu, yani iki matine olarak yapıldı. Açılış konuşmasında Kürt ve Türk halkının kardeşliği ve bu kardeşliğin ancak Kürt halkının kimliğinin kazanılmasıyla olacağı anlatıldı. "**BİJİ SEROK, BİJİ AZADİ**" gibi kelime olarak kamufle edilen sloganlar atıldı. Botan Müzik Grubu, şehitler üzerine Kürtçe türküler söyledi. Özgün müzik dalında bir grup özgürlük türküleri söyledi, çoğunluğu gençti ve bayan sayısı da oldukça kabarıktı.

Şimdiye kadar anlattıklarım, hem görmek istediklerimdi. Ve gördükçe de mutlu oldum ve bunun yansıra da ben ve benim konumumda olan Avrupa'daki yurtseverler adına da gerçekten utandım. Çünkü biz burada üç-beş kuruş aidat ödemekle, birkaç geceye gidip gelmekle kendimizi bir şey yapıyor sanıyor ve avutuyorduk. Bir de hiç göreceğimi tahmin etmediğim, gördüğümde de şaşırıp kaldığım iki konuyu yazacağım.

Biz küçük iken lastik top, lastik ayakkabıyla ara sıra top oynadığımızda büyüklerimiz bize kızarlardı, öğüt verirlerdi. Bu boş işi bırak, bir işine bak, bir ağacın altını çapala derlerdi. Bu gidişimde 50-60 yaşındaki insanlar dahi köy cemaatlarında, köy minibüslerinde Galatasaray'ın, bilmem Beşiktaş'ın gollerini, oyuncularını ve transferlerinin muhabetlerini yapıyorlardı. Daha önce köylerde çiftçiler sadece cuma günü istirahat ederlerdi. Temizliğini yaparlardı. İnananlar ibadetlerini yapardı. Fakat bu gidişimde gördüm ki bilmem UEFA kupası maçı naklen yayını var diye çifte gitmeyen büyüklerimizi gördüm. Bunu bana defalarca yazsalardı, anlatsalardı pek inandırıcı olmazdı. Fakat ben gördüm, şaşırdım ve size de yazmadan edemedim.

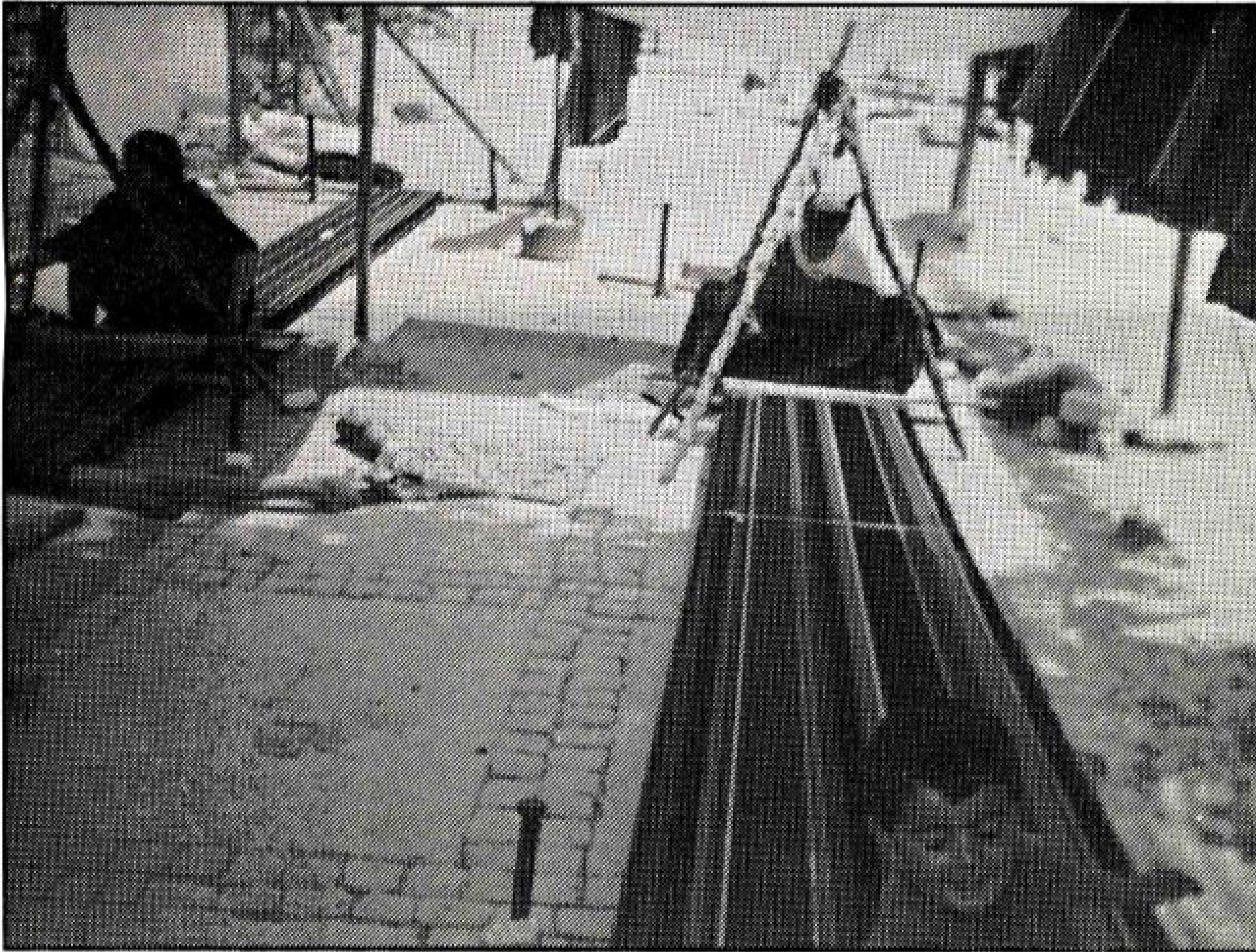
Özellikle büyük şehirlerde mantar gibi özel spor tesisleri kurulmuş. Şu halı saha dedikleri şey mahale aralarında her yerde artık bir ticaret kapısı olmuş. Üç beş kuruş parası olan için... Saatliği yüz bin lira. Talep var ki bu kadar açılmış, açıldıkça da talep sayısı da artıyor haliyle. Daha önce günlük gazetelere sadece hafta sonları özel spor eki veriyorlardı. Şimdi gittiğimde gördüm ki özel spor gazetesi var. Bulmacasından tut fıkrasına, köşe yazısından tut tahminlerine kadar spor. Ve bunu günlük alıp okuyan hayli insan var. Gazete bayisine geliyor, sadece o gazeteyi alıyorlar. Dünyayla tüm irtibatı bu gazete sayesinde oluyor. Düşünün böyle insan tipleri yaratılmış ve böyle bir insan haksızlıklara karşı ne kadar duyarlı olabilir? O da açıkça görülüyor. Sağlık için icat edilen sporun sağlıklı bir toplumun yaratılmasında ne kadar kullanıldığı da yine ortada.

Bir de çeşitli yayınlarda ve sohbetlerde TC'nin bilinçli olarak Bektaşi tekkeleri, erenler derneği vs. gibi dernekleri Kürdistan halkının gerçek ulusal kurtuluş mücadelesinin güç kazandığı bir dönemde gündeme getirmesi ve MİT aracılığıyla bunları desteklemesi işlendi ve konuşuldu. Fakat ben bu konuyu gördüğüm bir afişle daha iyi anladım. İzmir'de sokakta gezerken sürekli gözlerim duvarlarda afiş ve yazı arıyordu, pek fazla bir şey görmedim. Sadece İzmir Çiğli'de bir afiş gördüm. Afiste Pir Sultan Abdal'ın "gelin canlar bir olalım" sözü yazılıydı. Sonra baktım ki afişin asılı olduğu pencere Refah Partisi Çiğli İlçe Teşkilatı'na ait.

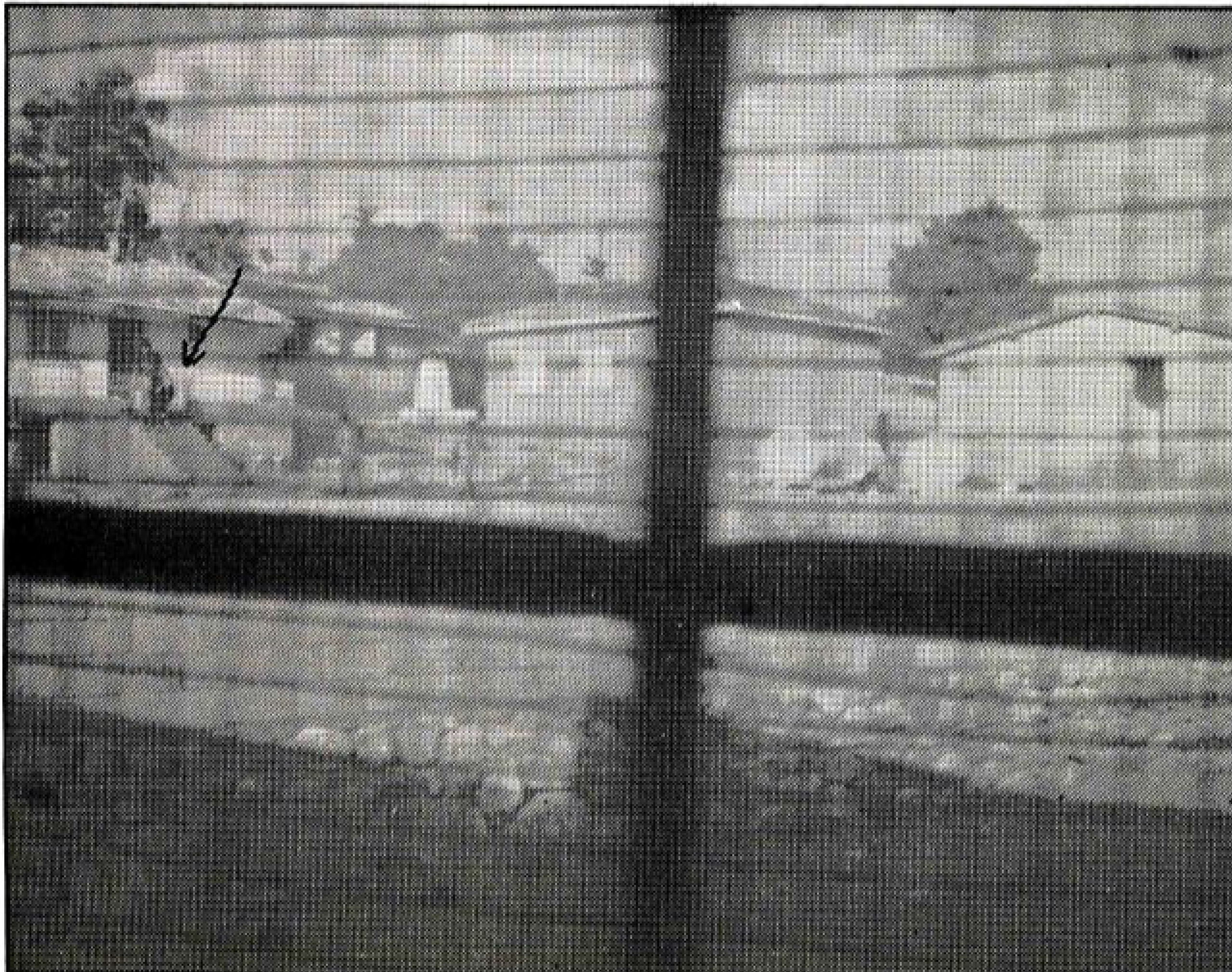
Bekir / Zürich-İsviçre

1992 Newroz'unda Rahşan DEMİREL kendini burada yakmıştı. Yurtsever Rahşan'ın kendini yaktığı yerde bir fidan dikilmiş ve keske û sor û zer bezleriyle süslenmiş.

Yine Kadifekale'de RAHŞAN DEMİREL yoldaşın şehit olduğu alanın etrafında Kadifekale'de oturan Kürt kadınları kültürümüzün bir parçası olan rengarenk kilimlerimizi dokuyorlar.

Araban'ın Yukarı Çakallı köyünde Hüseyin Ceyhan askerler tarafından gözleri bağlanıp bir binaya götürülüyor.

İktidarın devrim ve karşı devrim arasında el değiştirdiği bir dönemde

Kurtarılmış bölgeler üzerine birkaç söz

Fevzi Yetkin

"Halk savaşı açısından kurtarılmış bölgelerin kurtuluş savaşında stratejik bir rol oynamış olup, şehirler de dahil olmak üzere düşman kontrolü altındaki bölgelerde yaşayanlar üzerinde büyük bir etkisi..." olduğu biliniyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini irdelediğimizde; devrimin sadece kurtarılmış bölgelerde değil, ülkenin diğer alanlarında da sürekliliğini sağlayacak bir düzeye ulaşması zorunludur. Ulusal kurtuluş mücadelemizin geldiği bugünkü aşamada bu koşulun da oluştuğunu görüyoruz.

Ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların mücadele pratiğine baktığımızda: "Silahlı propaganda yürütmek ve askeri eylemlerden çok siyasi harekete önem vermek- uygulanışından hareket eden parti, gizli silahlı üsleri örgütlemek ve her gün daha da mükemmelleşen silahlı bir mücadeleyle koordine içinde siyasi mücadeleyi ileri itmek için her şeyi yaptı. Bunun arkasından da tüm ülkede siyasi üsler genişliğine ve derinliğine geliştirip, kitlesel bir devrimci atılımı hareketlendirerek gerillaya ve kısmi silahlı ayaklanmalara başvurdu. Viet Bac kurtarılmış bölgesini ve diğer bölgelerdeki gerilla üslerini kurdu." (Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı adlı kitaptan, s. 53)

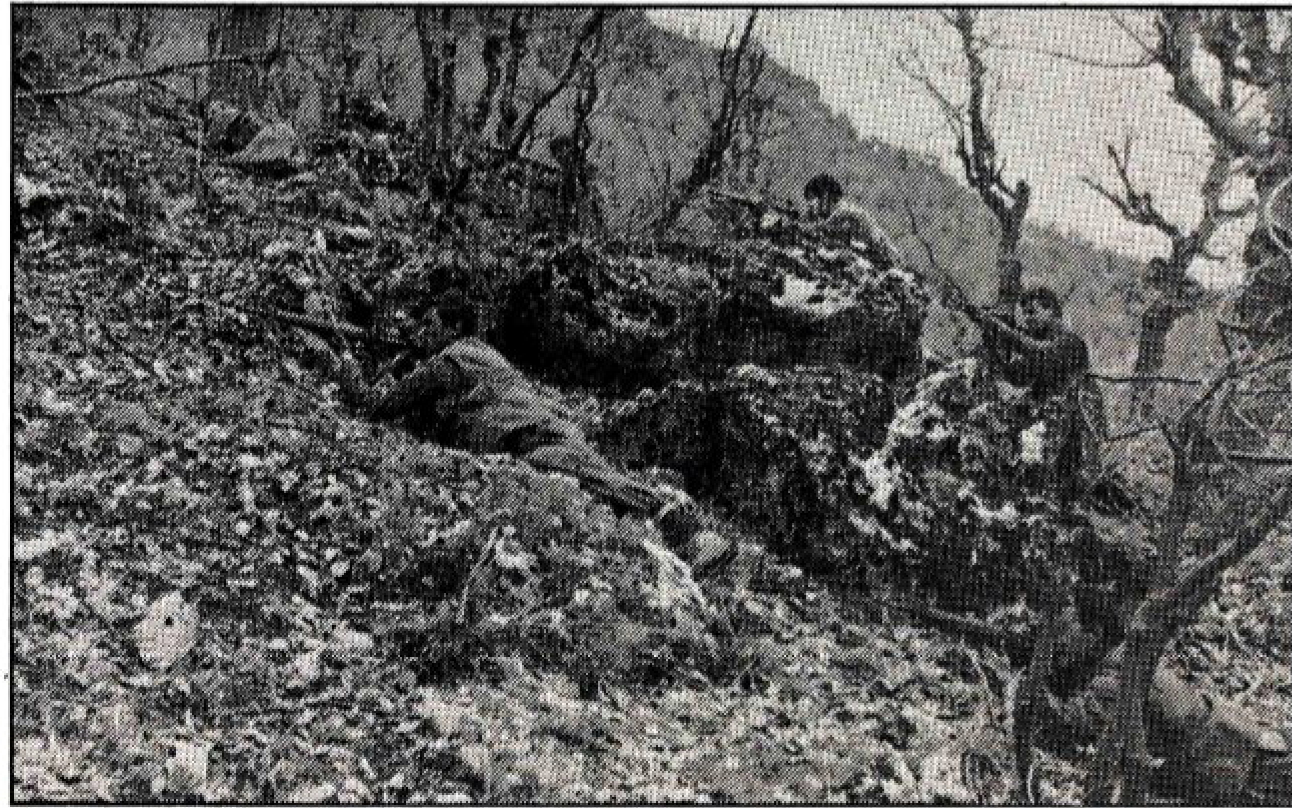
Vietnam'da kurtarılmış bölge ve gerilla üsleri böyle gerçekleşirken, bizde ise, gizli siyasi üsler, zamanla yarı açık ve gerilla üsleri haline gelerek, kurtarılmış bölgeye dönüşmesinin de koşulları yaratılmaya başlandı. Daha çok oynak ve karşılıklı güçlerin üzerinde oynadığı üslerdir. Konuyu üs sorunuyla birlikte ele aldığımızda, ilk ülkeye girişte, hedef bir üs oluşturmaydı. Üs; bütün çalışmaların planlandığı alan olarak tanımlanabilir. Bunlar gizli, yarı açık üsler olarak adlandırılabilir. İlk etapta oluşturulmaya çalışılan da gizli üslerdi. Süreç içerisinde giderek bunlar askeri üslere dönüştü.

Yine Vietnam'da "... Devrimci savaşı zafere ulaştırmak için düşmanın emin cephe gerileri kurmasını engellemek, şehirlerdeki devrimci üsleri süratle gerçekleştirmek, uygun olan bütün araçlarla düşmana şehirlerde saldırmak için uygun şartları yaratmak zorundayız. Devrimci savaşı düşmanın askeri ve siyasi üslerini mümkün olan en fazla biçimde yoketmesine ve giderek daha geniş bölgelerde halkın iktidarı olmasına yol açacak biçimde düşmana barınağında bile vurmak için şehir ve kırdaki devrimci güçleri sıkça bir arada düzenlemek zorundayız" (age. s. 57) şeklinde bir pratik sergilenmiştir. Ki, doğru olan da budur. Kürdistan'da ise, özellikle düşmanın güçlü olduğu alanlar olarak bilinen şehirlerde, parti örgütlenmelerini yaratarak halkın iradesini konuşturmaya; burada her ne kadar düşmanın askeri otoritesi varsa da bunu parça parça işlemez hale getiren partimiz, gizli de olsa halkımızın dereceli iktidarını geliştirmeye başladı. Dahası, süreç içerisinde bunun daha üst biçimi olan ikili iktidar aşamasına geçildi. Yani, düşmanın askeri işgali olsa bile halkın siyasi-askeri otoritesini ortaya çıkararak düşmanın siyasi otoritesini işlemez kıldı. Düşmanın bayrağı orada dalgalanıyor olsa da halk, kendi yönetim organlarını gerçekleştirip görkemli serihildanlarıyla özgürlük yoluna girdi.

Bugün Botan bir gerilla üssü durumundadır. Hem iç gelişmeler bunu doğurmuş, hem de belli uluslararası koşullar yaratılmıştır. Bundan dolayı bu alanı kurtarılmış bölge olarak görmek mümkündür. Ancak, Kürdistan'ın kendine özgü koşullarını da gözönünde bulundurarak soruna yaklaşmak gerekir. Bu, şu demek değildir: Mademki koşullar elverişli, o halde neden kurtarılmış bölge yaratılmıyor? Bizde, kurtarılmış bölge alanları savaş alanlarıdır. Koşullar elverişli olmasına rağmen buna ihtiyatlı yaklaşmak gerekir. Kaldı ki, koşullar daha yeni yeni olgunlaşıyor. Dengeye yeni geçilmiş ve hareketli savaş yeni başlamıştır. Bu süreç olgunlaştırıldığı oranda kurtarılmış bölgeye geçilecektir. Ancak, koşullar olumsuz yönde bir seyir izlerse, kurtarılmış bölge 1992'de ilan edilmeyebilir. Halk savaşının esnekliğini unutmamak gerekir.

Vietnam pratiğine baktığımızda; cephe gerisi kuruluşuna ulaşmak için, kitlelerin siyasi üslerini kurarak işe başlarken, kırda olduğu gibi şehirlerde de devrimci üsler kurarak "... Kırda sağlam destek üsler ve sağlam bir cephe gerisi kurmak, ortak ulusal cephe gerisiyle bölgesel cephe gerilerini bir arada düzenlemek" (Age. s.55)'le işe başlamıştır.

Kurtarılmış bölgelerin oluşması için belli koşulların oluşması şarttır. Hele hele söz konusu Kürdistan olunca, en başta güçlü ve örgütlü savaşan bir halk gerçekliği yaratılması gerekir. Bugün Botan halkı bu durumu karşılıyor. Öte yandan siyasi örgütlenmeye bağlı olarak bir ordu örgütlenmesi de gereklidir. Bundan güçlü bir düzenli ordunun gerekliliğini anlamamak lazım. Bu doğrultunun olması yeterlidir. Bugün bu sağlanmış ve günün ihtiyaçlarına cevap verecek durumdadır. Diğer bir koşul, devrimin sadece kurtarılmış bölgelerde değil, ülkenin diğer alanlarında da sürekliliğini sağlayacak bir seviyeye ulaşması gereklidir. Bugünkü devrimci durumu incelediğimizde bu koşulun da oluştuğunu görüyoruz. Diğer bir koşul ise, kurtarılmış bölge için ülkenin en stratejik alanının seçilmesidir.

ARGK gerillaları bir operasyon esnasında

Mao, sürekli sınır bölgelerinden sözeder. Yine Vietnam'a baktığımızda, ülkeye dönüş gerçekleştiğinde Giap'ın üs olarak seçtiği yer Çin'le sınır olan bölgelerdir. Ve süreç içinde bunlar kurtarılmış bölgeye dönüşür. Ülkeye dönüşte, partinin sınır bölgelerinde üslenmesinin nedeni budur. Çünkü ülkenin dört parçasıyla rahatlıkla ilişki kurabilen bir özelliğe sahiptir. Bu yönüyle de Botan-Behdinan alanı uygundur. Bunun yanında, halkın moral üstünlüğü, mücadelenin Türkiye üstündeki etkisi vb. sıralanabilir. Ancak, Türkiye'de devrimci gelişme sağlanmazsa kurtarılmış bölgeye geçilmez diye bir şey mutlaklaştırılamaz.

Sorunun bir de uluslararası boyutu vardır. Bu da etkileyicidir. Bugün bakıldığında, mücadelemiz uluslararası alanda büyük bir etki yaratmıştır. Küçümsenmeyecek bir sempatiyle destek sağlandığı söylenebilir. TC'nin uluslararası politikasını zorladığımız bir gerçektir ve bazı yeni kanallar yaratma çabasındayız. Hem Kürdistan devriminin sesini, hem de TC'nin katliamlarını uluslararası alana yansıtabilecek bir güce ulaşmış bulunmaktayız. Bölgede resmi düzeyde bir destek sağlanmazsa da, bunda büyük mesafeler katedildiği görülmektedir. Bölgedeki ilişkiler ve çelişkilerin oynaklığı gözönüne getirilirse, birtakım avantajlardan sözedilebilir. Ama bu da bir gerçektir ki, hem avantaj hem de dezavantajlar kalıcı değildir. Bunda belirleyici olan mücadelenin kendisidir.

Giap, kurtarılmış bölgelere ilişkin şunu diyor: "Devrim kırsal bölgeleri ele geçirince güvenilir bir desteğe sahip olur, bunun sayesinde güçlerini geliştirmek ve uzun zaman savaşmak için insansal ve maddi olanakları seferber edebilir. Savaşın içinde gücünü artırabilir... Bu düşmanı en hassas yerinde, hatta barınağında, yani şehirlerde vuran devrimci hareketin, dağlar ve düzlüklerdeki kırsal bölgeler tarafından büyük bir güçle desteklenmesine yolaçan avantajlı bir durum yaratmış oldu." (Age. s.56)

Vietnam'da sergilenen bu pratik, mücadeleye yeni boyut kazandırmıştır. Düşman cephesini daha da daraltması açısından şehirlerin de kurtarılmış bölgeye dahil edilmesi büyük önem taşımaktadır. Ancak bizde, şehirlerin kurtarılmış bölgeye dahil edilmesi konusuna esnek bakmak gerekir. Ülkemizin özgünlüğü gözönüne getirilirse, ilk etapta şehirlerle birlikte bir alanı kurtarmak mümkün olmayabilir. Bu açıdan önceleri kırsal kesimden başlayarak küçük yerleşim birimlerini kurtarmak, giderek şehirlere yönelmek doğru olandır. Bu alanların savunulması da başlı başına bir sorundur. Vietnam pratiğine baktığımızda Giap; "...Askeri güç sadece orduya dayanmamalı, nüvesi halkın silahlı güçleri olan tüm halka dayanmalıdır. O, yeni sosyal rejimin büyük gücü üzerinde temellendirilir. Askeri kuruluş görevleri, tüm halkın silahlı güçlerinin savaşkan düzenli birlikleri ve güçlü yedek kuvvetler ile güçlendirilmesini, köylerin ve kentleşmiş bölgelerin derece derece savaş yerlerine dönüştürülmesini, güvenliğin güçlendirilmesini kapsar. Tüm ülke her yönden hazırlanmalıdır" (Vietnam Demokratik Halk Devrimi adlı yapıttan, s. 75) demektedir. Ve yine, "Silahlı güçler ve halk uyanıklıklarını bir kat daha artırmalı ve emperyalist saldırının tüm tertiplerine darbe vurması ve döğüşmeye hazır olmalıdır. Keza her stratejik bölgenin önemini belirtmek ve daha önemli olanları her yönden güçlendirmek gerekir. Ulusal savunmanın kuvvetlendirilmesinde ve silahlı güçlerin kuruluşunda her seviyede partinin ve yönetimin liderliği güçlendirilmelidir" (age. s.76) derken, kurtarılmış bölgelerin korunmasında (her yönüyle) sağlıklı bir örgütlenmenin aciliyetini vurgulamaktadır. Aksi takdirde düşmanın bu alanları kolayca denetimine alması sözkonusu olacaktır. Bizde de; "Silahlı güçlerin kuruluşunda her seviyede partinin ve yönetimin liderliği güçlendirilerek" alan savunması yapılacak. Ama tüm gücümüzü bu alana kaydırarak sonuna kadar koruyacağız mantığı esas alınmaz.

Kürdistan'da bir kurtarılmış bölge yaratıldığında, elbette savunulacaktır. Bu alanı sağlıklı savunabilmek için; düzenli ordunun yanında milisler ve özsavunma birlikleri oluşturularak, diğer alanlarda devrimci savaşımı daha üst bir boyuta vardırarak, düşmanın hava ve kara saldırılarına da belli bir savunma hattını oluşturarak bölgenin güvenliğini sağlayabiliriz ancak.

Yine Vietnam'da kurtarılmış bölgelerin savunulmasına ilişkin Giap; "...Ekonomik inşa ile ulusal savunmanın güçlendirilmesine ve savunma çalışmalarının her bakımdan artırılmasına dikkat göstermeliyiz. Düşmanın bütün provokasyon ve sabotajları ile başa çıkmaya, her türlü cüretkar hareketini ezmeye hazır olmalıyız" demektedir. Kurtarılmış bölgelerde yapılması gereken önemli hususlardır. Kuşkusuz ülkemizde de bu alanlara ilişkin yapılması gereken ilk şey; bir halk iktidarının oluşturulması olacaktır. Ki, yerel meclislerin oluşturulması, halk demokrasisinin işlemesinden geçer. Bu da parti cephe öncülüğünde oluşacaktır. Her alanda yaratılan örgütlenme savaşa hizmet edecek durumda olacaktır. Ve bu alanda da savaş örgütlenmelidir. Tarımın, ticaretin ve hayvancılığın planlı bir biçimde geliştirilmesi yanında diğer alanlardaki ekonomiyle bunu beslemek gerekir. Yine sağlık alanında, hastaneler kurmak, kültür alanında okullar açmak, silah imalatına geçmek vs. olabilir.

Düşmanın her türlü saldırılarını boşa çıkarmanın yolu, parti çizgisinin tüm alanlarda hakim kılınmasından geçer. Düşman kimyasal silah da kullanabilir. Önemli olan düşmanın her yanında cepheler açmak ve düşmanı darbelemektir. Mücadelenin böylesi bir boyutta yürütülmesiyle kimyasal silahların kullanımı engellenebilir. Ayrıca uluslararası destekler bulmak ve düşmanı tecrit etmek gereklidir.

Hazırlıkları tüm hızıyla sürdürülen Ulusal Meclis ve Savaş Hükümeti ile birlikte Ortadoğu'da bir güneş gibi doğacak halk İktidarımıza doğru yol alırken;

O büyük zafer gününü yaratacak, koruyacak ve insanlığın kurtuluşuyla bütünleştirecek formasyona ulaşmak için güç ve yeteneklerimizi ayaklandırarak parti militan kişiliğini, parti önderlik hattını yakalayalım!

İsyan kutsal bir haktır

Mustafa Akgün

Geçen sayıdan devam

vazgeçmesi tavsiye edilemez. Belirli istemlerini almak için mücadele ederken kurbanlık koyunlar gibi gırtlaklanmayı beklemeleri istenemez. O halde tek yol kalıyor, o da devrimci şiddet. Bunu zorunlu kılan da, TC'nin ta kendisidir.

Uluslararası savaşın getirdiği yükümlülükler

Bir kere iş silah patlatmaya varınca ortada silahlı olarak sorunlarını çözmeye çalışan taraflar var demektir. Savaşan taraf olunması silahı, politik istemleri elde etmek için kullanan gurubun teknik donanımına veya sayısının azlığı-çokluğuna bakılmıyor. Böyle tanımlanmasındaki tek şart silahı araç olarak kullanmasıdır. Haklı veya haksız olması bu tanımlamada bir rol oynamıyor. Çünkü savaşan gruplar hep belirli istemlerle ortaya çıkmışlar ve kendilerinin haklılığını savunmuşlar. Demek ki savaşta taraf olunması için savaşan birliklerin olması ve bunların bir takım politik istemleri olması gerekir. Hatta eşkıya ve çapulcular da silaha başvurdukları oranda böyle sayılıyor, fakat genellikle uluslararası savaş hukukuna uygun hareket etmeleri beklenmiyor. Böylesi durumlarda devletlerin bu yasamaya uygun olarak "eşkıyalığa" karşı savaşmaları zorunlu olarak görülüyor.

Savaşan tarafların zorunlu olarak uymaları gereken kuralların başında; sivil kişilerin, uluslararası kuruluşların ve savaşta taraf olmayan kuruluşların personelinin öldürülmemesi, işkenceye ve maddi zarara tabi tutulmaması geliyor. Yani savaş haline uygun düzenleme ve hareketle uluslararası insan haklarını ortadan kaldırmaması. Bu belirlemelerin en önemlisi "yaşama hakkıdır." Bunun için savaşan tarafların sadece askeri alanlara saldırması zorunlu görülüyor. Askerlerden arındırılmış ve toplu konutlaşmanın bulunduğu yerlerin bombalanması yasaktır. bu alanlara gıda maddeleri ve ilaç götürülmesi engellenemez. Korunması zorunlu görülen bir diğer alan da doğadır. Ormanların yakılması akarsuların ve göllerin zehirlenmesi yasaktır.

Savaş hukukunun belirlediği bir başka alan da, savaşanların savaş sürecinde dikkat etmeleri gereken şeylerdir. İşkence, tecavüz, sakat bırakma, insan haysiyet ve onurunun rencide edilmesi, rehine alma, kollektif yargılama ve bunları tehdit olarak kullanma yasaklanmıştır. Ayrıca sadece öldürmek için savaşmak, hiç kimse sağ bırkılmaz gibi emirler vermek ve teslim olanları kurşuna dizmek veya düşmanın teslim almasına imkan vermemek yasaklar listesine giriyor.

Ayrıca savaşan taraflar manevra ve taktik diye bütün hileleri kullanamazlar. örneğin teslim oluyorum diye düşman askerini pusuya düşüremezler. Uluslararası sembolleri kullanarak savaş birliklerini ve malzemesini, herhangi bir saldırıyı engellemeye çalışamazlar. Düşman askerlerine acı çektirerek, aç bırakarak veya tıbbi yardım yapmayarak öldüremezler. Ayrıca özellikle acı çektirerek öldüren mermileri kullanamazlar.

Kısa özetini verdiğimiz 1949 Cenevre Antlaşması ajanlar ve paralı askerler için geçerli değildir. Paralı olarak insanların savaşa katılması savaş ahlakına ters düşüyor. Kürdistan'daki köy korucuları bu statüdedirler.

Kürdistan'da terörizme bir yaklaşım

Günümüzde bir halkın kendi sorunlarını askeri olarak dile getirmesi kabul görmeyebilir. Fakat terörizm olarak da adlandırılamaz. Her ulusun kendi topraklarını korumak ve ulusal haklarının garantisi olarak ordusu vardır. Doğal bir oluşum olarak görülen bu olguyu Kürt ulusunun da gerçekleştirmeye çalışması hem hakkıdır ve hem de zorunludur. Ahlaki olarak ya bütün ordulara karşı çıkılması gerekir ya da Kürtlerin bu çabası kabullenilmelidir.

Almanya'da veya Hollanda'da illegal bir kuruluşun ordu kurma çabalarının meşruluğunu tartışabiliriz. Buna vereceğimiz yanıt biraz bizim dünyaya bakışımıza, biraz da bu ülkelerdeki siyasi özgürlüklere bağlıdır. Fakat Almanlar, herhangi bir Afrika ülkesinin kendi savunma birliklerini oluşturmasını tartışırsa biz burada ard niyet ararız. Bu söz konusu ülkenin demokratik olup olmadığına da bağlı değil, çünkü bu ilk etapta oranın halkının sorunudur. Dışardan yapılacak herhangi bir müdahale ancak oranın halkının istemleriyle kesişiyorsa kabul görebilir. Bunun tek koşulu da işgal ve ilhak amacına yönelik olmamasıdır. Bunun dışında bir halkın

kendini savunacak bir oluşum kurmasının önüne geçecek hiçbir engel olamaz. Örneğin Almanya ve Japonya ikinci Dünya Savaşı'ndan sonra böylesi bir sürece girdi. Almanya belirli silahların üretimi ve Japonya'nın tam bir ordu kurması yasak. Fakat her iki ülkenin de savunma gücüvar. Bu Japonya'da bir çeşit polis örgütlenmesi olarak adlandırılsa da, bu kısıtlama Almanya'nın ve Japonya'nın daha önceki vahşi saldırganlığıyla gerekçelendiriliyor. Ordusu olmayan ülkenin topraklarının dokunulmazlığını BM garantiliyor. Örneğin İsviçre.

Söylenenler ışığında Kürt ulusunun bütün siyasi ve bölgesel haklarını gerçekleştirecek ve savunacak bir oluşumu kurması hem gereklidir hem de zorunludur. Bunun meşruluğu tartışılamayacağı gibi TSK'nin Kürdistan'daki varlığı işgalcidir. İlhakçıdır dolayısıyla da gayrimeşrudur ve kuruluşu söküp atmak da Kürt insanının en doğal hakkıdır.

İçinde bulunduğumuz koşulları somut olarak tespit edecek olursak; Kürtlerin bütün kolektif haklarını bastırmak ve diğer ülkelerde yaşayan Kürtler üzerinde baskı amacıyla konumlandırılmış TSK bir yanda kendi ulusal istemlerini gerçekleştirmek için silaha sarılmaktan başka çaresi kalmamış Kürt halkı ve onun disiplinli gücü olarak örgütlenmiş ARGK diğer yanda var. Savaşan taraflar bunlar. Terörizmi bu örgütlerin ne oranda kullandıklarına bakmadan önce bu güçlerin birinin meşru, diğerinin ise gayri meşru olduğunu tekrar vurgulamalıyız. Yoksa at izine it izi karıştığı bir tablo sergileriz.

Kendiliğinden anlaşılacağı gibi Kürtler saldırmak değil meşru haklarını elde etmek, kendini savunmak, için savaşırken, TSK bunun tersine insan haklarını engellemek, Kürdistan üzerindeki sömürgeci, işgalini devam ettirmek için savaşıyor. ARGK'nin savaşımının sonucu Kürt insanı özgürleşecektir, hatta Türk halkının da demokratik haklarını almasına katkıda bulunacaktır.

Ulusararası bütün örgütler "ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını" savunurlar. Uluslararası hukuk bizim bu hakkımızın TC tarafından verileceğini varsayar. Oysa daha önce gördüğümüz gibi gerçek bunun tam tersidir. Böylece Kürt ulusunun bu hakkını zorla almaya hakkı vardır. Burada saldırgan güç TSK'dir. Bu çok önemli bir noktadır, çünkü bu savaşın sonunda o yaptığı bütün tahribatı ödemek zorunda kalacaktır.

Biz terörü, özgür ve demokratik bir ortamda işbaşına gelmesinin hiçbir olanağı olmayan ve iktidarı etkilemek veya elegeçirmek için dehşet ve korku yaratan siyasi şiddet eylemliliği olarak tanımlıyoruz. Terörist örgütü de insanların özgür seçeneğini tanımayan, insan haklarını yok etmeyi hedefleyen ve bunu da gerçekleştirirken, şiddeti vahşi ve sınırsız olarak kullanan yapılanmalar olarak algılıyoruz. Bunun tersi; yani zorbalığı ve köleliği yıkmayı ve halkın özgür iradesini işbaşına getirmeyi amaçlayan, bunun için de ulusararası savaş hukukuna uygun operasyonlar düzenleyen kuruluşlara da özgürlük savaşı diyoruz.

Bu tanımı teknik donatım ve maddi olanak açısından çok daha fazla imkana sahip olan devletler için yapacak olursak; halkın veya bir başka ülkenin halkının özgür iradesini engellemeye ve hakimiyetini bütün yöntemlerle sağlamaya çalışan, şiddeti hiç bir kurala bağlı olmadan uygulayan ve sivil halkı da şiddet yoluyla sindirmeye çalışan yöntemi de devlet terörizmi olarak adlandırıyoruz.

Sonuç yerine

Yıllarca en çok dikkat edilen olay patlak verince TC bütün kurum ve kuruluşlarıyla ayağa kalktı. Tarih 15-16 Ağustos 1984. 50-60 gerilla Şemdinli ve Eruh'a saldırmıştır. Askeri açıdan büyük öneme sahip olmayan bu eylemlerin ardında kocaman bir sorun yatıyordu. 70 yıldır unutturulmaya çalışılan Kürt sorunu. İşte bu işin siyasi boyutu TC'yi paniğe düşürdü.

Gerilla hareketi kendini çevreleyen koşullara en uygun cevap mahiyetinde çıktı ortaya. Adının "gerilla" olarak anılması bile, Kürtlerin daha önce yaptıkları başkaldırılardan ders çıkarak örgütlenmiş bir güç olduğunu vurguluyordu. Köleleştirilmiş bir toplumda gerillanın her attığı kurşun iki kişiyi öldürüyor ve yeni bir kişiyi bütün özellikleriyle doğuruyordu. Bunlardan biri ölen düşman askeri, diğeri ise kurşun sıkan köleleştirilmiş Kürttü. Gerilla bu tavrı ile kölelik statüsünü yıkıp özgürleştiriyordu. Yeni özelliklere sahip insan artık özgürlüğe toplumun hepsini kavuşturana kadar koşacaktı. Ve kurşun sıkanlar çoğaldıkça özgürleşenler de çoğalacaktı.

Gerilla içte "eşkıya" dışta ise "terörist" olarak adlandırıldı. Tesadüfü değil bu adlandırma. Eşkıyalık yüzyıllardır Kürt insanını canından bezdirmişti. Terörizm ise Batılı devletleri en fazla korkutan şeydi. Bu adlandırmalarla devletin bütün vahşeti haklı gösterilmeye çalışıldı. Varılan yerde artık sorunun özü berrak bir biçimde kavranmaktadır ve bütün meşruluğu ile savaş devam ediyor. İşte bu gerçeğin de uluslararası adım yavaş yavaş görülmesinden dolayı TC "terörizme karşı" bütün güçleri yardıma ve desteklemeye çağırıyor. Bu alanda başarılı da sayılır. Çünkü özel tim gibi terör örgütleri Almaya ve ABD'de eğitiliyorlar. Yalnız gerek Avrupa ülkeleri olsun gerekse ABD Kürdistan'da gelişen eylemliliğin neden "terörist" olduğunu kendi kamuoylarına anlatmak zorundalar. Bunun için TC'nin sürekli olarak zorlaması da büyük bir etken oluyor. Bu süreç bütün güçlerin Kürt meselesi ile yakınen ilgilenmelerini ve çözüm aramalarını gerektirecek. Bu da uluslararasılaşmayı biraz daha derinleştirecek ve önümüzdeki dönemde bütün enternasyonal konferansların gündemine getirecektir. Yani TC'nin bütün çabaları onun krizini biraz daha derinleştirecek ve esas terörist olduğunu ortaya çıkaracaktır. Bu süreç bizim için de devlet terörizmine karşı gelmede ve haklı taleplerimizi öne sürmede hayati bir öneme sahiptir. Bu araştırmayla terörizme genel bir yaklaşımı sergiledik ve umarız ileri dönemde bu çabalarımız halkımıza yardımcı olur.

Kaynaklar

1. Rainer Lagoni, Die Vereinte National und der internationale Terrorismus.

2. Presse und İnformationsamt der Bundesregierung, Bulletin Nr: 50; Bonn, 13 Mai 1986 s. 426-427

3. Europäisches Parlement, 8 April 1992, 83-0488/92/RC 1, DOC-DE/AM/206552.

4. Treltes Hannes KSZE, Böhlau Verlag Wien-Köln-Graz, 1984 s. 111

5. Hippier/lueger, Gewalt als Politik, Pahl Rugenstein, Köln 1987, s. 200

6. Rainer Logoni, aynı yerde s. 259.

7. William R. Farell, Responding to Terrorism, What, Why and When, Novol War College Reurew, Vol, 39, Nr. 1. Jan/Fen 1986, s 47-48.

8. W.R. Farell, aynı yerde s. 48

9. Defense Force Journal, Nr 54, Sept/Okt 1985, s. 46

10. Aynı yerde s. 46.

11. Der Spiegel, Nr 42, 14 Ekim 1985, s. 182-205

12. U.S. House of Representatives, Nov. 1983 Juni Sep: 1984, aktaran Hiper/Lueger, s. 19.

13. Rebmann Kurt. Probleme und Möglichkeiten der Bekämpfung des İnternationalen Terrorismus. NJW Heft 39/1985 s. 1736.

14. Aynı yerde. s. 1735

15. Thomas Oppermann, Staatsrecht-Völkerrecht-Europa, Festschrift für Hans-Jürgen Schlochaues, hrsg. İngo von München, Berlin 1981, s. 500.

16. Aynı yer. s. 500.

17 TCK; Beta basın Yayın Dağıtım AŞ. İst. 1991, 2. Basım, s. 35.

18. Aleida-Jan Assmann, Kultur und Konflikt, Sarkamp. Frankfurt a.M. 1990, s. 13

19. 4 Temmuz 1776 tarihli Amerikan Bağımsızlık Beyannamesi'den alınmıştır.

20. Burdeau G.: Traitè de Scence Politique, C.III s. 4.

21. Aynı eser, s. 497.

22. Av. Ayhan Yalan; Türkiye Cumhuriyeti Anayasaları. İst. s. 231.

23. Aynı yerde s. 197-198.

24. Aynı yerde s. 200-201

25. Aynı yerde s. 267.

Güney Kürdistan'da tehlikeli gelişmeler...

Baştarafı 16. sayfada

KDP ve YNK aşiretçi örgütleridir. 1991 yenilgisiyle birlikte Güney'de oluşan boşluğu PKK en iyi şekilde doldurmuştur. Ayrıca PAK'ın kuruluş olayıda bu gelişmelere paralel olup, ileri bir adımdır. İşte seçim olayı böyle bir zamanda, yani işbirlikçi güçlerin bitip tükendiği bir zamanda gündeme gelmiştir.

Amaç bölgeye yerleşen ABD ve müttefiklerinin bir dost ve işbirlikçi yaratmasıdır. Amaç, meşrutiyeti tamamen kaybolmuş olan Mesut ve Calal'ı tekrar meşru kılmaktır. Ve bu işbirlikçileri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve PKK'nin başına bela etmektir. Çok ilginci bir olay da Kuzey-Batı Kürdistan'daki ilkel-milliyetci, reformist ve oportünist grup ve örgütcükler varsa, bunlarda umutlarını ABD ve müttefiklerinin çözümüne bağlamalarıdır. "Özgür seçimler"den, "kurtarılmış bölgelerden" bahsetmektedirler. Hepsi de işbirlikçi çözümü kurtuluş olarak görmektedirler. Gerçi bu güçler bir şeyler yaptıklarından değil, siyasi organalarında ki propaganda ile mide bulandırmaktadırlar.

Kim kimi kurtarmış? Kim savaşarak nereyi kurtarmiş? ABD ve müttefiklerinin, önce Kürtleri perişan edip, daha sonra da kurduğu ve denetlediği bölgelere nasıl "kurtarılmış bölge" diyebiliriz? Çadırlarda yaşayan kendi ülkesinde göçmen durumuna düşen Güneyli Kürtler nasıl bir "özgür seçime" katılmışlar? Nafile! Evet, çadırda "özgür seçim", açlık ve sefalet içinde her gün onlarca kişinin öldüğü bir ortamda "özgür seçim!"

Tarihte ulusların başkaldırısına ve direnişine karşı her türlü hile ve oyunlar yapılmıştır. Ancak Güney Kürdistan'da oynanan oyunlar kadar üçkağıtcılık ve sahtekarlık yapılmamıştır. Ve tarihin hiçbir döneminde, dünyanın hiçbir ülkesinde kapitalist güçlerin oyunlarına bu denli alet olan, kendisine ulusal kurtuluşcu, devrimci ve ilerici diyen işbirlikçi, sahtekar ve hainnamussuz bir güç görülmemiştir. Seçim planıyla birlikte planın üçüncü bölümü böylece gerceklestirilmiştir.

Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek ise planın son halkasıdır. Ancak planın ne kadar tutacağını, bize tarihi mücadele ve PKK'nin önderlik ettiği mücadele belirleyecektir. Mesut ve Celal ikidebir "PKK'nın TC rejimine karşı saldırılarını engelleyeceklerini", "Güney'de PKK'yi istemediklerini" "PKK'nin kendilerine zarar verdiğini" ifade etmektedirler. Ayrıca Türkiye'de demokrasi olduğunu, Türkiye Kürtlerinin çok şanlı olduğunu, hatta daha da ileri giderek Türkiye ile birleşebileceklerini açıkça ifade etmektedirler. Hatta daha da alçak bir şekilde *"Musul'un Türk şehri olduğunu"* söyleyebilmektedirler. Alçakça bir şekilde Kürdistan topraklarını haraç-mezaç pazarlayabilmektedirler. Onun için mükafatlandırılıyorlar. TC pasaportu taşıyorlar, yardım alıyorlar. Zira Celal'in Başkan Öcalan'a yazdığı mektupta "Silahlı devrimler çağının geçtiğini, ABD'nin öncülük ettiği yeni dünya düzeninde yer almak gerektiği, TC'den af istemesi gerektiği vs." gibi görüşleri TC ile "birleşme" planlarının bir parçasıdır. Güney Kürdistan'da KDP ve YNK aşiretci örgütleri son dönemlerde provakatif eylemler yapmaktadırlar. TC güçlerinin saldırıya geçtiği son bir kaç gün içinde bu Güneyli işbirlikçi güçlerinde saldırıya geçmesine şaşmamak gerekir. Temmuz ayında Sindi aşireti önderlerinden yurtsever Sadık Ömer'in katledilmesi olayı saldırı için provakatif bir zemini oluşturmaktadır. Yine TC rejiminin uşak basınına yapmış oldukları açıklamada, pek yakında geniş kapsamlı bir kara ve hava harekatının yapılacağı ve PKK'yi ezmek için geniş kapsamlı bir saldırının hazırlıklarının yapıldığını açıklanmaktadır. Güney'li işbirlikçi güçlerinde hazırlandıkları bu saldırının planları Celal, Mesut, TC Genelkurmayı ve MİT tarafından yapılmaktadır.

PKK'nin yazmakta olduğu Kürdistan tarihi Güney'deki gibi asla tekerrür etmeyecektir. Kürdistan kuzeyi, güneyi, batısı ve doğusuyla bir halktır. Emperyalistler tarafından çizilen sınırların asla makul görmeyeceği bir PKK gerçekliğidir. Ulusal kurturluş mücadelesine ve onun önder gücü PKK'ye karşı saldırıların başladığı bu dönemde, Güney'de daha sıcak olayların gelişceği bir gerçekliktir. Bu yüzden, kendisine yurtsever, devrimci, demokrat ve ilericiyim diyen herkesin, Güney'deki provokasyonlara karşı durması, işbirlikçi güçleri teşhir ve tecrit etmesi gerekir. PKK bugün kuzeyi, güneyi ve doğusuy'la birlikte birleşmeye gitmektedir. Kürdistan ulusal meclis kurma çalışmaları bunun bir ürünüdür. Kuzey'de olduğu gibi, Güney'de de bir gün mutlaka bütün işbirlikçi ilkel-milliyetçi, reformist ve karşı devrimci güçler hak ettikleri cezayı görecek ve tarihin çöplüğüne gömüleceklerdir. Özgürlük yürüyüşü yoluna devam edecektir.

Festivalin düşündürdükleri

İrfan Dayıoğlu

Baştarafı 8. sayfada

luşunu, kendi başarımız sayıp sahip çıkıyorsak, aynı duyarlılığı daha fazla Kürt halkı ve onun önücüsü için yüreğimizde duyabilmeliyiz. Türkiye solunun bu konuda yeterli sumut duyarlılığı gösterdiği söylenemez bu aşamada.

Enternasyonalist dayanışma için Filistin halkı ile omuz omuza kavgaya katıldığını iddia edenler aynı şekilde Kürt halkının yanında ve onun kurtuluş cephesi ERNK'nin saflarında somut dayanışmalarını gösterebilmelidir.

Dün, yaşasın Fidel Castro, yaşasın Ho Chi Min, yaşasın Enver Hoca, Ernesto'ya bin selam diyenler, yaşasın Başkan Abdullah Öcalan, yaşasın PKK-ERNK-ARGK diyebilmelidirler. Bunu söylemek, PKK ve önderliğiyle dayanışmayı dile getirmek ne insanı küçültür, ne siyasal hareket prestij kaybettirir. Tam aksine bizi ve hareketimizi yüceltir.

Önyargısız, komplekssiz her bölge devrimcisinin bakışı böyle olmak durumundadır. PKK'nin başarısı Başkan APO'nun başarısı hepimizin başarısıdır. Kürt ulusunun kurtuluşu, bölge halklarının sömürü, baskı ve faşizm zincirinden kurtuluşun da habercisi, hazırlayıcısıdır.

Yüreğimiz ve beynimiz bugün, bu topraklarda yeni EKİM'lerin habercisi Kürt hakeketiyle ve onun öncüsü PKK ve Başkan APO ile beraberdir. ve ikircimsiz, önyargısız, komplekssiz diyoruz ki: Selam, Selam APO'ya bin selam!

Katillerin İstanbul'daki maskeli balosu...

Baştarafı 13. sayfada

cağı ve TC'nin artık yalnız İsrail'den değil, hiçbir ülkeden vermeden alma durumunu yaşamayacağı, ancak tavizler, yalvarma ve yakarmalarla destekler alabileceği bir gerçek. TC askeri, ekonomik ve siyasi olarak bir önem arzetmiyor, ancak büyük sorunlarla karşı karşıya olan bir devlet, bu konumuyla her an herkesle ittifak yapmayı bir kurtuluş görme ve bu temelde bir pratik sergileme durumu sözkonusudur. Arapların kendi aralarında bir birliktelik sağlayamadıklarından dolayı İsrail'e büyük manevra alanları bırakmaları durumunu da gözönüne alırsak, TC'nin her türlü çabasına rağmen gerilla hareketi karşısında tam bir kıskaç içinde olması kimin kime taviz vereceğini de ortaya koymaktadır. Ve İstanbul'daki durum bunu bir kez daha gözler önüne serdi. İsrail Cumhurbaşkanının resmi davetli olmamasına rağmen, devlet töreniyle karşılanması ve TC yetkilileriyle oturumlar yapması bile uluslararası diplomasi kurallarını devre dışı bıraktı. İsrail Cumhurbaşkanı Haim Herzog'un, "Siz bize Arapları sormayın, biz de size Kürtleri sormayız" sözü birlikteliği açıkça ifade etmektedir.

Ortadoğu, devrimimizin sıcaklığıyla kaynamaya doğru gitmektedir. Gerek sömürgeciliğin ve gerekse de siyonizmin nefes boruları savaşın sıcaklığıyla parça parça erimektedir. TC ve İsrail'in pekiştirmek istediği birliktelik "kan kardeşliği" temelinde de olsa bu sıcaklığın verdiği erime hızını yavaşlatmaktan çok uztaktır. Kaldı ki, bu birliktelik yeni bir olgu olarak karşımıza çıkmıyor. Haim Herzog'un MOSSAD'ı ve TC'nin MİT'i yıllardır işbirliği halinde çalışmaktadır. Ortadoğu'ya biçilen statükonun eskisi gibi kabul görmeyeceği ve emperyalizmin istediği gibi at oynatamayacağı her gün biraz daha açığa çıkmaktadır.

Sonuç olarak, İsrail Cumhurbaşkanı'nın TC'yi ziyareti, TC'nin Filistin halkına karşı yıllardır takındığı sahte maskenin bir kez daha düşmesi ve Filistin halkının kimleri dost olarak görmesi gerektiğini bir kez daha gözden geçirmesi gerekliliğini zorunlu kılmaktadır. Ortadoğu bölgesinde "kan kardeşler"in istikrar bozucu oldukları ve istikrarın devrimci mücadelenin bünyesinde olduğu gerçeğini somut olarak halkların gözleri önüne sermektedir. Kazanacak olan halkların meşru mücadelesi olacaktır.

* * *

Yurtsever gazeteci ve yazarlar...

Baştarafı 19. sayfada

dın yönteminin görülmesi, bu devletin artık tamamen bir korku ve panik içinde, cançekişen bir ruh hali seyrinde olduğunu göstermektedir. İlerici demokrat basın mensuplarına TC eliyle yapılan bu saldırılar, uşak ve uyduluğuyla meşhur Türk basınına değil, Kürdistan ve Türkiye halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesine ve ilerici dünya insanlığına yapılmış saldırılardır. Türk devleti tarihte olduğu gibi günümüzde de dünya insanlığının başına bela olmayı sürdürüyor ve çözümsüzlüğü arttıkça daha da çirkefleşip saldırganlaşıyor ve daha çok kan içmeye ihtiyaç duyuyor. Bu kana doymaz iştahını kursağına gömmenin ve dünya insanlığı bu denli gözü dönmüş barbar ve çağdışı bir egemen sistemden kurtarmanın yegane yolu yediden yetmişe "insanım" diyen herkesin ona karşı tavır alması, Kürdistan'da yükselen PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşması için çaba ve katkı sahibi olmasıdır.

Hüseyin Deniz, çağdaş bir kişiliğe, onurlu bir pratiğe sahip doğruluktan şaşmayan bir gazeteci, halkının sorunlarına derman bir yazardı...

9 Ağustos 1992 günü Türk özel savaşın kiralık katillerince arkadan kalleşçe vurularak ağır yaralanan ve kaldırıldığı Urfa devlet hastanesinde ameliyata alındıktan sonra kaldırıldığı Diyarbakır Tıp Fakültesi'ne ulaşmadan yolda şehit düştü. Gazeteci-yazar **Hüseyin Deniz** 1956 yılında Mardin'in Nusaybin ilçesi Akarsu bucağında dünyaya geldi. İlkokul yaşına basmadan önce ailesi yoksulluk nedeniyle Urfa'nın Ceylanpınar ilçesine taşınan Hüseyin Deniz, ilk ve orta öğrenimini burada tamamladı. Ailesinin yurtsever duygular taşıması ve kendi Kürtlük kimliğiyle ilgilenmesi, kendisinin de bu yönlü gelişmesini beraberinde getirir. Daha ilkokul döneminde yazma ve okumaya büyük ilgi gösterir ve ortaokul çağında çeşitli gazete ve dergilere makale, haber, fıkra, masal, öykü vb. yazılar yazmaya başlar. Ortaokul'da kendi çabalarıyla bir duvar gazetesi çıkarır ve zengin bir kitaplığın sahibi olarak sürekli okuyup kendisini marksistleninst temelde geliştirir.

Ortaokulu başarıyla bitirdikten sonra Akşehir yatılı öğretmen okulu sınavlarını kazanan Hüseyin Deniz, burada okumaya başlar.

12 Eylül Cuntası'ndan birkaç ay önce tutuklanır ve günlerce süren işkencelerden geçirilerek Diyarbakır'a götürülür. Sıkıyönetimde 4 ay kadar bir süre yargılandıktan sonra serbest bırakılır, ancak tüm kitaplarına, onlarca Kürt kasetine ve Kürt edebiyatı, kültürü, dili üzerine yazdığı yazılara el konulur.

Zindandan çıktıktan sonra yeniden öğretmenlik yapan Hüseyin Deniz, düşmanın bitmeyen saldırıları karşısında görevinden ayrılarak devrimcilere katılır. 12 Eylül faşist cuntasının Kürdistan'da terör estirmesiyle birlikte yeniden yakalanarak Diyarbakır zindanına götürülür ve burada altı yıldan fazla bir süre kalır. Zindanda devrimci arkadaşlarıyla birlikte direniş bayrağını elden düşürmeyen Hüsey Deniz, dışarı çıktıktan sonra Ceylanpınar'a yerleşerek gazetecilik ve yazarlık işini sürdürmeye ve bir yandan da mücadele ile bağını koparmadan halkına hizmet etmeye başlar. Hüseyin Deniz en son çeşitli demokrat ve sosyalist gazete ve dergilere yazı yazmakta ve çeşitli haber ajanslarına muhabirlik yapmaktaydı.

Şehit Hüseyin Deniz'in "Hayvanlar Arasında" isimli bir çocuk masal kitabı ile Kürtçe atasözleri ve deyimleri içeren bir kitapı basılı olup basıma hazır durumda Kürtçe-Türkçe sözlük bulunmakta, ayrıca derlenmiş durumda Kürt dili, edebiyatı ve kültürü ile ilgili birçok yazın, öykü, fıkra vb. bulunmaktadır.

Uluslararası Yazarlar Kulübü PEN üyesi de olan Hüseyin Deniz, sadece ilerici, demokrat bir basın mensubu, gerçek ve doğruları yazan bir muhabir değil, aynı zamanda onurlu bir devrimci mirasa sahip halkçı, yurtsever özlü ve halkına hizmet enden biriydi.

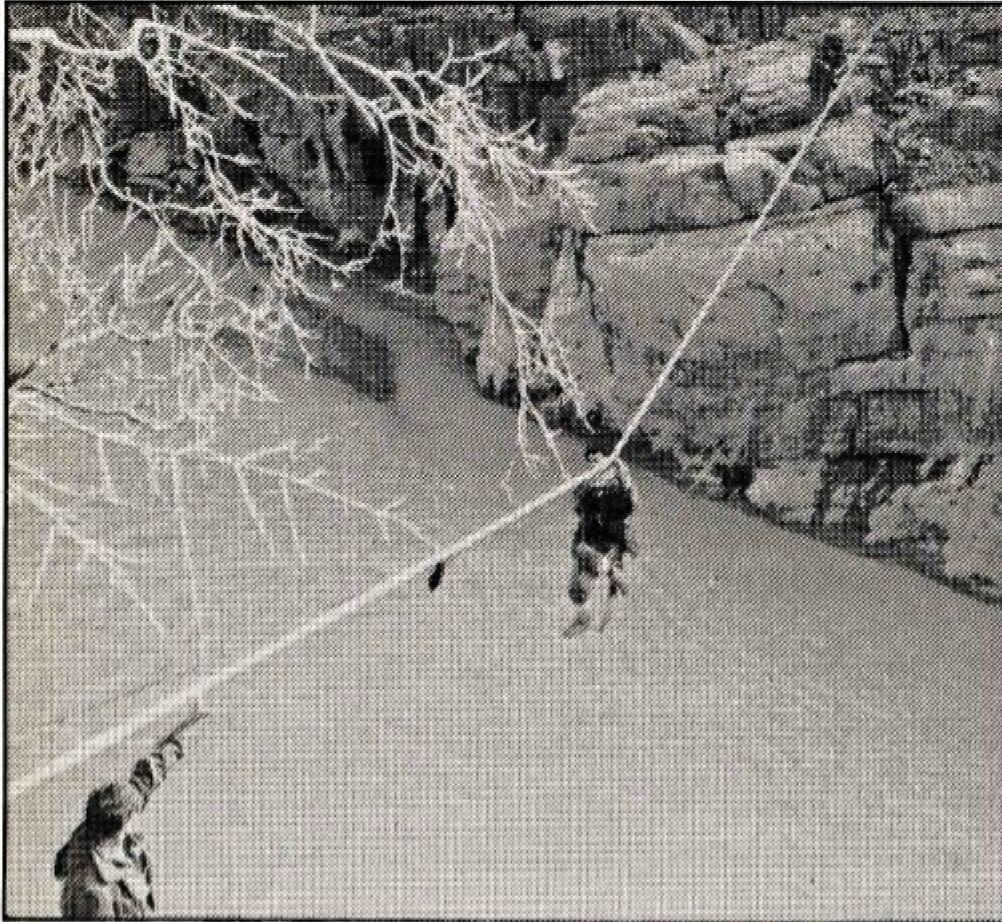
Sömürgeci faşist Türk devleti demokrat basın-yayınları susturabilmek için yurtsever ve demokrat gazeteci ve yazarları katlederek, Kürdistan halkının mücadelesinin dünya kamuoyuna yansımasını ve sürdürdüğü kirli özel savaşın vahşetinin insanlık tarafından bilinmemesi için, tüm çabasını sergilenmektedir.

TC, devrimci kalemler katletmesiyle ne devrimci kalemler duracak, ne de devrimci namlular susacak, aksine daha güçlü yazınlar ve mücadele bayrağını daha da yükselterek anısına bağlılığın gereği yerine getirilecek ve tüm devrim şehitlerimizin olduğu gibi devrimci basın-yayın mensuplarınında kanı yerde bırakılmayarak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşması için elden gelen tüm çaba gösterilerek düşmana hakettiği cevap verilecektir.

* * *

Ölüm bile güzelleştirmişti

Yanıbaşında vınlayan kurşun Sidar'a siper edindiği kayalığın biraz daha berisine gitmesini anımsattırdı. Her haliyle yorgun olduğu belliydi. Neredeyse karanlık bastıracaktı. Sabahın erken saatleriyle başlayan çatışma devam ediyordu. Karanlığın bastırması iyi olacaktı. Zamansız ve istemedikleri bir çatışmaya yakalanmışlardı. Bu durum Sidar'ı endişelendirmiyordu. Çoğu zaman karşılaştıkları bu durumları düşmanın aleyhine çevirmeyi, düşmana kayıp verdirmeyi başarmışlardı. Ama bu defa durum böyle değildi. Çatışma esnasında grubundan ayrı düşmüştü. Merak ettiği, yoldaşlarının durumuydu. Gerçi pek uzak değildi. Arkadaşlarıyla arasında bulunan mesafede yoğun bir kurşun yağmuru vardı. Bu haliyle kavuşması imkansız gibi görünüyordu.

Ortalığı yavaş yavaş saran akşam karanlığı daha güneşin kırmızlığından ayrılmamıştı. Çalılar, ufak kayalıklar insan siluetlerine dönüşüyor gibiydi. Doğanın yarattığı bu gölgeleme oyununun düşmana korku kaynağı olduğunu biliyordu. Çökecek karanlığın faydasını, karanlığın gerillanın dostu, düşmanın korkusu olduğunu tecrübelerinden çeşitli kereler görmüştü. Bu yüzden inatla karanlığın çökmesini bekliyordu.

Karanlığın çökmesiyle birlikte, yoldaşlarıyla buluşup, düşman birliklerini nasıl yarmayı başaracaklarını düşünmeye başlamıştı ki, sağ tarafındaki çalılığa hafifçe bir çatırtı sesi verip, yalayan kurşunun çıkardığı sesle irkildi. Kurşunun sağ tarafındaki çalılığı bulması hayra alamet değildi. Bugüne kadarki tecrübelerden çevresinin sarılmaya başlandığını çıkarabiliyordu. Kötü bir yerde mevzilenmişti. Bu yüzden karanlık çökmeden bir şeyler yapması gerekitiğini anladı. Karanlık ona bir sürü avantaj sağlayacaktı; ama görünen o ki buna zaman kalmayacaktır.

Düşmanın gece çatışmayı göze alamadığını biliyordu. Genelde geri çekilirdi. Bu yüzden geçici olarak barınması gerektiğini ve bunun da beşyüz metre kadar ötede bulunan mağaraya ulaşması demek olduğunu düşündü. Orada, düşmanın geri çekilmesine kadar bekler, daha sonra yoldaşlarıyla buluşurdu. Yoksa bir süre sonra düşman son kozlarını da kullanıp -havai fişeklerin ortalığı aydınlatması gibi- yerini tesbit edebilirdi. Yapılacak iş; mağaraya ulaşma şansını arttıracak düşmanın böylesi bir hareketinden önce davranmaktı.

Otomatik silahların tek tek atımlarının, cırcır böceğinin sesini bastırmadığı bir anda bulunduğu yerden hızla mağaraya doğru yöneldi. Kah eğiliyor, kah sürünüyordu... Ayaktayken hızla koşuyordu. Mağaranın girişine az kalmıştı. Ortalığı aydınlatan ve gökyüzünden kayan bir yıldız gibi inen havai fişeğin sesi onu savunma içgüdüsüyle yere kapaklanmaya götürdü. Kalçasından yediği kurşun yere kapaklanmasını tamamladı ve elindeki silah yere çarpıp fırladı. Yazın sıcaklığının ısındırdığı toprağa sinen akşam serinliği yüzünü sarmaladı. Her soluk alışında burnun deliklerine kaçan toprak taneleri içini gıdıklıyordu. Tüm vücudunu saran toprağın sıcaklığı onu çekiyor, kalkmasını engelliyor gibiydi...

Çok yakından tanıdığı kalaşnikofun sesi ortalığı birden kapladı... Müzik dinliyordu... bildiği tüm duygularını bastırdı. Yoğun ateşten sonra tekleşen kalaşnikofun sesi uzaklaşıyordu. Yerini kesik kesik atışlara bırakmıştı. Yüzünü alan gülümseme, ağzına toprağın girmesine de sebep oldu.

"Başardılar!" diyerek mutlu bir şekilde inledi.

Düşman, gece ilerlemekten korktuğu için geri çekilecekti. Gücünü toplayarak mağaraya ulaşmayı istiyordu. Çok az kalmıştı. Sürüne sürüne ulaşabilirdi. Kan kaybediyor, yaranın soğumasıyla birlikte acısı daha da artıyordu... Mağaraya ulaştı, iç tarafına doğru süründü. Mağarayı daha önce tanıdığından yön konusunda zorluk çekmiyordu. Yaranın üzerini hafifçe bir parça bezle kapattı. Yapabileceği pek bir şeyi yoktu. Düşündü... Yaşamı, partiyi, yoldaşları, çocukları... Özlemini duyduğu dünyayı.

Düşman birlikleri geri çekilmeye başlıyordu. Çöken karanlığın korkutuculuğu tümünde ürküntü yaratmıştı. Komutanlar koyunlarını toplamaya çalışan çobanlar gibi telaş içerisindeydiler. Çatışma sırasında korkusundan-toyluğundan bulunduğu mevzide kalmış asker, birliğinin çekildiğini, o karanlıkta yalnız kaldığını çok sonra anladı. İçine girdiği şaşkınlıkla ne yapacağını kestiremeyen asker, çılgına dönmüşcesine sağa sola koşturuyordu. Etrafındaki her şeyden ürküyordu. Her an öldürülebileceği, gerillaların çıkagelece ği onu bir paniğe sokmuştu. Bu panik içerisinde Sidar'ın bulunduğu mağaranın ağzına kadar gelmişti. Bir yerlere sığınma-korunma duygusu onu mağaranın içine itekliyordu, ama çok korkuyordu: "Ya gerillalar burdaysa!"

Sidar yerde boylu boyunca uzanmış, kan kaybının getirdiği halsizlikle kıpırtısız yerde duruyordu. Görünürde hareket içinde herhangi bir uzvu yoktu, gecenin ziffiri karanlığında mağaranın da oluşturduğu sonsuz derinliğe dikilmiş gözleri bile. Ama beyni... Düşüncesi sonsuz karanlıkları aydınlatacak kadar berrak, dünyanın en güzel duygularıyla devinip duruyordu.

Partiye girmeden önceki yaşamını... Partiye girerken duyduğu sonsuz sevinci... Yıllarını beraber geçirdiği yoldaşlarının anısını ayrıntılara bölüyor, acısıyla-tatlısıyla tekrar bütünlüyordu... Ülkeye girerken, Başkandan dinledikleri son konuşmasının kendisinde yarattığı coşku selini... Dağda mücadele günlerini... Yaşlı ninenin uzattığı ekmeği alırken, gözlerindeki umut pırıltılarını, nasırlı ellerin yüzünde bıraktığı duygu ve alnından öpüp uğurlayışını... yoldaşlarının fedakarlık örneklerini...

Acısını unutmuş bu duygu seli içinde ölümü beklemeyi bile güzelleştirmişti. Mağaranın ağzında meydana gelen hışırtı ve yakılan bir kibritin sesi onu bu duygularından uyandırıp sesin geldiği yöne bekmesını sağladı. Bir şey görünmüyordu. Beynine yerleşen tek düşünce basıldığıydı. Bu yüzden kalan iki el bombasıyla son görevini yerine getirmek ve postu pahalıya satmak istiyordu. Bombaları eline aldı, beklemeye başladı.

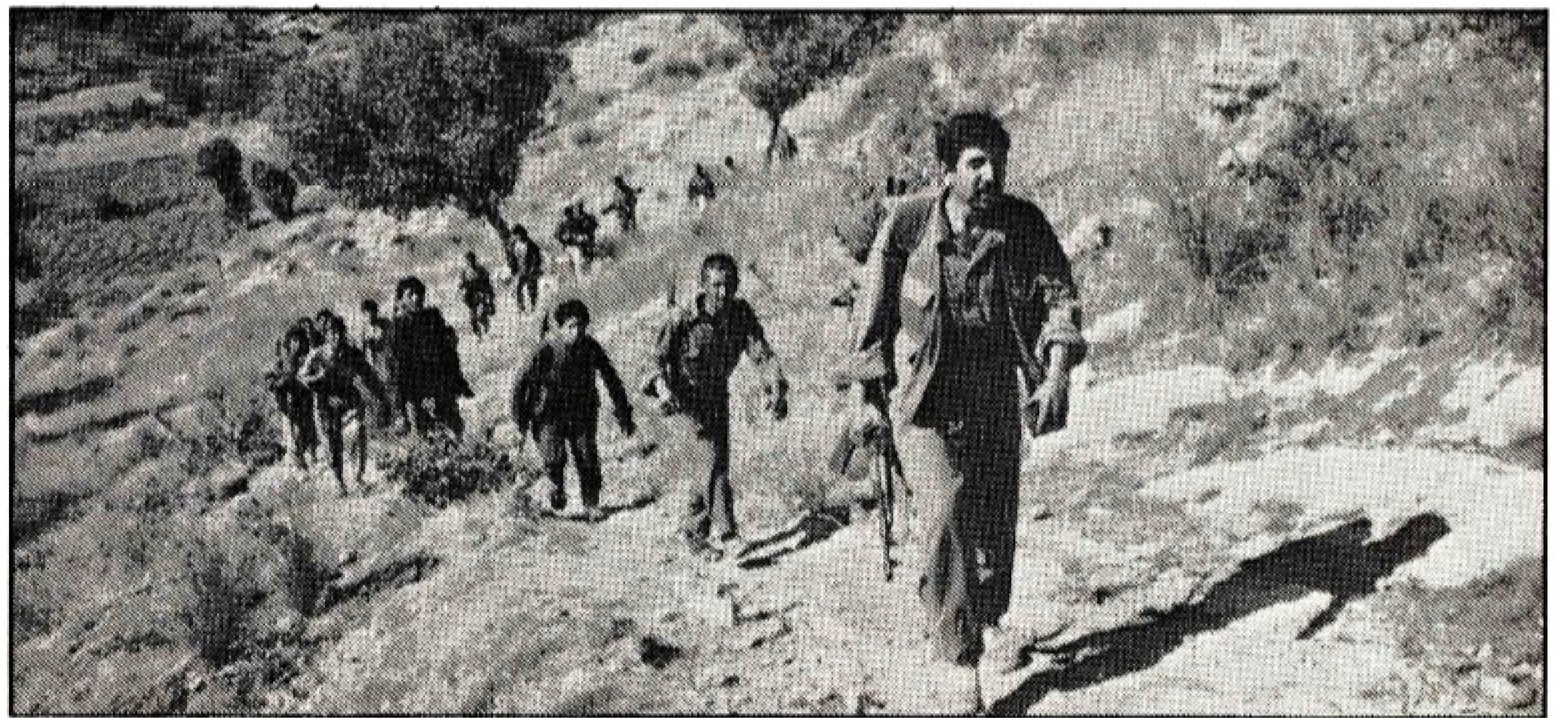
Ama birden bu kuşkularının bir kısmını da olsa dağıtan oldukça zavallı, ürkek ve ağlamaklı bir ses (eğer buna ses denirse; mırıltı demek daha doğru) : "Kimse var mı"? Ardından tamamen yalvarır bir sesle "Allahım yardım et bana... Allahım... Allahım..." mırıltıları yükselip, yerini ağlamaya bıraktı.

Sidar, tuzak olabileceğini hesaba katmasına rağmen kaybolmuş bir insan olduğuna ikna olmuştu. Ama tedbiri yine elden bırakmayarak, hazırda bekliyordu.

Asker, yaktığı ikinci bir kibritle şünerek, askerle konuşarak ona bir avuç zengin için nasıl piyon olarak kullanıldığını, bulunduğu toprakların ken dilerine ait olduğunu; işgal ettiklerini, sömürdüklerini; kendi amaçlarını, yürüttükleri savaşın haklılığını, onun da (askerin) içinde bulunduğu savaşın haksızlığını... anlatmak istiyordu.

Bulunduğu yerden hafifçe sola kayarak "asker!" diye seslendi. Asker büyük korkuya kapılarak irkildi. Şuursuzca elinde bulundurduğu silaha sarıldı. Sesin geldiği yönü anlamaya çalıştı. Sidar tekrar "hey asker, korkma!" sana bir şey yapacağım yok! Yapsaydım eğer, haber vermeden yapardım. Bu yüzden endişelenme. Gördüğüm kadarıyla sen kaybolmuş bir askersin." Asker kekeleyerek: "Evet...Ee... Evet abi kayboldum!" Sidar, "kibritini yakarak sesimin geldiği yöne gel!" diyerek endişesini dağıtmak ve konuşmak istediğini belirtti. Asker, "tamam abi, tamam geliyorum" dedi ve ilerlemeye başladı. Sidar, "otur! Asker el yordamıyla oturmaya çalışırken, Sidar'dan akan kana eli bulandı. Aynı zamanda etrafı saran kan kokusundan askerde karşısındakinin yaralı olduğu kanısını uyandırdı. Bundan sonra artık kim olduğunu sormaya gerek kalmıyordu: Gerillaydı bu, hem de savaştıkları gerilla. Asker ne olacağı konusundaki korkusuyla uğraşa dursun, Sidar yapacağı son görevin heyecanıyla daha rahat konuşabileceği bir konum almaya çalıştı.

"Bak asker , endişelenmene gerek yok, gördüğün gibi yaralıyım. Herhalde sabahı göremeden ölürüm. Ama madem tesadüfler bizi bu şekilde biraraya getirdi, sana anlatmak istediklerim var. Yarın büyük olasılıkla birliğine kavuşacaksın. Söyledikleri mi iyi dinlemeni, unutmamanı ve tekrar düşünmeni isterim." Asker onaylarcasına kafasını ürkek bir şekilde sallayıp duruyordu. Sidar konuşmaya başlamadan askerden bir sigara istedi. Asker sigarayı uzatıp kibriti yakınca ortalığı aydınlatan kibrit alevi yüzünü ortaya çıkarmış, asker bundan yararlanarak yüzüne bakıyordu... Tahminen 25-30 yaşlarındaydı. Gür kıvırcık saçları, buna uyan gür

15 Ağustos'un 8. yılında gerillamız daha güçlü, daha atak

hem sigarasını yakmak, hem de daha iyi yılışabileceği bir yer ararken, Sidar üzerindeki üniformasını, aynı zamanda yüzündeki korku ve endişeyi daha yakından gördü. Kaybolmuş bir asker olduğuna iyice emin olmuştu. Yine de sabırla bekliyordu.

Asker, sigarayı yakarken, canı çok sevdiği sigarayı çekti. Sürekli kan kaybediyordu. Artık bu kadar beklemenin yeterli olduğunu dü- bir bıyığı, geniş bir çehresi ve bu çehreyi kapatan hafifçe uzamış sakalları vardı. Gözlerinin derine kaçması gölgelerin bir oyunu olabilirdi. Bunda yorgunluğun, uykusuzluğun da payı olabilirdi. Alnında oluşan bir-iki kırışık çizgi acıyla kıvrandığında daha da derinleşiyordu.

Sigaradan derince bir nefes çekerek anlatmaya başladı mücadelesini bilinen tüm deyimlerle.

Vücudundan süzülen kana inat anlattı, anlattı, anlattı... Özlemlerini, isteklerini, yapacaklarını, haklılıklarını, kazanacaklarını bir bir döktü askerin önüne. Emeğin kutsallığını, sömürüyü, işgali... güzellikler... kardeşliği, sevgiyi ve güzel bir dünyayı... Nabız atışlarının zayıflığına inat, tempoyu yükseltip anlattı insanca yaşamayı ve bölüşmeyi.

Asker, ölümle bu kadar dostken, yakınken gerillanın söylediklerini, bitmek tükenmek bilmez inancı, bu insan abidesini düşündü. Duydukla rını, gerillayı canavarlaştıran, en olmadık sıfatlar yakıştıran, sanki insan değilmiş gibi tanıtan düşüncelerin kafasında oluşturduğu gerillayı düşündü. "Hayır bu kadar da olmazdı." Beyni sarsıntı geçiriyordu. Ne kadar kolay kandırılmıştı. "Herkesin bunları tanıması, ne istediklerini bilmesi gerektiğini" düşündü.

Yalnızlığını, korkusunu unutmuş, karmakarışık duygu seli içinde gidip geliyordu. Neler beklemişti, neler olmuştu.

Sabahın ilk ışıkları yavaş yavaş mağaranın ağzını aydınlatmaya ve içeri süzülmeye başlamıştı bile. Sidar mağaranın karanlığını aydınlığa çevirmiş, sabahın ilk ışıklarıyla yerini güneşe bırakmış bir vakitte, son bir kez olacağını sandığı bir sigara içme duygusuyla askerden bir sigara daha istedi. Yakacağı sırada başı hafifçe yana kaydı, sigarası parmakları arasından aşağı doğru süzüldü... Yüzündeki tebessümle donakaldı. Askerin "gerilla abi! Gerilla abi sigaran düştü!" sözlerini duyamadı. Açık gözlerindeki parıltı ve yüzündeki tebessümle günün ilk ışıklarına merhaba diyordu. Ölümü bile güzelleştirmişti... Askerden yükselen bir hıçkırık... Dışarı fırladı.

...

Asker bunları hiç kimseye anlatmadı.

...

Üç dört gün sonra...

TV'de 8 haberleri:"... çıkan çatışmada bir terörist ölü ele geçirilmiştir..." Spikerin arka fonunda zumlanarak öne çıkan görüntüden, yerde serili bir gerilla; kamera, gözlerindeki parıltıyı, yüzündeki tebessümü göstermekten korkarcasına vücudu üzerinde geziniyordu. Sidar'ın sigarayı almak isteyen parmakları hala aralıktı.

...

Umutlarını düşündü... Arzularını düşündü... İsmini bile bilmediği bu "gerilla abi"nin. Boğazında hıçkırık düğümlendi. Asker gazinosundan ayrıldı. Dışarda ağladı, ağladı, ağladı...

Ve utandı.